

சிற்றருவி

(குழந்தையர் பாடல்)

சாரல்

உலகம் கண்ட முதல் நிலம் 'மலை'.

மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி எனப்படும்.

குறிஞ்சியின் அழகும் வளமும் சொல்லி முடியாது.

குறிஞ்சிக்குத் தனி அழகு அருவி.

தமிழ் மண்ணுக்கு வாய்த்த அருவி வளங்களுள் தலையாயது
குற்றாலம்!

குற்றாலத்து அருவி ஒன்றா, இரண்டா?

சிற்றருவி, புலியருவி, ஐந்தருவி, தேனருவி, முதன்மை
அருவி, செண்பக அருவி, பழைய குற்றால அருவி எனப்படல.

அருவிப் பெயர்கள் என்னுள் உருவி நின்றன. முதன்மை
அருவி ததும்பி விழும் இடம் பொங்குமா கடல்! அதுவும்
இணைந்தது.

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் தொட்டுப் பாடிய பாடல்கள்
பல்லாயிரம்!

அவற்றுள் குழந்தைகளுக்குரிய பாடலின் ஒரு சிறு
தொகுதி 'சிற்றருவி' என்னும் பெயரால் வெளிப்படுகின்றது.
இதன் இரண்டாம் தொகுதியும் வரும்.

எழுச்சிப் பாடல்கள் 'புலியருவி'

காதல் பாடல்கள் 'தேனருவி'

பலவகைப் பாடல்கள் 'ஐந்தருவி'

மெய்யுணர்வுப் பாடல்கள் 'பொங்குமா கடல்'

குற்றாலக் குளிர் காட்சி, கொழுந்தமிழ்ப் பாட்டுக்கு
இயற்கையானது; இனிமையோடு இசைந்தது.

குழந்தைக்குக் கற்பிக்கப் பெரியவர்களும் கற்க வேண்டும்
தானே!

பெரியவர்களுக்கும் பயன்படுமும்! வளமான உளம் சேரும்!

கற்கும் குழந்தைகளுக்குக் காலம் வளர வளரக் கருத்தும்
வளரும் நலம் சேர்க்கும்!

மலையகத் தோன்றல் தவச்சாலைப் புரவலர் திருமலி சிவம்
முனுசாமி அவர்கள் கொடையால் சிவம் வரிசையில்
வெளிவரும் இரண்டாம் நூல் இச்சிற்றருவி! அடுத்தடுத்து
இவ்வரிசையில் அருவியும் கடலும் வெளிவரும்!

திருவள்ளுவர் தவச்சாலை
திருவளர்குடி (அல்லூர்)
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 101.

அன்புடன்
இரா. இளங்குமரன்
16.9.1997

1. பால் பால்

பால் பால்
என்ன பால்?
மாட்டுப் பால்
என்ன மாடு?
பசு மாடு
என்ன பசு?
நாட்டுப் பசு
என்ன நாடு?
தமிழ் நாடு
என்ன தமிழ்?
செந்தமிழ்.

2. கேட்டாயா?

காகம் கரைதல் கேட்டாயா?
காலை என்று காட்டாதா?
சேவல் கூவக் கேட்டாயா?
சிறந்த காலை காட்டாதா?
கறவை ஒலியைக் கேட்டாயா?
களிப்பாய்க் காலை காட்டாதா?
ஆட்டின் ஒலியைக் கேட்டாயா?
அதுவே காலை காட்டாதா?
ஆவலாக எழுந்திடுவாய்!
ஆகும் கடமை புரிந்திடுவாய்!

3. திசை

கதிரோன் தோன்றும் திசையைப்பார்
காணும் இதுவே கிழக்காகும்

எதிராம் திசையை எண்ணிப்பார்
இதுவே மேற்குத் திசையாகும்
கதிரைப் பார்த்து நிற்குங்கால்
வலக்கைப் பக்கம் தெற்காகும்
இடக்கைப் பக்கம் வடக்காகும்
இவற்றை அறிந்தால், திசைமாற
எந்த இடத்தும் வழியில்லை!

4. வயார்

கா கா என்னும் காக்கை பார்!
கொக்கொக் கென்னும் கொக்கைப் பார்!
குக்கூ என்னும் குயிலைப்பார்!
குர்க்குர் என்னும் குரங்கைப்பார்!
கொண்ட ஒலியால் பெயர்பெற்றுக்
கொண்ட வகையை அறிந்திடுவாய்!
இயற்கை ஒலியே சொல்லாகும்
இயல்பை விளக்கும் இவைதாமே!

5. ஒலி

ஆட்டுக் குட்டி மே மே மே!
ஆவின் கன்று மா மா மா!
பூனைக் குட்டி ஞாவ் ஞாவ் ஞாவ்!
நாயின் குட்டி ளொள் ளொள் ளொள்!
அணிலின் குஞ்சு கீச் கீச் கீச்!
ஆனால் இவற்றின் பொருளென்ன?
அன்பே அன்பே அன்பொன்றே
இவற்றின் பொருளாம் அறிவாயே!

6. ஒலிப்போர்

நாயின் ஒலியோ குரைத்தல்
நரியின் ஒலியோ ஊளை
குயிலின் ஒலியோ கூவல்

மயிலின் ஒலியோ அகவல்
கூகை ஒலியோ குழறல்
கிளியின் ஒலியோ மிழற்றல்
ஆந்தை ஒலியோ அலறல்
வண்டின் ஒலியோ மூசல்
குதிரை ஒலியோ கனைத்தல்
கழுதை ஒலியோ கத்தல்
ஒவ்வோர் ஒலிக்கும் ஒருபோர்
உண்டாம் தமிழில் உரைப்பாய்!

7. கிண்கிணி

கிண் கிண் கிண்கிணியாம்
சல் சல் சல்லரியாம்
சில் சில் சிலம்பதுவாம்
கல் கல் கலகலப்பாம்
மத் மத் மத்தளமாம்
கொட் கொட் கொட்டாகும்
கொக் கொக் கொக்கரையாம்
ஒலிக்கும் ஒலியாலே
ஒன்றும் இவையெல்லாம்.

8. இரட்டைச் சொல்

பளபளக்கும் மின்னெட்டே
சளசளக்கும் மழைப் பொழிவே!
படபடக்கும் இடிமுழக்கம்
கடகடக்கும் மாட்டு வண்டி!
கலகலக்கும் குழந்தையொலி
சலசலக்கும் நீரோட்டம்!
மதமதப்பாய் நில்லாமை
பதபதப்பாய் நடுங்காமை

கடுகடுப்பாய்ப் பேசாமை
கருத்துடனே எண்ணிப்பார்!

இரட்டையிலே நீங்காமை
இன்னவற்றின் இயல்பறிவாய்!

இரட்டைநீக்கிச் சொல்லிப்பார்
இல்லையன்றோ எப்பொருளும்?

9. பாட்டு

தங்கத் தாத்தா பாட்டு
தாடி மீசை காட்டு!

பொன்னுப் பாட்டி பாட்டு
பொக்கை வாயைக் காட்டு!

மாமா மாமா பாட்டு
மகிழ்வாய் வண்டி ஓட்டு!

மாமி மாமி பாட்டு
மல்லிகைப் பூவைச் சூட்டு!

10. ஒன்றும் ஒன்றும்

ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டு
ஓடி எறிவது குண்டு

இரண்டும் இரண்டும் நாலு
பசுவில் கறப்பது பாலு

நாலும் இரண்டும் ஆறு
தட்டில் இருப்பது சோறு

ஆறும் இரண்டும் எட்டு
நெற்றியில் வைப்பது பொட்டு

எட்டும் இரண்டும் பத்து
ஓழுக்கம் ஒன்றே சொத்து.

11. மாம்பழம்

அருமை அருமை மாம்பழம்;
ஆசை ஆசை மாம்பழம்;
இனிப்பு மிக்க மாம்பழம்;
இன்று வந்த மாம்பழம்;
மாமா தந்த மாம்பழம்;
மல்கோவா மாம்பழம்;
தூக்கக் கூட முடியாமல்
தூக்கி வந்த மாம்பழம்;
இத்தனை ஏனாம் மாம்பழம்?
இன்று தானாம் சம்பளம்!

12. வானவில்

ஏழு நிற வில்லாய்
ஏதுக் கடா தோன்றும்?

வாழு மழை பெய்து
வானம் துளி விட்டால்

வீழும் கதிர் பட்டு
வில்லாய் அது தோன்றும்.

13. சிறியதும் பெரியதும்

எத்தனை சிறிய மழைத்துளி!
எப்படி இந்தப் பெருக்காறு?
எத்தனை சிறிய முல்லைப்பூ!
எத்தனை பெரிய மணமாலை?
எத்தனை சிறிய நூலிழை!
எத்தனை பெரிய நல்லாடை!
எத்தனை சிறிய தென்றாலும்
எண்ணம் பெருகின் குன்றாமே!

14. கல்வி

கல்வி இனிய கரும்பு - அதைக்
கற்க என்றும் விரும்பு.
கற்க விரும்பாக் குறும்பு - பெருங்
காற்றிற் பறக்கும் துரும்பு.

கல்வி நல்ல தேனாம் - நற்
கனியின் சாறு தானாம்
கற்க வெறுப்ப தேனாம்? - அதைக்
கருதா வாழ்வு வீணாம்!

கல்வி தானே கண்ணாம் - விரும்பிக்
கல்லார் கண்ணோ புண்ணாம்.
கல்வி கண்ணே என்றால் - அதை
இல்லார் வாழ்வு என்னாம்?

15. நிறமாற்றம்

பச்சை மிளகாய் பச்சை
பழுத்தால் அதுவே சிவப்பு!

பாகற் காயோ பச்சை
பழுத்தால் அதுவே மஞ்சள்!

ஆலின் இலையோ பச்சை,
அதுவே பழுத்தால் பழுப்பு!

பயிளின் இயல்பு பச்சை
பருவ மாற்றம் வேறே!

உயிரின் இயல்பும் ஒன்றே
உணர்வின் இயல்பு வேறே!

16. சொல்லில் சுவை

இனிப்புச் சுவையே மாம்பழம்;
புளிப்புச் சுவையே எலுமிச்சை;

உறைப்புச் சுவையே மிளகாயாம்;
துவர்ப்புச் சுவையே வாழைக்காய்;
உவர்ப்புச் சுவையே உப்புக்கல்;
கசப்புச் சுவையே பாகற்காய்;
ஆறு சுவைகள் இவையென்றால்
இவற்றின் கலப்போ ஆயிரமாம்!
சுவையைப் பெருக்கும் நாவுடையார்
சொல்லும் சொல்லில் சுவையாக்கி
நலத்தைப் பெறுதல் பண்பாடு!
நாட்டுக் கினிதாம் பண்பாடு!

17. வண்ணங்கள்

வானம் நீல வண்ணம்பார்!
வயலில் பச்சை வண்ணம்பார்!
பாலில் வெள்ளை வண்ணம்பார்!
பவழம் சிவப்பு வண்ணம்பார்!
காக்கை கரிய வண்ணம்பார்!
ஐந்து வண்ணக் கிளியைப்பார்!
ஏழு வண்ண வில்லைப் பார்!
எண்ண முடியா வண்ணங்கள்
இலையில் பூவில் கண்டறிவாய்!
வண்ணம் பலவே ஆனாலென்?
வருமோர் முட்டல் அங்கில்லை!
எண்ணம் பலவே ஆனாலென்?
இசைந்து வாழல் வாழ்வாமே!

18. பார்! சேர்!

விரிந்த வானம் பார்தம்பி
விரிவின் விரிவைச் சேர்தம்பி;

பரந்த கடலைப் பார்தம்பி
பரந்த உள்ளம் சேர்தம்பி;

ஒளிரும் சுடரைப் பார்தம்பி
ஒளியை உன்னுள் சேர்த்தம்பி;
குளிரும் மதியைப் பார்தம்பி
குளிரும் உள்ளம் சேர்த்தம்பி;
மலரும் மலரைப் பார்தம்பி
மலரும் உளத்தைச் சேர்த்தம்பி;
இனிய தேனைச் சுவைத்தம்பி
இன்சொல் உன்சொல் அவைத்தம்பி!

19. செய்யாதே

காலைச் சுவரில் வையாதே
கறையைப் படியச் செய்யாதே
நீரைக் கொட்டி வடியாதே
நீயே வழக்கித் துடியாதே!
தானைக் கிழித்துப் போடாதே
தட்டை வீசி ஆடாதே
கூளம் குப்பை ஆக்காதே
கூட்டி அள்ள வைக்காதே!
கட்டெ றும்பைப் பிட்யாதே
சிற்பெ றும்பை மிதியாதே
பல்லி பாச்சை அடியாதே
பாவம் பாவம் பாவமே!
குட்டி முட்டித் திரியாதே
குடுமிச் சண்டை போடாதே
திட்டித் திமிரி அலையாதே
தேனைப் போல மொழிவாயே!

20. பல்லைத்தேய்

பல்லைத்தேய் பல்லைத்தேய் - பாப்பா
பல்லைத்தேய் பல்லைத்தேய்

முல்லைப்பூப் போலாக
முத்துக்கள் போலாகப் - (பல்லைத்)
சொள்ளைப்பல் ஆகாமல்
சொத்தைப்பல் ஆகாமல் - (பல்லைத்)
பாலைப்போல் வெள்ளையாய்
பட்டைப்போல் வெள்ளையாய் - (பல்லைத்)
கல்லைப்போல் மண்ணைப்போல்
கண்டொன்றைக் கொள்ளாமல் - (பல்லைத்)
ஆலைப்போல் வேம்பைப்போல்
வேலைப்போல் தேடிப்போய்ப் - (பல்லைத்)

21. பல்லால் பாதி

நல்ல நல்ல பல்லிருந்தால்
நல்ல நல்ல நட்பிருக்கும்
மல்லிகை முல்லைப் பல்லிருந்தால்
எல்லார் முன்னும் சிரித்திடலாம்!
பொல்லா அழுக்குப் பல்லிருந்தால்
போவார் ஓடி வாய்முடி;
பல்லால் பாதி சிறப்பாகும்
சொல்லால் பாதி சிறப்பாகும்.

22. பாப்பா ஓடிவா

குட்டிப் பாப்பா ஓடிவா;
குண்டுப் பாப்பா ஓடிவா;
சுட்டிப் பாப்பா ஓடிவா;
சுடரும் பாப்பா ஓடிவா;
மொட்டைப் பாப்பா ஓடிவா;
முத்துப் பாப்பா ஓடிவா;
கட்டித் தங்கம் போலவே
கையில் எடுக்க ஓடிவா!

ஆட்டம் ஆடி ஓடிவா;
 அழகு காட்டி ஓடிவா;
 பாட்டுப் பாடி ஓடிவா;
 பையப் பைய ஓடிவா;
 ஓட்டம் இன்றி ஓடிவா;
 உவகை யாக ஓடிவா;
 வாட்ட மில்லா மாலையாய்
 வாங்கிக் கொள்ள ஓடிவா.

23. எல்லா நாளும் நன்னாளே

ஞாயிற்று பிறந்தவனே
 நன்மை யெல்லாம் அடைவாயே!
 திங்க ளன்று பிறந்தவனே
 திறமை பலவும் பெறுவாயே!
 செவ்வாய் அன்று பிறந்தவனே
 செல்வச் செழிப்பில் வாழ்வாயே!
 புதனாம் நாளில் பிறந்தவனே
 புகழில் சிறந்து வாழ்வாயே!
 வியாழ னன்று பிறந்தவனே
 விளங்கும் அறிவில் உயர்வாயே!
 வெள்ளி யன்று பிறந்தவனே
 வெற்றி யாவும் பெறுவாயே!
 சனியாம் கிழமை பிறந்தவனே
 சலியா உறுதி அடைவாயே
 எந்த நாளில் பிறந்தாலும்
 எந்தக் குறையும் வருவதிலை!
 எல்லா நாளும் நன்னாளே!
 எவர்க்கும் ஏற்ற பொன்னாளே!
 இயற்கை தந்த நாள்களிலே
 எவரே குறைகள் காண்பதுவே!

24. கல்! கல்! கல்!

கல் கல் கல்! - குழந்தாய்!
 கற்றதைத் தெளிவாய்ச்
 சொல் சொல் சொல்!
 சொல்! சொல்! சொல்! - குழந்தாய்!
 சொல்லிய படியே
 நில் நில் நில்!
 நில் நில் நில் - குழந்தாய்!
 நேயத்தின் உருவாய்ச்
 செல் செல் செல்!
 செல் செல் செல்! - குழந்தாய்
 சென்றிடும் துணிவால்
 வெல் வெல் வெல்!

25. சந்தை

இன்று சந்தை செல்லலாம்
 ஏற்ற பொருள்கள் வாங்கலாம்
 கிழங்கு தேங்காய் வாங்கலாம்
 கீழே பையில் போடலாம்
 காய்வ கைகள் வாங்கலாம்
 கருதி அதன்மேல் போடலாம்
 பழுவ கைகள் வாங்கலாம்
 பார்த்தே அதன்மேற் போடலாம்
 மல்லி தழைகள் வாங்கலாம்
 மணக்க மேலே போடலாம்
 வாங்கும் திறமும் வேண்டுமே
 வைக்கும் திறமும் வேண்டுமே
 வாங்கும் பொருளால் பயனென்ன
 வைக்கும் திறமை இல்லாக்கால்!

26. வழிகாட்டும் இயற்கை

கோகோ எனக்கூவும் சேவல் - அது
போபோ எனஏவும் ஏவல்!
காகா எனக்கரையும் காக்கை - அது
காலம் தவறாத வாக்கே!

பண்ணாகப் பாடிடும் வண்டு - அது
பகவற்குச் செய்திடும் தொண்டு.
விண்ணேறி வந்திடும் வெய்யோன் - அவன்
வேலை இலையெனில் உய்யோம்!

அம்மா எனமுழங்கும் ஆக்கள் - உயர்
அன்னையர் வாழ்கெனும் வாழ்த்தே
சும்மா எவையேனும் உண்டோ? - அவை
சொல்லும் பொருளுக் களவுண்டோ?

27. வெள்ளையாடு

அங்கே பாரு வெள்ளாடு
அதற்குக் குட்டி ஐந்தாறு - அங்கே
கருமை வெண்மை கருஞ்சிவப்பு
கலந்த நிறங்கள் பலவேனும்

அருமை நிறங்கள் அவையாமே
அன்பு நிறங்கள் அவையாமே!

பெருமை சிறுமை நிறத்தாலே
பேசத் தெரியா வெள்ளாடு

பெருமை உணரா மாந்தர்க்குப்
பேசாப் பொருளைப் பேசுவதே!

28. வாய்மை

குட்டிப் பாப்பா பொம்மைபார்
குழந்தைப் பாப்பா பொம்மைபார்

சட்டி வயிற்றுப் பொம்மைபார்
தஞ்சாலூருப் பொம்மை பார்!

தட்டித் தள்ளி விட்டாலும்
தடுக்கி வீழாப் பொம்மைபார்
தட்டி வீழும் நமைப்பார்த்துத்
தானே சிரிக்கும் பொம்மைபார்

29. காக்கா

காக்கா காக்கா காக்காக்கா
காலமெல்லாம் காக்காக்கா
காக்கை மொழியே காக்காக்கா
காணும் பொருளும் காக்காக்கா

என்ன என்ன செய்திகளை
இந்தக் காக்கா சொல்கிறதோ?
பின்னிக் கிடக்கும் வாழ்வெல்லாம்
பேசி விடுமோ காக்காவால்?

ஒலியொன் றாலே உணர்வெல்லாம்
உணர்த்தும் காக்கை ஆசானால்,
ஒலிகள் பலவாம் மொழிவளத்தை
உணர வாய்த்தல் பெரும்பேறே.

30. உலகை மதி

உருவிற் பெரிது யானை
உருவிற் சிறிது பூனை
உருவத் தாலே என்ன?
உதவும் வாழ்வுக் கொன்றே!

வீட்டுக் காகும் பாளை
பாட்டுக் காகும் மோனை
ஈட்டும் உதவி எண்ணின்
இரண்டும் வேண்டும் தானே!

ஏற்றம் இறைக்கும் கூனை
கூற்றம் போலும் தானை
மாற்றம் ஆன வேனும்
வாழ்வுக் குரித்தாம் தானே!

உலகத் துள்ள வெல்லாம்
உதவி யாதல் உண்மை
உலகை அறிந்து கொண்டால்
உலகை மதிப்போம் நன்றாய்!

31. ஆவே ஆவே!

ஆவே ஆவே வாவா!
அம்மா அம்மா வாவா!
தாயே பசுவே வாவா!
தடவித் தருவேன் வாவா!

வேளை தோறும் நீயே,
விரும்பும் பாலைத் தருவாய்!
காளை கன்றும் தருவாய்!
காட்டுக் குரமும் தருவாய்!

அமைதி யான உனக்கே,
அமைந்த கொம்பும் எதற்கே?
சுமையாய் எண்ணிக் கொண்டேன்,
சொல்வாய் பயனும் உண்டோ?

பாம்பு வாலும் உனக்கே,
பாழாய் அமைந்த தென்றே,
வீம்பாய் எண்ணிக் கொண்டேன்!
விரும்பும் பயனும் உண்டோ?

ஈயும் கொசுவும் பார்த்தேன்
இவற்றை ஓட்ட ஆட்டி
நீயும் காட்டத் தெரிந்தேன்
நேரும் பயனை உணர்ந்தேன்.

எந்த உயிரும் பயனே
எந்த உறுப்பும் பயனே
அந்தப் பயனை உணர்ந்தே
ஆக்க மாக்கல் கடனே!

32. சிட்டுக் குருவி

சிட்டுக் குருவி கிட்டேவா!
சிறிய குருவி கிட்டேவா!
பட்டுக் கறுப்பே கிட்டேவா!
பளிங்குக் கறுப்பே கிட்டேவா!

எட்டி எட்டி நடந்தாலும்,
கிட்டக் கிட்ட என்நடையைத்,
தொட்டுக் கூட நெருங்காத
சிட்டே சிட்டே கிட்டேவா!

எட்டில் சிறுத்த சிட்டேநீ!
எட்ட மாட்டா உயரத்தைத்
தொட்டுப் பறப்பாய் உனைமுத்தம்
கொட்டிப் பொழிவேன் கிட்டேவா!

துள்ளி நடக்கும் சிட்டேநீ
துவளும் குழந்தை மொட்டேநீ
அள்ளும் பந்துத் தட்டேநீ
அயரா இயக்க வட்டேநீ!

33. வால்

மாட்டின் வாலோ நெட்டை
ஆட்டின் வாலோ குட்டை

நாயின் வாலோ மேலை
நரியின் வாலோ கீழே

அணிலின் வாலோ கற்றை
எலியின் வாலோ மொட்டை

குரங்கின் வாலோ வாலி
குருவி ஒன்றும் வாலி

வாலில் லாதும் குரங்காம்
வையம் புதுமைக் கரங்காம்!

34. இளமையும் முதுமையும்

முருகன் மிகவும் நல்லவன்;
மூர்த்தி தானும் நல்லவன்;
அருகே நாங்கள் இருக்கிறோம்
அன்பு நண்பாய் இருக்கிறோம்!

சாலமோனும் நல்லவன்;
சலீமும் மிகவே நல்லவன்;
பாலும் தேனும் போலவே
பழகி நாங்கள் வாழ்கிறோம்!

எங்கள் உள்ளம் இனியவே;
எங்கள் உறவும் இனியவே;
உங்கள் உள்ளம் எப்படி,
உறவு தானும் அப்படி!

இளமை தானே முதுமையாய்
என்றும் வளரக் காண்கிறோம்!
இளமை வளர்ச்சி சண்டையா?
என்ன கொடுமை கண்டதே!

குழந்தை கள்போல் முதியரும்
கூடி வாழ வேண்டுமே!
பழுத்த பழத்தின் சுவையதும்
பாரும் பிஞ்சில் குறைந்ததோ?

வழியைக் காட்டும் பெரியவர்
வழியைத் தவறிப் போவதால்
பழியும் மிகுமே பாவமும்
பல்கிப் பெருகி ஆகுமே!

35. கிளி

பச்சைக் கிளியைப் பார்பார்!
பவழ வாயைப் பார் பார்!
ஒற்றைக் காலை ஊன்றி,
உண்ணும் அழகைப் பார்பார்!

வாலின் நீளம் பார்பார்!
வண்ணக் கழுத்தைப் பார்பார்!
ஆலம் பழமோ வாய்க்குள்,
அன்றிப் பவழம் தானோ?

பெட்டைக் கிளியைப் பார்பார்!
பிள்ளைக் கிளியைப் பார்பார்!
கொட்டை உடைக்கும் வாயால்,
கொஞ்சம் அழகைப் பார்பார்!

ஐந்து வண்ணம் கொண்ட
அழகுக் கிளியைப் பார்! பார்!
கொஞ்சிக் குலவி நிற்கும்
கொள்ளை இன்பம் பார் பார்!

36. விலங்குக் காட்சிக்கு வரவேண்டா

யானை யாரும் வருவாராம்
அரிய காட்சி தருவாராம்.
பூனை யாரே போகாதீர்
புதைந்து காலுள் சாகாதீர்!

தீயே விழியாய் புலியுண்டு
திகைத்துப் போவாய் கிலிகொண்டு
நாயே நாயே போகாதே
நடுங்கிப் பதறிச் சாகாதே!

37. தவளையார்

தவளை யாரும் வருகின்றார்;
தாவ முடியா துருள்கின்றார்;
தவலைப் பாளை பிடிக்கின்ற
தண்ணீர் ஏனோ குடிக்கின்றார்?

குரலை உயர்த்தி இடிக்கின்றார்
கொட்டும் முரசை மடக்கிவிட!
உரலில் குழவி இரைந்தாலும்
ஓட்டி வருமோ சிந்தேனும்?

தொண்டைப் பறையை அடிக்கின்றார்
தூள்தூள் என்றே துடிக்கின்றார்;
சண்டைக் காக எழுந்தாரா?
சரிதான் பகைவர் விழுந்தாரே!

38. பூனை

பூனை நல்ல அழகாம்!
புதிய குட்டி அழகாம்!
தேனைத் தொட்ட மென்மை
திகழும் பூனைத் தன்மை!
மெத்தைக் காலின் பூனை;
மெதுவாய் ஏறும் பாளை;
மொத்தைத் தயிரைக் குடிக்கும்,
மூலை பார்த்துப் படுக்கும்!
பகலில் அமைதி கொள்ளும்;
இரவில் எழுச்சி துள்ளும்;
அகலும் கண்கள் சுருங்கின்,
அந்த அமைதி நெருங்கும்!

குப்பைக் கிடந்தால் எலிகள்
கூடிக் குலாவும் புலிகள்

ஓப்பிப் பூனை வந்தால்
ஓடிப் போகும் நொந்தே.

சோம்பல் பூனை உண்டு;
சொல்லும் எலிகள் அண்டி
வீம்பு செய்தும் தூங்கும்!
விடியா மூஞ்சிப் பூனை!

39. நாய்

நாயைப் பார்ப்பாய் தம்பி - அதன்
நாவைப் பார்ப்பாய் தம்பி.

சுற்றிச் சுற்றி ஓடும் - அது
சொகுசாய்த் துள்ளி ஆடும்
வட்டமிட்டே படுக்கும் - அதன்
வாலைத் தூக்கி எடுக்கும்!

முன்னங் காலை நிறுத்தி - அதன்
பின்னங் காலை மடக்கி,
சின்ன காலை நிமிர்த்தி - அது
செய்யும் அழகோ உயர்த்தி!

வீட்டை நன்றாய்க் காக்கும் - அது
வீர வாழ்வை ஊக்கும்;
கோட்டைக் குள்ளே நின்றும் - அது
குரைக்கும் நாயைக் கண்டால்.

இனத்தை எதிர்க்கும் இழிமை - அதன்
இயற்கை யான தென்னே?
இனத்தை விட்டுப் பிரித்தே - நாய்
இறுக்கி வைத்த தாமோ?

40. கழுதை

பொறுமை யான கழுதை - துணிப்
பொதி சுமக்கும் கழுதை.

அழுக்குத் துணியும் சமக்கும் - நல்ல
 வெளுப்புத் துணியும் சமக்கும்
 ஏழை துணியும் சமக்கும் - நல்ல
 செல்வர் துணியும் சமக்கும் - பொறுமை

அழுக்குத் துணியும் தின்னும் - நல்ல
 வெளுப்புத் துணியும் தின்னும்;
 ஏழை துணியும் தின்னும் - நல்ல
 செல்வர் துணியும் தின்னும் - பொறுமை

வைத்த சமையைத் தாங்கும்;
 வைத்த அடியும் தாங்கும்;
 வைத்த தீனி தின்னும்;
 வைத்த நீரும் குடிக்கும் - பொறுமை

பொறுமை யான எண்ணம் - மிகப்
 பொதுமை யான செய்கை
 வெறுப்போ விருப்போ இல்லை - இந்த
 வெள்ளி மூக்கன் வாழ்வில் - பொறுமை

41. பூங்கா

பூங்கா வுக்குப் போகலாம்,
 பூரிப் பாகப் பார்க்கலாம்!
 ஓங்கும் இன்பம் கொள்ளலாம்,
 உரிமை யாகச் செல்லலாம்!

வண்ண வண்ணச் செடிகளும்,
 வனப்பு மிக்க கொடிகளும்,
 எண்ண முடியாப் பூக்களும்,
 இருந்த படியே நோக்கலாம்!

பச்சைப் புல்லைக் காணலாம்,
 படரும் பந்தல் காணலாம்,
 இச்சை வண்டின் இசையினை
 இனிதாய்க் கேட்டு மகிழலாம்!

பூவைப் பறித்தல் ஆகாது;
 புல்லை மிதித்தல் கூடாது;
 காலை நம்தம் உடைமையாய்க்
 காத்தல் என்றும் கடமையே.

42. எத்தனை அழகு நிலவினிலே

எத்தனை அழகு நிலவினிலே
 ஏதும் இல்லை செலவினிலே!

மூத்த இயற்கை நரைப்புருவம்
 முழுத்த மதியின் பிறையருவம்!

மூன்றாம் பிறைதான் ஒளிவிலே
 மோதல் இல்லாக் களிவிலே!

பிறந்த குழந்தை இப்பிறைதான்
 பின்னர் வளரும் முத்திரைதான்!

எட்டாம் பிறையாம் ஒருபாதி
 வெள்ளி யோடச் சரிபாதி!

முழுத்த மதியில் நிறைகூடின்
 முதிர்ந்த தேங்காய் அரைமூடி!

- (எத்தனை.)

43. பழகு

ஓடும் பழகு தங்காய் - நீ
 ஓடும் போதே நன்றாய்க்
 கூடப் பழகு தங்காய் - நண்பாய்க்
 கூடப் பழகு தங்காய்!

ஆடும் பழகு தங்காய் - நீ
 ஆடும் போதே நன்றாய்ப்
 பாடப் பழகு தங்காய் - பண்பாய்ப்
 பாடப் பழகு தங்காய்!

தேடிப் பழகு தங்காய் - நீ
 தேடிப் பழகும் போதே;
 தேடப் பழகு தங்காய் - உண்மை
 தேடப் பழகு தங்காய்!

மூடிப் பழகு தங்காய் - நீ
 மூடிப் பழகும் போதே
 மூடப் பழகு தங்காய் - பொய்யை
 மூடப் பழகு தங்காய்!

44. திட்டமிடு

பட்டம் விடுதம்பி - நீ
 பட்டம் விடு!

பட்டம் விடும் போதே - நீ
 பட்டம் பெறத்
 திட்டமிடு தம்பி - நீ
 திட்டமிடு

திட்டமிடு தம்பி - நீ
 திட்டமிடு!

பட்டம் பெறும் போதே - நீ
 பட்டொளி செய்யத்
 திட்டமிடு தம்பி - நீ
 திட்டமிடு!

திட்டமிடு தம்பி - நீ
 திட்டமிடு!

பட்டொளி செய்யும் போதே - நீ
 பட்டய மாகத்
 திட்டமிடு தம்பி - நீ
 திட்டமிடு!

45. வாழுவதற்கே வள்ளுவம்

பேசு தற்கோ சந்தனம்,
 பூசு தற்கோ சந்தனம்?

பேணு தற்கோ அணிகலம்,
 பூணு தற்கோ அணிகலம்?

காட்டு தற்கோ வீணையும்,
 மீட்டு தற்கோ வீணையும்?

எண்ணு தற்கோ ஊண்வகை,
 உண்ணு தற்கோ ஊண்வகை?

- சூழு தற்கோ வள்ளுவம்
 வாழு தற்கே வள்ளுவம்!

46. குறள்

கடிக்கவோ - சாறு
 குடிக்கவோ - கரும்பு
 கடிக்க வோ - சாறு
 குடிக்க வோ?

தூற்றவோ - மானம்
 போற்றவோ - உடை
 தூற்றவோ - மானம்
 போற்றவோ?

படிக்கவோ - கடைப்
 பிடிக்கவோ - குறள்
 படிக்கவோ - கடைப்
 பிடிக்கவோ?

47. நாரடி

தேரடி எல்லாம் சுற்றிவரத்
 தேர்ந்த அடிகள் எத்தனை - குழந்தாய்

தேர்ந்த அடிகள் எத்தனை?

ஈரடி தானே குழந்தாய்
திருக்குறள் ஈரடி தானே!

ஊரடி எல்லாம் ஊர்ந்துவரத்
தேர்ந்த அடிகள் எத்தனை - குழந்தாய்
தேர்ந்த அடிகள் எத்தனை?

ஈரடி தானே குழந்தாய்
திருக்குறள் ஈரடி தானே!

பாரடி எல்லாம் படர்ந்துவரத்
தேர்ந்த அடிகள் எத்தனை - குழந்தாய்
தேர்ந்த அடிகள் எத்தனை?

ஈரடி தானே குழந்தாய்
திருக்குறள் ஈரடி தானே!

சீரடி யாலே செழுமையுறச்
கேரும் அடிகள் எத்தனை குழந்தாய்
சேரும் அடிகள் எத்தனை?

ஈரடி தானே குழந்தாய்
திருக்குறள் ஈரடி தானே!

48. அழகு

பட்ட மரமும் அழகாகும்
பாலை வெளியும் அழகாகும்
கொட்டும் மழையும் அழகாகும்
கொண்ட உணர்வே அழகன்றோ!

தீயும் தெய்வ அழகாகும்
தேளும் பார்க்க அழகாகும்
நாயும் இனிய அழகாகும்
நயக்கும் உணர்வே அழகன்றோ!

பல்லில் அழகு பொருந்தாதோ?
பலியில் அழகு பேசாதோ?

பல்வாய் மானின் அழகென்னே!
பொருந்தும் உணர்வே அழகன்றோ!

தாழை மடலின் பூவினிலே
தழைக்கும் மழலை நாவினிலே
வாழை தென்னைக் காவினிலே
வாழும் உணர்வே அழகன்றோ!

49. முப்பழம் - மூவினம்

முப்பழங்கள் அறிவீரா?
மூவினங்கள் அறிவீரே!

முப்பழங்கள் வாழைமா
முட்டு பலாவாம் பேரினவே!
மூவினங்கள் மெல்லினமே
முந்தும் இடையே வல்லினமே!

முப்பழங்கள் சுவையினவே
மூன்று வகையாம் சுவையினவே;
மூவினம்முன் இனியனவே
மூவகையாம் இனியனவே!

முப்பழங்கள் சுவைத்திடவே
முயற்சி யளவை அறிவீரே,
மூவினங்கள் ஒலித்திடவே
முயற்சி அளவை அறிவீரே!

50. கடலும் வாலும்

கண்ணுக் கெட்டாக் கடலோடு
காணும் வானம் கைகோத்தல்
விண்ணும் மண்ணும் இணைவதனை
விளக்கும் காட்சி யாமன்றோ!

நீரின் நீல நிறத்தோடு
நீல வானின் நிறஞ்சேர்ந்து

பாரும் நீலப் பரப்பென்றே
பாரை இணைக்கும் சான்றன்றோ!
நீரை அள்ளி நெடுவானில்
நீளச் சென்று மழையாகிப்
பாரை வளர்க்கும் வளச்செய்தி
பணியால் இணைக்கும் பண்பன்றோ!
மண்ணும் விண்ணும் ஒன்றாகும்
மாண்மை மாந்தர் கண்டறிந்து
மண்ணு னேனும் ஒருமையினை
மலரச் செய்தல் கடனன்றோ!

51. சோம்பல் உண்டா?

காலைப் பொழுதில் குளிப்பவர்க்குக்
கட்டும் உடையைத் துவைப்பவர்க்கு
மாலைப் பொழுதில் நடப்பவர்க்கு
மண்டிய சோம்பலும் வந்திடுமோ?
கடமை உணர்ந்த பெரியவர்க்குக்
காலத்தை மேலாய் மதிப்பவர்க்கு
மடமை ஒழிய உழைப்பவர்க்கு
மையலாம் சோம்பலும் வந்திடுமோ?
தொண்டர் பெருமை புகல்பவர்க்குத்
தொண்டில் நிலைத்த மனத்தவர்க்குத்
தொண்டில் முழுதும் செயலினர்க்குத்
தொல்லையாம் சோம்பலும் வந்திடுமோ?

52. பசைபோக்கும் டாடிப்பு

கரிய கரிய பாசியைக்
கட்டி வைத்த மாலைபோல்
அரிய தவளை முட்டைகள்
அழகாய் நீரில் மிதந்திடும்!

நீருள் மூழ்கா வண்ணமாய்
நீச்சல் அடிக்கும் மாலைகள்!
வாரிக் கொள்ள முடியாமல்
வழுக்கிச் செல்லும் மாலைகள்!
மாலை எங்கே போயதோ?
மாறி மாறிப் பார்க்கிறேன்!
வாலும் தலையுமீ வாப்த்தவை,
வருதல் கண்டு மகிழ்கிறேன்!
சிலநாட் செல்லப் பார்க்கிறேன்
சேர்ந்த வாலைக் காணாமல்
பலநாள் எண்ணி வியக்கிறேன்
பயிற்றும் கருத்தை நயக்கிறேன்!
உணர்ச்சி இல்லாப் பருவத்தில்
ஓட்டுப் பசைபோல் வாழ்ந்தாலும்
இணங்கும் இளமைப் பருவத்தில்
இனிதாய்ச் செருக்கித் திரிந்தாலும்
உயர்ச்சி பெற்றால் பசைபோகும்
முதிர்ச்சி பெற்றால் செருக்கோடும்
உயர்ந்த இவற்றைப் பயிற்றற்கே
உலகில் தவளை உள்ளனவோ!

53. போற்றும் வாழ்வு

பூவால் அறிவோம் சிரிப்பினையே;
புகலும் வண்டால் பாட்டறிவோம்;
ஓவா திணைந்து மரத்தோடும்,
ஒன்றும் கொடியால் பணிவறிவோம்!
காற்றால் மென்மை நலமறிவோம்;
கலக்கும் பாலோ டியர்நீரால்
போற்ற இணைந்து பிரியாத
புகழ்சால் நட்பின் இயலறிவோம்!

கதிரின் வரவால் விழிப்புறக்கக்
 கடமை அறிந்து தெளிந்திடுவோம்;
 அதிரும் மழையின் துளிப்பெருக்கால்
 அன்பால் கூடும் செறிவறிவோம்!
 அரைபட் டுளையும் சந்தனத்தால்
 அயலார்க் குதவும் நயமறிவோம்!
 புரையற் றோங்கும் ஆசானால்,
 பொலியும் கல்வித் தகவறிவோம்!
 பெரியர் வரலாற் றுணர்வாலே
 பெயரா வாழ்க்கைச் சீரறிவோம்!
 உரிய இன்பு துன்புகளால்
 உண்மை உணர்வை மிகுத்திடுவோம்!
 காண்போம் கற்போம் சிந்திப்போம்
 கனிந்த பண்பால் அரியவற்றைப்
 பூண்போம் வாழ்வோம் புவிக்காக!
 போற்றும் வாழ்க்கை இவையன்றோ!

54. தக்காளி

காளி கூடைத் தக்காளி;
 கனிந்து போன தக்காளி;
 வள்ளி கூடைத் தக்காளி;
 வாடிப் போன தக்காளி;
 பேச்சி கூடைத் தக்காளி;
 பிஞ்சுப் பிஞ்சுத் தக்காளி;
 அழகி கூடைத் தக்காளி;
 அழுகிப் போன தக்காளி;
 வேண்டா இந்தத் தக்காளி
 என்று நடக்கத் தொடங்கினேன்!
 நல்ல நல்ல தக்காளி
 நான்கு பேரும் குவிக்கிறார்
 என்ன அழகு வாணிகம்!
 ஏனாம் இந்த ஏமாற்றே?

55. மலர்

உள்ளங் கவரும் மலரே
 உன்னைப் போன்றோர் சிலரே
 கள்ளம் இல்லா மனமே
 காட்டும் உன்றன் இனமே
 வெள்ள மாக மலர்கள்
 விரிந்து மேலே மலர்ந்தும்
 உள்ளங் கொள்ளார் நிலையோ
 உதிரப் போகும் இலையே!

56. இரண்டு வாய்கள்

உள்ளே கொள்ளும் வாய்வேறே
 வெளியே தள்ளும் வாய்வேறே;
 உள்ளும் வெளியும் ஒருவாயாய்
 இருந்தால் சீசீ இழிவன்றோ?
 சாலை யோரம் இருக்கின்றான்
 சார்ந்து வெளிக்கும் இருக்கின்றான்;
 சாலை யோரம் படுக்கின்றான்
 சார்ந்து சிறுநீர் விடுகின்றான்;
 நடக்க உள்ள சாலையிலே
 நடக்க மாட்டான் ஓரத்தே;
 நடுவே நடப்பான் எருமையென
 நல்ல பிறவி அய்யய்யா!

57. எப்படி நிரப்புவது?

“அன்புறு மக்காள்! உங்கள்
 அறைகளை நிரப்பி வைத்தால்
 இன்றிவண் மீண்டும் எய்தி,
 இன்புறக் காண்பன்” என்று,

சென்றனர் தந்தை; அந்தச்
 சிறுவரோ உவகை கொண்டு
 நன்றென நிரப்ப லானார்,
 நயத்தகு தந்தை காண.
 உந்திய உணர்ச்சி தள்ள
 உவகையால் மீண்ட தந்தை
 முந்திய மைந்தன் வைக்கோல்
 முழுப்படப் படைத்து வைத்து
 வந்தவர் தலையும் நீட்டா
 வகைபெற நிரப்பி யுள்ள
 புந்தியைக் கண்டு நொந்தார்;
 பொருக்கென அகன்று போனார்!
 உட்புகும் போதே உள்ளம்
 உவந்திட இளவல் இல்லில்
 பட்டொளி விளக்கி னோடு
 பத்திகள் எரியக் கண்டார்;
 ஓட்டிய இடத்தில் தூய
 உள்ளொளி நூல்கள் கண்டார்;
 மட்டிலா மகிழ்வால் தந்தை
 மைந்தனை அணைத்துக் கொண்டார்.
 ஒளியினால் நிரப்பக் கூடும்
 ஒருபெரும் வைக்கோற் போரால்
 வெளியெதும் இல்லா வாறு
 வீடெலாம் அடைக்கக் கூடும்;
 உளநிலை போன்றே அன்னார்
 உரையோடு செயலு மாகும்
 தெளிவுறக் கண்டேன் என்று
 திருத்தமாய் உரைத்தார் தந்தை.

58. எங்கள் கறவை மாடு

எங்கள் கறவை மாடோர்
 ஏற்ற மிக்க மாடாம்.

இன்று வந்த தில்லை
 நேற்று வந்த தில்லை
 என்று வந்த தென்றே
 எவரும் கண்டார் இல்லை - (எங்கள்)
 புல்லைத் தின்னா மாடு
 புனலைப் பருகா மாடு
 நெல்லின் பயிரைக் கண்டும்
 நேராய்ச் செல்லும் மாடு - (எங்கள்)
 வாயும் வயிறும் இல்லை
 வாலும் தலையும் இல்லை
 ஏய கால்கள் இல்லை
 எனினும் தாவி ஓடும் - (எங்கள்)
 பெரிய மடியாய்த் தோன்றும்
 பிறகு பிறகு தேயும்
 உருவ மற்றும் போகும்
 உடனே வளர்ந்தும் காணும் - (எங்கள்)
 கொட்டும் பாலோ வெள்ளம்
 கொள்ளை கொள்ளை வெள்ளம்
 கட்டிக் காக்க ஆவல்
 கையால் ஆக வில்லை - (எங்கள்)
 குடத்தில் பிடித்துப் பார்த்தும்
 கொஞ்சங் கூடக் காணோம்
 தொடுத்துப் பிடித்துச் சேர்த்தும்
 துளியும் நிற்க வில்லை - (எங்கள்)
 கயிறு மத்துப் போட்டுக்
 கடைந்தெ டுப்ப தெங்கே
 தயிரும் மோரும் நெய்யும்
 தாவிக் குடிப்ப தெங்கே - (எங்கள்)
 மாடு நல்ல மாடு
 மண்ணில் நடவா மாடு

வீடு வாயில் விட்டு
விண்ணில் ஓடும் மாடு - (எங்கள்)
கண்ணால் காணும் ஆவல்
கனிந்து விட்ட தென்றால்
விண்ணை நோக்கிக் காண்பேன்
வெண்ணி லாவே பேராம் - (எங்கள்)

59. மூக்கு வளையம்

காக்கை ஒன்று வந்ததுவே
காகா ஒலியோ வந்திலதே
மூக்கைக் கூர்ந்து பார்த்திடவே
மூடு வளையம் இருந்ததுவே!
எவரோ ஒருவர் பிடித்திதனை
இரக்க மின்றி வளையத்தை
அவருக் கினிதாய்ப் போட்டுள்ளார்
அதற்குத் துன்ப அளவுண்டோ?
நீரும் உணவும் கொள்ளாமல்
நெடிய ஒலியும் செய்யாமல்
சேரும் உறவும் வெறுத்துவிடச்
செய்தல் என்ன இன்பமோ?
அறியாத் தவறோ இத்தவறே?
அறிந்தே செய்யும் தவறன்றோ!
அறிந்த ஒருவர் வளையத்தை
அகற்றா விட்டால் என்னாகும்?
காக்கை எதுவும் கழற்றிடுமோ?
கழன்று தானே வீழ்ந்திடுமோ?
நோக்கம் என்ன, நோவாக்க?
நொண்டி யுள்ளச் செயலன்றோ!
பறவை போலப் பறந்திடவே,
பார்த்த உள்ளம் மேலேறக்,

கறவைக் காம்பை அறுப்பான்போல்
கயவன் இதனைச் செய்தானே!
பறக்கும் உள்ளப் பண்பாளன்
பறவை இதன்தன் வளையத்தைத்
துறக்கச் செய்ய வாயாதா?
துடிப்பும் நீங்கி ஓயாதா?

60. பறக்கும் தட்டு

வெள்ளித் தட்டைத் தூக்கி
வீசி விட்டது பிள்ளை;
வெள்ளித் தட்டும் ஓடி
வீதி யிற்போய் வீழ்ந்தது!
வெள்ளித் தட்டைத் தேடி
வீட்டுள் கொண்டு வந்தேன்
பிள்ளை தூக்கி எறியப்
பின்னும் என்ன செய்குவேன்?
மாலை தொடுக்கு மாறு
மல்லி கைப்பூ வைத்தேன்
காலால் எற்றி விட்டது
கண்ட பக்கம் எல்லாம்.
பூவைச் சேர்த்து வைத்தேன்
பொறுமி அழுது கொண்டே
தாவி எற்றி விட்டது
தளர்ந்தேன் என்ன செய்குவேன்?
வெள்ளித் தட்டை மறைத்தேன்
மல்லி கைப்பூ மறைத்தேன்
உள்ள சினமும் ஓங்கி
ஓயா தழுது புரண்டது.
“தட்டும் பூவும் எங்கே?
தருக இப்போ” தென்றது
“விட்டெ றிந்த பின்னும்”
வீட்டுள் வருமோ” என்றே,

விண்ணைச் சட்டிக் காட்டினேன்
 விரிந்த மதியும் மீனும்
 கண்ணைச் சிமிட்டிக் காட்டின
 கடிய சீற்றம் பறந்தது.

“சீற்றத் தாலே எறிந்தனை
 சீற்றத் தாலே போயது
 சீற்றம் நீங்கி விட்டால்,
 சீற்றம் நீங்கி வந்திடும்”

என்று சொன்னேன் “பறந்தவை
 என்று வருமோ?” என்றது.
 “சென்று பார்ப்போம் வீட்டுள்
 சேர்ந்தி ருக்கும்” என்றேன்.

61. வேலை கெட்ட வேலை

வெளுத்த வானம் கறுத்தது;
 கறுத்த வானம் நெரித்தது;
 நெரித்த லாலே இடித்தது;
 இடிக்க மின்னல் அடித்தது;
 இடியைக் கேட்டுத் துடித்தது;
 ஒளியைப் பார்த்துப் படுத்தது;
 விடிந்த பொழுதில் தாயிடம்
 விரும்பிக் குழந்தை சொன்னது;

வானத் துள்ளோர் கெட்டவர்
 வாய்த்த உடலைச் சாய்க்கடைச்
 சேற்றில் புரட்டிக் கறுக்கிறார்;
 சேர்ந்து வாழ மறுக்கிறார்;

வாளால் வீசிச் சாடுறார்;
 வலிய இரைச்சல் போடுறார்;
 கனத்த சண்டை முடிந்தபின்
 கண்ணீர் வடித்துக் கிடக்கிறார்;
 காலைப் பொழுதில் அமைதியாம்;

மாலைப் பொழுதில் சண்டையாம்;
 வேண்டா அம்மா வேண்டாவே
 வேலை கெட்ட வேலையே!

62. தேளைக் கடிப்பேன்

கிட்டு பெரிய பேச்சாளி;
 கிடுகிடுப் பேச்சால் திணறவைப்பான்;
 சுட்டுத் தள்வேன் கொக்கென்பான்
 சோடி யாக விழுமென்பான்!
 காட்டில் செல்ல யானஞ்சேன்
 கரடி புலிக்கும் யானஞ்சேன்
 வேட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டால்
 வீரிட் டோடும் அவையென்பான்.

பயந்தான் கொள்ளிப் பயல்களுக்கே
 பாம்புப் பதற்றம் உண்டென்பான்
 வியந்து வியந்து மகிழ்ந்திடுவான்
 வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்திடுவான்.

உண்ணா விடினும் ஒருவேளை
 உறக்கம் வருமாம் கிட்டுவுக்கே!
 பண்ணாய்த் தன்னைப் புகழானேல்
 பாவம்! உறக்கம் கொள்ளானே!

குப்பன் ஒருநாள் அகப்பட்டான்
 கூறி மகிழ்த் தொடங்கிவிட்டான்
 “அப்பா! அப்பா! பார்த்திடுவாய்;
 அலறும் புலியாம் இதுகண்டாய்!

பார்த்தே நடுங்கும் பயந்தானே
 பாரிதன் வாய்க்குள் என் தலையைச்
 சேர்த்தே மீண்டும் எடுத்திடுவேன்
 செய்யத் திறமை உனக்குண்டோ?”

என்றே நகைத்து மெதுவாக
 இருகை யாலும் புலிவாயை

நன்றாய்த் திறந்து தலைநுழைத்தான்
நடுங்கும் குப்பன் வியப்புற்றான்.

வாய்க்குள் தலையை நுழைத்ததுமே
ஐயோ ஐயோ என்றலறிப்
பாய்ந்து விழுந்து புரண்டழுதான்
பயந்த குப்பன் 'என்' என்றான்!

“ஏதோ ஒன்று கடித்ததடா!
ஏறி ஏறித் தூடிக்குதடா!
யாதோ செய்வேன் எரியுதடா!
ஐயோ தலையைப் பிடித்திடடா?

வைக்கோல் திணித்த புலித்தலையால்
வன்மை காட்ட நினையழைத்தேன்;
மிக்க பெருந்தேள் உள்ளிருந்தே
மேற்கா தருகில் பிடுங்கியதே!

என்ன செய்வேன்?” எனக்குப்பன்:
“ஏட கிட்டு வாய்ப்பன்றோ
முன்னர்ச் சொன்ன பொய்யோடும்
கடிப்பேன் தேளென்” றுரை யென்றான்!

63. பிழைகள் அகல

களைகள் இலையேல் விளைவு சிறக்கும்;
பிழைகள் இலையேல் பெருகும் மதிப்பெண்;
அளவாய் எழுதுதல் ஆராய்ந் தெழுதுதல்
தெளிவும் திருத்தமும் திகழ எழுதுதல்
முறையாய்ப் பேணின் நிறையும் மதிப்பெண்;
மனனப் பகுதியில் தனிப்பெருந் திறமும்
இலக்கணப் பகுதியில் இணையிலாப் பயிற்சியும்
ஏய்ந்திட லாயின் எட்டிய நூறும்
வாய்ந்திடும் மதிப்பெண் இவற்றை
ஆய்ந்துநீர் காண்மின் அயர்வறச் சிறந்தே!

64. நாடு

ஓட்டை யான குடத்திலே - நீர்
ஓற்றைச் சொட்டும் நிற்குமோ?

ஓட்டை யான படகிலே - அதன்
ஓட்டி தானும் பிழைப்பானோ?

குடத்தின் ஓட்டை போலவும் - அப்
படகின் ஓட்டை போலவும்
தொடங்கும் ஓட்டை நாட்டிலே - பெருந்
தொல்லை தொல்லை ஆகுமே!

நாட்டைக் கெடுக்கும் பல்குழு - மிக
நயமாய்க் கெடுக்கும் உட்பகை
கூட்டாய் அழிக்கும் குறும்புகள் - இவை
கொண்ட நாடு வாழுமோ?

மக்க ளுக்காய் ஆட்சியும் - அவ்
வாட்சிக் காக மக்களும்
ஓக்க வாழும் நாடதே - என்றும்
ஓங்கி வாழும் நாடதாம்.

65. தம்பி கேள்

மண்ணை விண்ணுக் கொப்பென
மாற்றும் தூயன் வள்ளுவன்
வண்மை நூலைத் தம்பியே
வாழ்க்கைப் பேறாய்க் கொள்ளுவாய்!

சேரன் தம்பி செய்ததாம்
செஞ்சி லம்பைக் கற்றிட
வீரத் தம்பி ஆர்வமாய்
வேட்கை கொள்வாய் வாய்ப்பிதே!

சாத்தன் தந்த மேகலை
சால்பு மிக்க மேகலை

ஈத்து வாழும் இன்பினை
ஏற்று வாழ ஆய்குவாய்!
தேவர் தந்த மாமணி
தேனை நேர்சிந் தாமணி
யாவர் நெஞ்சம் அள்ளுமே
நாமும் கொள்வோம் தம்பியே!
கம்பன் தந்த காவியம்
கட்டிப் பாகாம் காவியம்
தம்பி தம்பி ஆவலாய்த்
தள்ளா தென்றும் கொள்ளுவாய்.
பத்துப் பாட்டும் பாட்டல்ல
பண்டைப் பாட்டர் பேரார்க்கு
வைத்த சொத்தாய் எண்ணுவாய்
வையம் வாழ வாழுவாய்.
சங்கம் தந்த எண்தொகை
சான்றோர் தேடித் தந்ததாம்
தங்கப் பேழை ஆர்வமாய்த்
தாங்கு தம்பி மேம்பட.
நந்தம் மாண்பைப் பாரிலே
நாட்டு நற்றொல் காப்பியம்
சிந்தை கூர்ந்து மூச்சொடும்
சேரக் காத்து வாழுவாய்.
ஞாலம் உய்ய நல்லுரை
நாட்டிச் சென்றோர் நூல்களே
கால மாரி ஆவதாம்
கண்டு வாழ்வாய் தம்பியே!
தாயைக் காக்கும் சேயெனும்
தாழாப் பேறு தாங்குவாய்
ஏய வாழ்வில் அன்னையை
ஏற்றி வைத்தே வாழுவாய்.

66. தமிழ்

தமிழே இனிய உயிராகும் - அத்
தமிழே வாழ்வுப் பயிராகும்.
தமிழே சுவையாம் நீராகும் - அத்
தமிழே வளமாம் சோறாகும்.
தமிழே பாகுச் சுவையாகும் - அத்
தமிழே அறிவுக் குவையாகும்.
தமிழே விரும்பும் விருந்தாகும் - அத்
தமிழே பிணியின் மருந்தாகும்.
தமிழே பண்பின் அணியாகும் - அத்
தமிழே மானத் துணியாகும்.
தமிழே விளைவின் நிலமாகும் - அத்
தமிழே உயிரின் நலமாகும்.
தமிழே அருவி ஒழுக்காகும் - அத்
தமிழே அமிழ்த முழுக்காகும்.
தமிழே ஒளியின் பிறப்பாகும் - அத்
தமிழே உணர்வின் சிறப்பாகும்.
தமிழே தமிழே தானாகும் - அத்
தமிழே வற்றாத் தேனாகும்.
தமிழே தமிழே தானாவான் - அத்
தமிழால் தமிழர் தேனாவான்.

67. அன்பு

பாலும் தேனும் கலந்ததுவோ?
பாகும் பருப்பும் இணைந்ததுவோ?
தோலும் துளைக்கும் குளிராகித்
தொல்லை நீக்கும் அன்பிணைவே!

அன்பால் வாழும் வாழ்வதுவே,
அமுதாய் வாழும் வாழ்வாமே!
முன்னும் பின்னும் காணரிய
முதிர்ந்த இறையே அன்பாமே!

அன்பை இல்லார் உயிரில்லார்
அன்பை இல்லார் உறவில்லார்
அன்பை இல்லார்க் கிருப்பவைதாம்
அவரே இல்லை எனவ இரூக்கும்?

68. காலைக் காட்சி

கோழிக் குரலும் எழுந்ததம்மா - மனம்
கூசும் இருளும் மறைந்ததம்மா
வாழி யுரைக்கும் பறவையம்மா - அதை
வணக்கம் புரிந்திட வந்திடம்மா.

காலை மலரும் மலர்ந்ததம்மா - அதைக்
கண்டிடும் பேறும் கிடைத்ததம்மா
மேலைப் பழவினை மாய்ந்ததம்மா - மக்கள்
மேம்பட நல்வினை செய்திடுவாய்.

பறவை ஓலியும் எழுந்ததம்மா - அதன்
பண்ணொலி பாடலைப் போன்றதம்மா
கறவை வருந்தி அழைக்குதம்மா - அதன்
கன்றுக் கமுதம் வழங்கிடவே.

வான முகட்டைக் கிழித்ததுபோல் - பெரும்
வைய வழியைத் திறந்ததுபோல்
கான நெருப்புப் பிழம்பதுபோல் - கதிர்
காட்டும் புதுமை தெரிந்திடுவாய்.

தங்கத் தகடு நகர்வதுபோல் - கதிர்
தானே விரைந்து நகர்வதுபார்
பொங்கும் கடலில் பிறந்திருந்தால் - அது
பொலியும் வெம்மைப் பிழம்பாமோ?

தங்கத்தைக் காய்ச்சி வடித்திடவே - அங்கே
தனிப்பெருங் கொல்லரும் உள்ளனரோ
எங்கணும் பார்த்து மகிழ்ந்ததுண்டோ - இந்த
ஏரியைப் போலொரு தங்கவேரி!

நீலக் கடல்நீர்ப் பரப்பதிலே - இந்த
நீளக் கலைக்கதிர் பட்டதனால்
கோலக் கடலாகிக் காணுதம்மா - உள்ளம்
கொள்ளைக் கடலில் குவியுதம்மா!

மெல்லக் கதிரும் எழுந்தவுடன் - கரு
மேகத் திரையும் சுருளுதம்மா
நல்லவெண் வெள்ளி உருக்கதுபோல் - கடல்
நாவுறப் பேசிடத் தோணுதம்மா!

69. பருவமாற்றம்

வேப்பங் காயோ கசப்பாகும்
வேம்பும் பழுத்தால் இனிப்பாகும்;
மாங்காய் பிஞ்சில் புளிப்பாகும்
மாவே பழுத்தால் இனிப்பாகும்.
வாழைக் காயோ துவர்ப்பாகும்
வகையாய்ப் பழுத்தால் இனிப்பாகும்
பருவம் வழங்கும் கொடைகளிவை
பார்க்கப் பலவும் தெளிவாமே!

70. உடல்நலம்

வேப்பி லையைத் தின்னலாம்;
விரும்பித் துளசி தின்னலாம்;
காப்ப தவையே உடல்நலம்;
கருதித் தின்றால் கெடவில்லை!

பாகற் காயோ கசப்புத்தான்;
பழகிப் போனால் சுவைப்புத்தான்;
நாவுக் காக வாழாமை
நலத்துக் கான வாழ்வாமே.

சோற்றுக் காக வாழ்வதோ?
 சுவையைக் கருதி வாழ்வதோ?
 கூற்றை வெல்லும் ஆற்றலைக்
 கொள்ள லாகும் 'நா' காத்தல்!
 நாவுச் சுவையை விரும்புதல்
 நாளுந் நோய்க்கே விரும்புதல்;
 கூவி மகிழ வேண்டினால்
 கொஞ்சம் அடக்கு நாவையே!

71. கண்ணைக் காத்தல்

கண்ணைக் கழுவு குழந்தாய்;
 கதிரை நோக்கு குழந்தாய்;
 கண்ணில் ஒளியோ பெருகும்;
 காட்சி எல்லாம் விரியும்!
 காலை மாலை கதிரைக்
 கண்டு நீரால் கழுவல்,
 வேலை யாகக் கொண்டால்
 வேண்டாம் கண்ணுக் காடி!
 ஆடி ஆடி நீரில்,
 அழகுக் கதிரைக் காணின்,
 ஓடிப் போகும் கண்ணோய்
 உண்மை அறிந்து கொள்வாய்.
 தொடர்ந்து படிக்கக் கண்ணைத்
 துலக்க மாகக் கழுவு;
 தொடரும் வெப்பம் குன்றும்
 தூய்மை குளுமை ஒன்றும்!
 நீரில் குளித்த பின்னே,
 நீயும் படிக்கத் தொடங்கின்
 வேரில் பழுத்த சளையாய்
 வேண்டும் கல்வி சுவையாம்!

72. தாத்தா

செல்வம் சேர்த்த தாத்தா;
 செழுமை சேர்த்த தாத்தா;
 கல்வி பெற்ற தாத்தா;
 கனிவு மிக்க தாத்தா.
 ஊருக் குதவு தாத்தா;
 உழைப்பு மிக்க தாத்தா;
 யாருக் கேனும் நன்மை
 ஆய்ந்து செய்யும் தாத்தா.
 உலகம் வாழ எண்ணும்
 உயர்வு மிக்க தாத்தா;
 கலகம் அறியாத் தாத்தா;
 கருணை மிக்க தாத்தா
 எங்கள் தாத்தா போல,
 எவர்க்கும் தாத்தா இருந்தால்,
 பொங்கும் இன்ப உலகம்
 புவியே ஆகும் உண்மை!

73. பாட்டி

பாட்டி எங்கள் பாட்டி,
 பாடு பட்ட பாட்டி;
 கூட்டுக் குடியில் இருந்து,
 குணத்தில் உயர்ந்த பாட்டி.
 கதையும் பாட்டும் பாட்டி
 கட்டிக் கட்டிச் சொல்வார்;
 விதையும் விளைவும் போல
 விரும்பு மாறே செய்வார்.
 பாட்டி சொன்ன எல்லாம்
 எழுதி வைத்தி ருந்தால்,
 ஏட்டை வண்டி அளவாய்
 ஏற்ற வேண்டி இருக்கும்!

பாட்டி மட்டும் கொஞ்சம்
எழுதப் படித்தி ருந்தால்,
பாட்டி ஒளவை அவர்தாம்
பாடிப் போற்றும் உலகே!

74. அப்பா

அப்பா எங்கள் அப்பா,
அருமை யான அப்பா;
ஓப்பில் லாத அப்பா;
ஒழுங்கு மிக்க அப்பா.

கடமை தவறா அப்பா;
காலம் தவறா அப்பா;
மடமை அறியா அப்பா;
மதிப்பிற் சிறந்த அப்பா.

கண்ணைக் காத்தல் போலக்
கருதிக் குடும்பம் காப்பார்;
எண்ணி எழுதிக் கணக்காய்,
என்றும் செலவு செய்வார்.

கல்வி தந்த அப்பா;
கண்ணைத் திறந்த அப்பா;
நல்ல வாழ்வு தந்த
நன்றிக் குரிய அப்பா!

75. அம்மா

எங்கள் அம்மா போல
எவர்க்கு வாய்த்தார் அம்மா?
தங்க மான அம்மா;
தவத்தால் பெற்ற அம்மா!

பொங்கல் மனையைப் போலப்
பொலியும் என்றும் மனையே!
எங்க ளுக்குக் கவலை,

என்றும் இருந்த தில்லை

‘வேண்டும்’ என்று நாங்கள்,
வேண்டு முன்னர் அவரே
வேண்டு கின்ற வற்றை
விரும்பி விரும்பிச் செய்வார்!

அம்மா என்றால் அம்மா;
அருமை ஆசான் அம்மா;
கொம்புத் தேனைப் போலக்,
குளிரப் பேசும் அம்மா!

வம்பு செய்த போதும்
வன்மை காட்டா அம்மா;
தெம்பு மிக்க அம்மா;
தெய்வ மான அம்மா.

76. அண்ணன்

எங்கள் அருமை அண்ணன்,
என்றும் இனிய அண்ணன்;
தங்கை தம்பி மாரைத்
தாங்கிக் காக்கும் அண்ணன்!

அப்பா அம்மா இருவர்
ஆன ஒருவர் அண்ணன்;
தப்பா சரியா சொல்லித்
தட்டிக் கொடுக்கும் அண்ணன்

அடித்த வில்லா அண்ணன்;
அன்பு வடிவாம் அண்ணன்;
படிப்பில் புலியாம் அண்ணன்;
பண்பில் உயர்ந்த அண்ணன்.

சொல்லும் செயலும் ஒன்றாய்ச்
சுடரும் எங்கள் அண்ணன்;
கல்லும் கனிய வைக்கும்

காவல் தெய்வம் அண்ணன்.

77. அக்கை

எங்கள் அக்கை போல
எவர்க்கு வாய்ப்பார் அக்கை?
எங்கள் போலப் பேறும்
எவரே பெற்றார் இங்கு?

அக்கை என்றால் அக்கை;
ஆடிப் பாடும் அக்கை;
சர்க்க ரைபோல் பேசும்
சால்பு மிக்க அக்கை!

வாழ வேண்டும் வகையை
வாழ்ந்து காட்டும் அக்கை;
வாழை மரம்போல் குடும்பம்
வாழ வாய்க்கும் அக்கை.

அம்மா வுக்குப் பின்னே
அம்மா ஆன அக்கை;
சும்மா சொல்ல வில்லை
சொல்லும் உயிரே அக்கை!

78. தம்பி

தம்பி என்றால் தம்பி
தாவும் அன்புத் தம்பி
வம்பு துன்பு தெரியா
வடிவ மான தம்பி.

அப்பா அம்மா எவர்க்கும்
அடியின் நிழலே ஆகிக்
கொப்புத் தேனாய் மழலை
கொட்டித் தட்டித் திரிவான்.

கண்ணில் மின்னல் உண்டா?

கட்டிப் பாகே அவனா?
வெண்ணெய் தானா உடலம்
விரும்பி நிற்பார் எவரும்.

சறுசு றுப்பே தம்பி
சுடர்வி எக்கே தம்பி
எறும்பும் தோற்கும் அவற்கே
குறும்பும் விரும்பச் செய்வான்.

79. தங்கை

பொங்கு மதியே தங்கை
பொருந்தும் எழிலே தங்கை
எங்கள் தங்கை தமிழே
எங்கள் மூச்சும் அவளே.

கோலம் போடும் அழகைக்
கொஞ்சிப் பார்க்க வைப்பாள்
காலைக் கதிரும் சொக்கிக்
கதிரைப் பரப்பும் அங்கே.

பல்லைப் பார்த்தால் முத்து
பாதம் மலரின் கொத்து
வில்லைப் போலப் புருவம்
விரும்பும் அன்பின் உருவம்.

தங்கை இருக்கும் இடத்தில்
தவறிக் கூடத் துன்பம்
தங்கி இருப்ப தில்லை
தவத்தின் பிறவி அவளே

உறங்கும் முகத்தைக் காணக்
கிறங்க வைக்கும் எழிலே!
இறங்கு காலம் இல்லை
இனிய தங்கை உள்ளாள்.

80. உடன்பிறந்தார்

முன்னே பிறந்தான் கண்ணன்
முறையால் அவனென் அண்ணன்
பின்னே பிறந்தாள் மங்கை
பேறு பெற்ற தங்கை!

அண்ணன் தங்கை கூட
ஆடிப் பாடி மகிழ்வேன்
கண்ணைப் போல அவர்கள்
கலந்து விட்ட உயிர்கள்!

‘கூடப் பிறந்தார்’ என்னும்,
கொஞ்சம் பெயரை எண்ணின்,
கூடல் இன்றிச் சண்டை
கொள்ள முறைமை உண்டோ?

81. குட்டிப் பையன் சிரிக்கிறான்

குட்டிப் பையன் தட்டினான்,
எட்டுப் பத்துப் பானைகள்;
தட்டி முட்டி வீழ்ந்தன;
குட்டிப் பையன் சிரிக்கிறான்.

அடுக்களைக்குள் போயினான்;
அரிசி மாவை அள்ளியே
மடக்கி மடக்கித் தெளிக்கிறான்;
மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் சிரிக்கிறான்.

தண்ணீர்க் குடத்தைச் சாய்க்கிறான்;
தாளம் போட்டுக் குதிக்கிறான்;
எண்ணெய்ப் புட்டி வீசியே
எறிந்து பெரிதாய்ச் சிரிக்கிறான்.

ஐந்து நிமிடம் அவ்வளவே;
ஆன வெல்லாம் அலைக்கழிவே;
வந்த இழப்பும் உடைப்புமெலாம்,
வாய்த்த சிரிப்பே அவனுக்கே!

கண்ணைப் பொத்தி ஓடிக்
காண நிற்பான் மாடி!
உண்ண அழைக்கும் வேளை,
ஓடி ஒளிவான் மூலை!

வீடு பேறு என்னும்
விருப்ப மிக்க உலகம்
வீடு தானே என்று
விளங்கச் செய்வான் தம்பி.

82. புகழ்கூறு

குட்டிப் பையலைக் குட்டாதே!
கொஞ்சி மகிழ்வாய் கட்டாயம்;
மட்டி மடையன் என்னாதே!
மணியே மதியே என்பாயே!

முட்டாள் முட்டாள் என்பாயேல்,
முட்டாள் எண்ணம் தங்கிவிடும்!
கெட்டி கெட்டி என்பாயேல்
கெட்டி எண்ணம் கிளர்ந்துவிடும்!

குறையைப் போக்க நினைவாயேல்
நிறைவைக் கூறிப் புகழ்வாயே!
நிறைவுப் புகழ்ச்சி, கொண்டுள்ள
குறையை அகற்றி ஒழித்திடுமே!

புகழை விரும்பார் அருமையரே,
புகழால் திருத்தல் பெருமையதே!
இகழ இகழ மிக இழிவாம்
புகழ்ப் புகழ் மிகுபுகழாம்!

புகழைக் கூறி, இகழ்வதனைப்
புகன்று திருத்தல் மேலாகும்!
புகழைக் கூறத் தயங்காதே!
புகழே ஆக்கம் மயங்காதே!

83. ஆசிரியர்

எங்கள் ஆசான் அரியர்;
இனிதில் வாய்த்த பெரியர்;
பொங்கும் அறிவின் அருவி;
பொலியும் எங்கள் ஆசான் - (எங்கள்)

ஆனா முதலாய்த் தந்தார்;
ஆகும் கணக்கும் தந்தார்;
தேனாய்ச் சுவைக்க எல்லாம்
திரட்டித் திரட்டித் தந்தார் - (எங்கள்)

காலம் தவற மாட்டார்;
கடமை தவற மாட்டார்;
பாலைப் போல உள்ளம்;
பசியைப் போக்கும் பாடம் - (எங்கள்)

கடுமை யாகப் பேசார்;
கண்டித் தாலும் ஏசார்;
தொடுத வில்லை கம்பு;
தொழிலே தெய்வ அன்பு - (எங்கள்)

எழுத்தைப் பார்த்தால் முத்து;
எங்கள் நலமே சொத்து;
பழுத்த கிழவர் ஆயும்,
பாலர் ஆக வாழ்ந்த - (எங்கள்)

84. உலகம்

பெரிய வட்டை ஒன்றைச்
சிறிய வட்டை சூழ

அமைத்து வைத்த தென்ன
அழகாய் அமைந்த வானம்!

தட்டு மாறி விட்டால்
தவறு யாதும் இல்லை!

வானத் தட்டு மாறின்
வைய வாழ்வு என்னாம்?
அழகு மிக்க உலகம்!
அறிந்தால் உண்டோ கலகம்!

85. கோயில்பார்!

கோயில் விரிவு பார்பாப்பா!
கொள்வாய் விரிவும் அதுபோலே!
கோபு ரத்தைப் பார்பாப்பா
கொள்வாய் உயரம் அதுபோலே

இறையை மதித்தல் என்பதுதான்
எவரை எனினும் மதிப்பதுவே
இறைமைப் பெயரால் சண்டையிடல்
இறைக்கே பெரிய இழிவாக்கும்.

பெற்றோர்க் குவகை அவர்தந்த
பிள்ளைக் குவகை செய்வதுவே!
பெற்றோர்க் குவகை ஆகிடுமோ
பிள்ளை களுக்குள் மோதுவதே!

ஆண்டான் ஒருவன் தானென்றால்
அவன்றன் பேரால் மோதுவதேன்
ஈண்டோர் பொருளுக் கெத்தனைபேர்
இருக்கக் காணல் மோதுதற்கோ?

ஒன்றி வாழல் நலமாகும்
ஒன்றாய் வாழல் மிகநலமாம்
குன்றாய் நிற்போம் அசையாமல்
குணமாய் நிற்போம் இசைவோடே.

86. கோயில்

ஊருக் கமைந்த கோயில்
 உயர்வுக் கெழுந்த கோயில்
 யாரும் விரும்பும் கோயில்
 நீயும் விரும்பல் கடமை!

 கட்டு மானக் கலையா
 கல்லில் வடிக்கும் கலையா
 நட்டு வாங்கம் இசையா
 நாடு காண நிற்கும்!

 காவல் கோட்டை கோயில்
 கருளு லம்மும் கோயில்
 தாவும் நோயை நீக்கத்
 தக்க நிலையம் கோயில்!

 கோயிற் குள்ளே கேடு
 குலவும் என்றால் உடனே
 வாயில் புகுந்தே ஒழித்தல்
 வாய்த்த கடனாய்ப் புரிவோம்.

 கேட்டை நீக்கல் விட்டுக்
 கேடே கோயில் என்று
 கோட்டை விடுதல் குறையாம்
 கொள்கை என்னல் கறையாம்.

 பாம்பும் தேளும் கண்டு
 பாட்டன் வீட்டை விடவோ?
 தீம்பு கண்டு தீர்க்கும்
 திடத்தைக் கொள்ளல் தீர்வாம்!

87. இறையவனே!

அன்புப் பொருளாம் இறையவனே
 அருளின் உருவாம் மறையவனே
 மின்னல் ஒளியாய் நிறையவனே

மேலோர் நெஞ்சில் உறையவனே
 இன்பம் எல்லாம் தருபவனே
 இன்னல் தொலைக்க வருபவனே
 உன்னை வணங்கி எழுகின்றோம்!
 உலகம் உய்யத் தொழுகின்றோம்!

முகவண்ணம்

“ஏழுநிற வில்லாய்
ஏதுக்கடா தோன்றும்
வாமுழை பெய்து
வானம்துளி விட்டால்
வீழும்கதிர் பட்டு
வில்லாய் அது தோன்றும்?”

என்பது வானவில் காட்சி.

வானவில்லைத் ‘**திருவில்**’ என்று கூறும் புறநானூறு.

“திருவில் அல்லது கொலையில் அறியார்” என்பது அது.

“**திரு** என்பது கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கம்; என்றது அழகு” என்பது பேராசிரியர் விளக்கம்.

மதுரை, டோக் பெருமாட்டி கல்லூரி, ‘**முத்தமிழ் விழா**’வின் (19-2-1972) பாட்டரங்கில் **வானவில்** பற்றிப் பாடினேன்!

எடுத்தவில், ஏந்துவில், தொடுத்தவில், தொல்லைவில், துணிந்தவில், முடிப்புவில் என்னும் அறுவகையில் பகுத்துப் பாடிய அதில் ‘**தொடுத்தவில்**’ என்பதில் மட்டும் முப்பத்திரண்டு வகையில் உவமை உருவகங்கள் தொடுத்துப் பின்னிக் கிடந்தன. அப்பகுதி, இத்தொகுப்பின் இறுதிப் பகுதி; **அப்பகுதிப் பெயரே நூற்பெயரும் ஆயது.**

ஏழுவண்ண வில்லின் ஊடகம் ஒரு வண்ணம். ஆம்! ஒரே வண்ணம்! வெள்ளை வண்ணம்!

பால் வண்ணக் கதிர் தந்த எழுவண்ணமும் என்ன சொல்கின்றன!

ஏழென்ன, எழுபது எழுநூறு எனினும் என்ன, பால் வண்ணமே, மேல்வண்ணம்! எவ்வண்ணத்திற்கும் தாய் வண்ணம் என்கின்றன!

இங்கே தமிழ் வண்ணம் பல வண்ணமாக உருக்கொண்டு கருத்துக்கு விருந்தாகின்றன.

உரையாடல் உண்டு.

உரைப்பாட்டு உண்டு.

உள்குதல் உண்டு.

உள்ளுறை உண்டு.

உளவியல் உண்டு.

வெளிப்பாட்டு விளக்கம் உண்டு.

வினாவி நிற்பன உண்டு.

அறிவுறுத்துவன உண்டு.

ஆக்கமுரைப்பன உண்டு.

பலவண்ண வடிவும், பலவண்ணக் கருத்தும், பலவண்ண நடையும்-உடைய தொகுப்புக்கு, எப்பெயர் தகும்?

‘வானவில்’ என்பது தகுந்தானே!

வண்ணத்தால் வானவில்லாகக் கவர்ந்தாலும் கவர்க; கவராது ஒழியினும் ஒழிக.

எண்ணத்தால் மறைந்தொழியா வானவில்லாக ஒரு சில வேனும் நிற்கும் எனின், இவ்வெளியீட்டின் பேறு அது!

இவ்வெளியீட்டுக்கு உதவிய ஒப்புரவாளர் திருமலி ம. பொன்னையா அவர்கள். தம் பெயரையே இயல்பாக அமைந்த அப்பெருமகனார், வள்ளுவ வழியர்; வள்ளுவ மொழியர்; வள்ளுவத் தொண்டர்; வள்ளுவ வாழ்வர்.

இராச பாளையத்தில் வள்ளுவர்க்குக் கோட்டம் எடுத்த பாட்டுடைச் செம்மல் திருவள்ளுவர் மன்றத் தலைவர். எனியேன் **‘பாவாணர் ஆராய்ச்சி’ ‘நூலகத்தைத்’** திருநகரில் நிறுவி யபோது (26-6-'83) அதற்கென, அருங்கொடையாக **மூவாயிர உருபா** வழங்கினவர். அவ்வள்ளன்மை உள்ளகம் ததும்ப வெளிப்படுவது இவ் **‘வானவில்’** வெளியீடாகும். இவ்வண்ணப் பயனும் எண்ணப் பயனும், அவர்தம் கொடைக் கொடை என்க!

பாவாணர் ஆய்வு நூலகம்,

திருநகர்,

மதுரை - 625 006.

தமிழ்த் தொண்டன்

இரா. இளங்குமரன்

3-12-1991

“குறள் நெறிச் செம்மல்”

திருமலி ம. பொன்னையா அவர்கள்

“பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம் நயனுடையான் கண் படின”

“அம்மா, நீங்களும் தாய்தானே! அவர்களைத் ‘தாய்’ என்றுகூட ஊர் மதியாமல் போனாலும் போகட்டும்; மிதியாமல் ஆவது இருக்கலாம் அல்லவா!”

‘!’

தெரிந்துதான்!

“நாற்காலிக்குக் கீழே தானைப் போட்டு ஏன் எரிக்கிறாய்?

“எரிக்கவேண்டும் என்றுதான் எரிக்கிறேன்.

“தான் எரிந்து நாற்காலியும் எரிந்து பக்கத்தில் உள்ளவையும் எரிந்து போகுமே?”

“எரிந்து போகட்டும் என்றுதான் எரிக்கிறேன்.”

“முட்டாள்! எரியட்டும் என்று எவரும் எரிப்பாரா?”

“நான் செய்தால் முட்டாள்தனம்! நீங்கள் செய்தால்?”

“என்னடா சொல்கிறாய்?”

“குடித்தால் குடல் எரியும்; உடல் அழியும்; உயிர் போகும்; குடும்பம் பாழாகும் - இவையெல்லாம் தெரியாமலா குடிக்கிறீர்கள்?”

மிதியாமலாவது

“அம்மா! மணி “வெளிக்குப் போய் விட்டான்.”

“மணி, அம்மாவைக் கூப்பிட்டுச் சொல்!”

“நான் வெளியே போனால் நீங்கள் தானே எடுக்கிறீர்கள்?”

“ஆம்! நீதான் என் பிள்ளை; அதனால் நீ வெளியே போனால் நான் எடுக்கிறேன்; மணி வெளியே போனால் அவன் அம்மா தான் எடுப்பாள்.”

“அப்படியானால், அவரவர் பிள்ளைகளுக்குத்தான் அவரவர் தாய்மார்கள் எடுப்பார்களா?”

“ஆமாம்!”

“அப்படியானால் ஊர்க்கெல்லாம் எடுக்கிறார்களே!”

“!’”

சாமியாக இருக்க மாட்டேன்

“நீ சாமி; நான் பூசாரி.”

“சரி.”

“சாமிக்கு என்னென்ன பிடிக்கும்?”

“அவல் கடலை சுண்டல் முறுக்கு பழம் பால் எல்லாம் பிடிக்கும்.”

“இவ்வளவுக்கும் காசு”

“என்னிடம் இருக்கிறது.”

“எடு வாங்கலாம்.”

“நீ சாமியாக உட்கார்; கண்ணை மூடு; அப்படியே இரு; பார்க்கக் கூடாது; பேசக் கூடாது;”

“அப்படியே இருக்கிறேன் நீ படை.”

“நீ பாராதே! பேசாதே!”

“எவ்வளவு நேரம் பாராமல் பேசாமல் இருப்பது?”

“சாமியாக இருக்குமட்டும் பாராதே பேசாதே.”

“சாமிக்குப் படைத்தவை எல்லாம் காணவில்லையே எங்கே?”

“தின்று விட்டேன்.”

“சாமிக்கு இல்லையா?”

“சாமிக்குப் படைத்தால் போதும்; அது தின்னாது.”

“ஐயையோ! நான் சாமியாக இருக்க மாட்டேன்; பூசாரியாகத்தான் இருப்பேன்.”

ஓடம் விடுவோம்

“என்னை ஏன் உற்றுப் பார்க்கிறாய்?”

“என்னவோ தெரியவில்லை; பார்க்கிறேன்!”

“என்னை ஏன் இதனைக் கேட்கிறாய்?”

“என்னவோ தெரியவில்லை; கேட்கிறேன்.”

“நல்லதே யாயிற்று;

நாமிருவரும் ஒரே நிலைதான்!”

“நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்;

நீ கேட்டுக் கொண்டிரு; உனக்குநான்;

எனக்கு நீ! இதுதான் மெய்யான காதல்!”

“ஏ! ஏ! ஏ!”

“இது பொருந்தாது என்கிறாயா?

பொருந்திய பெயரை வைத்துக் கொள்!

எனக்கேதும் மறுப்பில்லை!

“உனக்குச் சரியானது அதுதான் என்றால்

எனக்குச் சரியானதும் அதுதான்”

“வா, வழிக்கு.”

“எங்கே போகலாம்?”

“அதோ மழை நீரில் தனித்தனியாக

ஓடம்விடுகிறார்கள் நம் தோழர்கள்!

நாம் சேர்ந்தே ஓடம் விடலாம்!”

அப்போ பார்க்கலாம்

“என் கூந்தலைத் தொடாதே!”

“நீ மட்டும் என் குடுமியைத் தொடலாமா?”

“குடுமியைத் தொடலாம்;

கூந்தலைத் தொட்டால் அது வேறு மாதிரி”

“அப்படியானால் கூந்தலைத் தொடுவேன்”

“தொடக்கூடாது; அதை யாரோதான் தொடலாம்”

“தொடுவேன்; அந்த யாரோவாக நான் இருந்து விட்டுப் போகிறேன்”

“ஆசையைப் பார்! ஆசையை! தோசை மேல் ஆசை!”

“ஆடி வரட்டும் அடைமழை கூடிவரட்டும் - அப்போது பார்க்கலாம்!”

“இப்போது பார்ப்பது!”

“நாம் படியாமல் பேசிக் கொண்டிருப்பதை அம்மா பார்க்கிறார்! முதுகு அப்பளமாகப் போகிறது! படி! படி.”

கூடையும் கூடையும்

உயரக் கூடைக்கு உவகை பிறந்தது.

அடுத்தே வந்தது தணிந்த கூடை.

முன்னைக் கூடையன் முழுத்த காளை!

பின்னைக் கூடையள் பூத்த குமரி!

நெருங்கி நெருங்கி நேயம் கொண்டன.

பலநாள் நெருக்கம் பசுமை யானது.

முட்டும் மோதும் முந்தும் பிந்தும்;

ஓட்டும் உராயும் ஒன்றும் ஒதுங்கும்;

கூடைக் காதல் கொஞ்சி வளர்ந்தது;

குலுங்கி ஆடும் குழைந்து வாடும்

கூடலும் ஊடலும் கொண்டதால் போலும்!

தனித்தனிச் சமையாய்ப் போன கூடைகள்

ஒருநாள் பார்த்தால் திரும்பு காலில்

ஒற்றைக் கூடையாய் ஒடுங்கிக் கொண்டன;

பெரிய கூடையுள் சிறிய கூடை!

அன்று காலைப் பொழுதே

தாலி கட்டு முடிந்த தாமே!

உறவாக்கும் உறை

“என்ன எழுந்த வேலையா?”

“பாலனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுகிறேன். எழுதியாயிற்று. ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்தான் வேண்டும். ‘அஞ்சல் உறை’ யை ஒட்டி விடலாம்.”

“பசை இருந்தால் ஒட்டிக் கொள்ளத்தானே செய்யும்.”

“ஆம்; பசை ஒரு பக்கத்தில் இருந்தாலும் இரண்டு பக்கமும் ஒட்டிக் கொள்கிறது இல்லையா?”

“ஆம்!”

“நீ சொல்கிறாயே! அவளிடம் அன்பே இல்லை; அதனால் எங்களால் கூடி வாழமுடியவில்லை என்று; ‘உன்னிடமும் அன்பு இல்லை’ என்பது தானே பொருள்!”

“என்ன சொல்கிறாய்!”

“உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன். உறையில் ஒரு பக்கத்தில் இருக்கும் பசையால் இரண்டு பக்கமும் ஒட்டிக் கொள்வதை நாம் கண்ணாரக் காணத்தானே செய்கிறோம்! அப்படி ஒருபக்கமாவது அன்பு இருந்தால் ஒட்டி வாழ - உறவாக வாழ - முடியும் அல்லவா! காலமெல்லாம் உறை. இதனை உரைத்தும் உணரா மனம் மரத்துப் போய்க் கிடக்கிறதே.”

“நண்பா! இன்னொரு உறையை எடு! உடனே அவளை வரச் சொல்லி அஞ்சல் எழுதுகிறேன்.”

அன்பு மை

“முத்து, வயலுக்குக் குப்பை அடிக்கிறாயா?”

“ஆமா தாத்தா!”

“வண்டி என்ன கீச்சக் கீச்சென இரைச்சல் போடுகிறது.”

“நேற்றே மசகுமை போட்டிருக்க வேண்டும்; மறந்து விட்டேன்; அதனால், இரைச்சல் போடுகிறது தாத்தா.”

“அச்சு இரைச்சல் போடுவது மட்டும் இல்லை. இப்படியே போனால் அச்சுத் தேயும்; ஓடியவும் செய்யும்.”

“ஆமாம் தாத்தா, நாளை மறந்து விடாமல் மசகு போட்டு விடுவேன்.”

“நல்லது; வண்டிக்கு மறவாமல் மசகு போடு. அப்படியே வாழ்க்கை வண்டிக்கும் மசகு போடு.”

“என்ன தாத்தா சொல்கிறீர்கள்?”

“அதுதான், உன் குடும்பத்துச் சண்டை தெருவுக்கு வந்து, ஊர்க்கூட்டத்தில் வந்து நிற்கிறதே அதைச் சொன்னேன். ஊர் சிரிக்காமல் இருக்க - உங்களுக்குள் பிரிவு இல்லாமல் இருக்க - அன்பு என்னும் மசகைக் கொஞ்சம் போடு” குடும்ப வண்டியின் அச்சு ஓடியாமல் இருக்க வேண்டும் பார்; அதற்காகத்தான்.

“தாத்தா! நீங்கள் நன்றாக இருக்க வேண்டும் தாத்தா.”

“நீங்கள் நன்றாக இருந்தால் நான் நன்றாக இல்லாமல் இருப்பேனா?”

அப்பா அப்பா?

“பாப்பா படி..”

“தேர்வு முடிந்தது; இனியேன் படிப்பு?”

“இன்னும் தேர்வு வருமே;”

“அப்போது படிக்கலாமே!”

“மாமா படிக்கிறார் பார்!”

“மாமா படிப்பது வேலைக்கு; வேலை கிடைத்து விட்டால் அவருக்கும் படிப்புக் கிடையாது!”

“அப்பா படிக்கவில்லையா?”

“கூட்டத்தில் பேசப் போகிறாராம்; அதற்காகப் படிக்கிறார்; நேற்றுப் படிக்கவா செய்தார்? நாளைப் படிக்கவா செய்வார்?”

“தாத்தாவைப் பார், படியாமல் என்றாவது இருக்கிறாரா?”

“ஆமாம்! ஆமாம்! தாத்தாவுக்குத் தேர்வு இல்லை; ஆனாலும் படிக்கிறார்.”

தாத்தாவுக்கு வேலைத் தேர்வும் இல்லை!

வேலையில் இருந்து ஓய்வும் பெற்று விட்டார்.

தாத்தாவுக்குக் கூட்டத்தில் பேச வேண்டியதும் இல்லை. வீட்டை விட்டு வெளியே போகவே மாட்டார்!

ஆனால் என்றும் படிக்கிறார்; எப்பொழுதும் படிக்கிறார்?

“பாப்பா, எதற்காகப் படிக்க வேண்டுமோ அதற்காகவே படிக்கிறார் தாத்தா!”

எவர்க்காகப் படிக்க வேண்டுமோ, அவர்க்காகவே படிக்கிறார்.

அதனால், ஓயாது படிக்கிறார்; ஒழியாமல் படிக்கிறார்.

அதுதான் சரி; எதற்காகப் படிக்க வேண்டுமோ, அதற்காகப் படிப்பேன்;

எவர்க்காகப் படிக்க வேண்டுமோ, அவர்க்காகப் படிப்பேன்.

இனி எனக்கு ஏவ வேண்டுவதும் இல்லை!

தூண்ட வேண்டியதும் இல்லை!

‘நீ மட்டுமா? உன்னோடு நானும் கூட்டாளியாவேனே’

அவரவர் பாடு அவரவர்க்கு

வீட்டுத் தளத்தின் வேலை நடக்கிறது.

சிற்றாள் சிமிண்டு (கன்மா)க் கலவைத் தட்டைத் திட்டுத் திட்டென வைக்கிறான்; தளத்தில் இழுக்கிறான்.

கொத்தனார்: “தளத்தில் திட்டுத் திட்டென்று தட்டை வைக்காதே; இழுக்காதே.”

வீட்டுக்காரர் : ஆம்! வைக்காதே; இழுக்காதே!

கொத்தனார் : ‘தட்டு’ கெட்டுப் போகும்!

வீட்டுக்காரர் : ‘தளம்’ கெட்டுப் போகும்!

அவரவர் பாடு எப்படி அருமையாக வெளியாகின்றது!

‘நிலை’ ஒன்றுதான்; ‘நினைப்பில்’ எவ்வளவு தன்னல வேற்றுமை?

தந்தது

“அம்மா, உங்களுக்குக் கொஞ்சமாவது நன்றி இருக்கிறதா? ஒரு நல்ல சொல்லாவது உங்களிடம் உண்டா?”

“நன்றி எனக்கா இல்லை? நல்ல சொல் நான் சொல்லவா இல்லை?”

“ஆம்! ஆம்! நான் உணவு தருகிறேன்; உடை தருகிறேன்; வேண்டும் உதவிகள் செய்கிறேன்; மருத்துவம் பார்க்கிறேன்;”

இவ்வளவு தந்தும்...

“அடே அடே! என்னென்னவோ எனக்குத் தந்ததாகச் சொல்கிறாயே! அந்தப் பட்டியல் எல்லாம் எனக்கு வேண்டியது இல்லை! உன்னைத் தந்தவளே நான் இல்லையாடா? நான் தராமல் எப்படியடா நீ இவற்றைத் தந்தாய்?”

மக்களே போல்வர்

பொய்யன்வாய், புழுத்துக் கிடக்கும்;

திருடன் வாய், தீய்ந்து போயிருக்கும்;

வஞ்சன் நெஞ்சு, கரிந்திருக்கும்;

பொறாமையன் கண், இடுங்கிக் கிடக்கும்;

ஒழுக்கமற்றவன் நெற்றியில், கட்டியிருக்கும்;

கையூட்டான் கலப்படத்தான் கைகள், நான்காய், விரல்கள், ஆறாய் ஏழாய் இருக்கும்

- என்றால் எளிதாய் இவரெனக் கண்டு கொள்ளலாம்.

அவ்வாறு எளிதாகக் காண முடியாமையால்தான்,

“மக்களே போல்வர் கயவர் அவரன்ன

ஒப்பாரி யாங்கண்டதில்”

என்றார் திருவள்ளுவர்.

கிறுக்கு ஓட்டம்

‘ஓட்’ டென் றுரைத்தார்;
 ஓட்டினான் வண்டியை!
 ‘எங்கே?’ என்றார்;
 ஏவிய பெரியவர்;
 ‘எங்கே என்பது
 எனக்குத் தெரியாது;
 ‘ஓட்டென ஓட்டினேன்’
 என்றான் ஓட்டி;
 ‘ஓட்டுநீ எனக்கும்
 தெரியாது என்றார்
 ஓட்டச் சொல்லி
 ஓட்டிய பெரியவர்;
 உலக ஓட்டம்
 இவ்வகை யாலே
 நிலவுதல் உண்மை!
 நினைப்பவர் எவரே?
ஓடுவது எங்கென
ஒருவரும் அறியாது
ஓடும் உலகம்
ஒருநாள்
கிறுக்காய்ச் சிரிக்கா
திருக்கவும் ஆமோ?

பறவைக் கூட்டம்

வேடந்தாங்கலுக்கு எத்தனை பறவைக் கூட்டம்
 எத்தனை வகைக் கூட்டம்
 எத்தனை நாட்டுக் கூட்டம்
 மண் கடந்து கடல் கடந்து விண் கடந்து வரும் கூட்டம்.

* * *

இக்கூட்டத்திற்குக் ‘கடப்புச் சீட்டு’ உண்டா?

‘புகவுச் சீட்டு’ உண்டா?

தணிக்கைக் கட்டுப்பாடு உண்டா?

நினைத்த அளவில் வந்து நினைத்த அளவில் போகின்றனவே?

இவற்றை எந்நாடும் தடுக்காமை ஏன்?

* * *

பறவைகள் குண்டு போட வருவதில்லை.

உளவு பார்க்க வருவதில்லை.

கொள்ளை கொண்டு போக வருவதில்லை.

போர்ப் பயிற்சி பெறவோ, தரவோ, கடத்திக் கொண்டு போகவோ வருவதில்லை.

கரவற்ற அவை, உறவாடி உவக்க வருகின்றன; போகின்றன. மாந்தனுக்கு ஏன் இவ்வளவு கட்டுகள் நாட்டுக்கு நாடு! அவன் நெஞ்சு, நெஞ்சாக இல்லாமல், நஞ்சாகி விட்டால்தானே.

குறுமனம்

கிளியே,

இலையை - தளிரை - காயை - கனியை - க் ‘கிள்ளி’ எடுக்கும் கிள்ளியே, நீ அவற்றை மட்டும் தானா கிள்ளி எடுக்கிறாய்?

என் உள்ளத்தையும் கிள்ளும் கள்ளி அல்லவோ நீ!

தத்தித் தத்திச் செல்லும் தத்தையே,

அப்படி என்ன வேலை தத்திச் செல்வதற்கு?

அலுவலா அல்லது அச்சமா?

வானவில்லை ஒவ்வொரு வேளை பார்க்கலாம்; அரை குறையாகவே பெரிதும் பார்க்கலாம்.

ஆனால் வானவில்லை நாண வைக்கும் வண்ண வில்லியே!

உன் ஐந்து வண்ண வில்லை, நைந்து போன உள்ளம்
கண்டாலும் நலங் கொழிக்குமே!

கழுத்து அழகைச் சொல்வேனா?

கழுத்துக்கு என்றே அளவெடுத்துச் செய்து வைத்தாற்
போன்ற கழுத்து வரி அழகைச் சொல்வேனா?

வளை வாய் மூக்கினைக் கொண்டு, கிளைவாய் அமர்ந்து
குத்தும் அழகைச் சொல்வேனா?

கொஞ்சம் மழலையை நெஞ்சில் பொழியவிடும் எழிலை
இயம்புவேனா?

அன்புக் கிளியே, இன்பச் சுரப்பே,

குறுகுறு நடையும் குறுகுறுப் பார்வையும்

கொள்ளையம்மா கொள்ளை!

அழகு செய்யும் அவலமா?

அழகு கைப்பட வேண்டும் என்னும் ஆர்வமா?

பறந்து திரியும் உன்னைப், பார்வைப் பொருளாக்கிக்
கூண்டுக்குள் வைக்க எண்ணிய முதற் 'குறுமனம்' இருக்கிறதே,
அது 'விடுதலை' அறியாக் 'கெடுதலைக்' குறுமனம்!

கலைமயில்

மயிலே,

உனக்கு எத்தனை அழகு!

இத்தனை அழகையும் கூட்டி உனக்கு மட்டும் ஏனோ
வைத்தான் அந்த இயற்கைப் படைப்பாளன்?

மற்றை மற்றைப் பறவைகள் எல்லாம் பொறாமை கொள்ள -
கண்டவர்கள் எல்லாம் காட்சியழகில் மயக்கம் கொள்ள -
உன்னை மட்டும் ஒப்பிலா அழகாகப் படைத்த அப்படைப்பாளன்
ஓரவஞ்சகன்தானே?

கண்ணே, என உன்னை அன்பால் அழைக்கலாம்!
எவ்வளவு பொருள் பொதிந்த பொருத்தமான அழைப்பு. ஆயிரம்
ஆயிரம் வண்ணக் கண்கள் - உன் 'தோகைக் கண்கள்' - அவை
என் 'ஓகைக் கண்கள்' அல்லவோ?

கண்ணே அழகென்றால் - வண்ணமே அழகென்றால் -
அழகின் அழகாக அல்லவோ தோகைகள் உள்ளன,. என்ன
நெட்ட நெடு நீளம்! எத்தனை கற்றைத் தொகுதி! அத்தொகுதி
தானே உனக்குத் 'தோகைப்' பெயரைத் தந்தது!

வட்டப்பாறை மேல் நின்று, நின் வண்ணத் தோகை
விரித்து,

எழுச்சியால் ஆடும் ஆட்டம் என்ன ஆட்டம்!

சாரல் மழை - மஞ்சள் வெயில்!

தாளம் தட்டாமல் ஆடிய ஆட்டம், அம்மவோ கண்ணை
விட்டு அகல்வதோ?

கண்ட போதில் தோன்றிக் காணாத போதில்
மறைவது காட்சியாகுமா?

கண்ணுள் தேக்கெறிந்து என்றும் கிடப்பதே காட்சி
என்பதைக் காட்டிய கலைமயிலே! கவினே வாழி!

முள்ளும் மலரும்

“அரும்பே,

பூவின் குழந்தையே,

உன் பெயர் 'அரும்பா'; இல்லை 'விரும்பா'?

உன் மேல் எத்தனை விருப்பம் மகளிர்க்கு! சூடுவதிலே
மட்டுமா, தம் மகளிர்க்குச் சூடுவதிலும் எத்தனை விருப்பம்!

அரும்பிலே அரும்பிய ஆர்வம் முகையிலே முகிழ்த்ததே -
அதுவும் முதிர்ந்து!

நீ மலர்ந்தபோதுதான் அவர்க்கும் என்ன மகிழ்ச்சி!

உன் பருவங்கள் மகளிர் உருவங்களாகிய - உள்ளங்
களாகிய - உவகைதானே பூப்பும் - பூப்பு நீராட்டும் - மண
மங்கலமும்!

'தலைமேல் தாங்குதல்' என்பது உன் பேறே போலும்!

என்னைச் சீந்துவார் எவர்?' - என்றது முள்.

“முள்ளே,

என் காவல் அரணே!
காப்புக் கருவியே!

அழகும் மணமும் ஆக்கமென்றா நினைத்தாய்?

எங்களுக்கு அழிவே, அந்த அழகும் மணமும் அல்லவோ?

சூடிச் சூடிச் சொக்கிப் போனவர்,

நாங்கள் வாடிப் போனதும், வாரி எறிந்ததைப்
பார்த்தாயா?

தலைமேல் தாங்குதல் என்றாயே,

காலடியில் அன்று காற் செருப்படியில் கசக்கிய இழிவைக்
கண்டாயா?

முள்ளாக இருந்திருந்தால்,

முன்மதிப்பு இல்லை என்றாலும்

பின்மதிப்பு நேர்ந்திராதே!

உச்சியில் மிதிக்காமல் ஒதுங்கிப் போயிருப்பரே!

பொலிவு இல்லை ஆனால் என்ன, புண்பாடும் இல்லையே!

பூவாகப் பிறந்தது நான் புண்படவா?" - என்றது பூ.

வழியும் மொழியும்

வழியே, உனக்கு நன்றி; மிக நன்றி.

உன்னை உருவாக்கியவர் ஒருவரா இருவரா?

எத்தனை கோடிப்பேர் உன்னை உருவாக்கினர்!

உன்னை உருவாக்கியவர் ஒரு காலத்தவரா?

எத்தனை எத்தனை காலங்களில் உன்னை உருவாக்கினர்!
அவர்களுக்கெல்லாம் நன்றி; மிக நன்றி.

வழிக்கு நன்றி சொல்லும் நான், மொழிக்கும் நன்றி
சொல்ல வேண்டும் அல்லவா!

எத்தனை எத்தனை கோடிப் பேர்கள், எத்தனை எத்தனை
காலங்களில் உருவாக்கி ஈட்டி வைத்த தேட்டு இந்த மொழி!

வழி நடைக்குக் குறைந்ததோ மொழி நடை?

கருத்தறி கருவியும் கருத்தறிவிக்கும் கருவியும் மொழிதானே!

என்னை விலங்காய் - பறவையாய் - பாம்பாய் - பல்லியாய்
வைக்காமல் மாந்தனாக்கிய பெருமை மொழிக்குத் தானே
உண்டு.

அம்மொழியை உருவாக்கியவரை, வளர்த்தவரை, நான்
மதியாக்கால், நான் மாந்தன் என மதிக்கத்தக்கவன்தானா?

**மாந்தனாக்கிய மாண்பொருளை மதிக்க அறியாளை
மாந்தன் என்பவனும் மாந்தன்தானா?**

கீற்றின் கூற்று

காற்று மோதியது;

கீற்றுப் பறந்தது;

கூரையோ பொள்ளல்;

வீடெலாம் வெள்ளம்!

பறந்த கீற்றைப் பறித்ததால் ஆவதென்?

அடித்த காற்றும், பிடித்த மழையும்

வெள்ளமாக்கினால் கீற்றென்ன செய்யும்?

“கீற்றே உனக்குள் ஆற்றல் எங்கே?

“உருவிலாக் காற்று மோதலை

உன்னால் பொறுக்க முடியாதோ?”

“கட்டிக் கிடக்கும் அமுக்கும் கயிறும்

கழன்று போன காட்சி உமக் கேள்

தெரியவில்லை!

“ஆமாம்! காற்றும் அடிக்கும்

கீற்றும் பறக்கும்

மழையும் பொழியும்

வீடும் வெள்ளமாம்

என்பதேன் உமக்குத் தெரியவில்லை?

சிதையா வகையில் செய்யத் திறமில்லை;

பறித்துக் கூற மட்டும்

பகுத்தறிவுப் பேறோ?

பாடைக் கம்பு

‘பாடைக் கம்பை ஒருபோடு போடு’ என்றான் ஒருவன்.

ஓங்கி வெட்டினான் ஒருவன்.

பாடைக் கம்பு நினைத்தது:

“நான் என்ன கேடு செய்தேன்?

என் மேல் என்ன பழி?

என் இந்தக் கடுப்பு?

நான் கொன்றேனா? கொல்லத் தூண்டினேனா?

செத்தவனைச் சீராகக் கொண்டுவரப் பயன்பட்டது என் குற்றமா?

எங்கோ கிடந்த என்னை எடுத்துக் கொண்டுவந்து பயன்படுத்திய பின்னே பாழ்படுத்த வேண்டுமா?

இன்னொருவரைப் பிணமாக்கி எடுத்துக் கொண்டுவர நானேயோ நடந்து வந்து விடுவேன்?

இது ‘சாத்திரம்’ என்றால், அப்பொய்ச் சாத்திரத்தின் மேல், ஒரு போடு போட முடியாத நீ என்னைப் போடுகிறாயா போடு!

இழவுக்கு நான் உதவினாலும், உங்கள் ‘இளக்காரம்’ மட்டும் ஒழியாதோ?

விரைவு

எல்லாம் விரைவு:

எதிலும் விரைவு;

எங்கும் விரைவு;

இதன் விளைவு என்ன?

மூச்சும் விரைவு;

பேச்சும் விரைவு;

வாழ்வும் விரைவு!

அமைந்த போக்கு இல்லை; ஆய்ந்த முடிவு இல்லை.

இவை எங்கே கொண்டு போய் நிறுத்துகின்றன?

வாழ்வைத் துரத்தித் துரத்தி அலைக்கழிக்கின்றன!

ஐந்து மணித்துளிப் பொழுது வண்டிக்குக் காக்க முடியவில்லை.

பத்துமுறை கடிகாரத்தைப் பார்க்க ஏவுகின்றது!

ஒருகல் தொலைவு நடக்க ஆகும் பத்துமணித்துளி செலவிட மனம் இசைவது இல்லை; நெருக்கடி ஒத்துப் போவதில்லை.

ஓரிரு மணித்துளியில் வண்டியேறி ஓடவே விரைகின்றது.

காலப் போக்கும் கடமைப் போக்கும் அப்படி.

இவற்றால் ‘மெது’ என்பது எதிலும் இல்லை.

உண்ண விரைவு - குளிக்க விரைவு - உடுத்த விரைவு - குடிக்க விரைவு என்ன ஆகிறது?

மாந்தன் நிலை - பொறியாகிறது.

கலை மாய்கிறது; கனிவு மாய்கிறது; பண்பாடு சாய்கிறது; அமைதி ஓய்கிறது.

மண்ணில் செல்லவும் விரைவு.

விண்ணில் பறக்கவும் விரைவு.

விரைவுக்குத்தக்க ஆக்கமும் விரைவு -

அழிவோ அதனினும் விரைவு!

ஒன்றில் ஒன்று ஓங்குதல்

ஆயிரம் பேரைச் சரிக்க வைப்பது

அருமையான திறம்தான்!

அதனினும் ஐந்துபேரைச் சிந்திக்க வைப்பது

அருமையான பயன் ஆகும்!

ஏனெனில் வாழ்வு, சிரித்து மகிழ்மட்டும்

அமைந்தது அன்றே!

ஐந்துபேரைச் சிந்திக்க வைப்பதினும்
 அருமையான பணி ஒன்று உண்டு!
 அது, அந்த ஐவரில் ஒருவரையேனும்
செயலாற்றத் தூண்டும் செவ்விய
 கருத்துரை வழங்குவதாகும்.
 செயலால் சிறந்து வளர்ந்த உலகுக்குச்
 செய்கடன் என்ன?

செயல்வல்லார் தொடர் தொடராகச்
சிறந்தோங்கச் செயலாற்றுவதேயாம்
 இவை ஒன்றில் ஒன்று ஓங்கிச் சிறந்தவை!

தன்னை மறத்தல்

தன்னை மறக்கும் இன்பம் பெரிதே!

ஆனால், தன்னை மறக்கச் செய்யவல்ல இன்பங்கள் எல்லாம்
 பாராட்டத் தக்கனவோ?

குடியன் தன்னை மறக்கிறான்!

போதையன் தன்னை மறக்கிறான்!

குதன் தன்னை மறக்கிறான்!

கிறுக்கன் தன்னையே மறக்கிறான்!

இனித் தன்னை மறந்த **தவத்தவனும், தொண்டனும், உழைப்பனும்,**
படிப்பனும் இலனோ?

முன்னவனும், பின்னவனும் ஒப்பனோ?

எவன் தன்னை மறப்பு, **பிறரை எழுப்பிப்**

பெறற்கரிய பேறுபெறச் செய்யும்?

அவன் தன்னை மறப்பே, வீடுபேறாம்

தன்னை மறப்பு! தகுமறப்பு!

மற்றவை தன்னையும் அழித்து உலகையும்

அழிக்கும் கயமைத் தன்னை மறப்பு!

கிறுக்குத் தன்னை மறப்புக்கு, என்ன செய்வது?

இரங்கத் தக்கது அது!

கலையும் வாழ்வும்

குடும்பத்தின் உள்ளே 'நடப்பே' செல்லும்!

குடும்பத்திற்கு வெளியே 'நடிப்பும்' சில காலம் செல்லும்!

வீட்டுக்கு வெளியே வாழ்வைக் 'கலை' யாக்கிவிடலாம்!

வீட்டுக்கு உள்ளே வாழ்வை 'வாழ்' வாக்கியே தீர
 வேண்டும்!

நடிப்பும் கலையும் பளிச்சிடல்கள்!

கண்ணைப் பறிப்பவை!

கருத்தைப் பறித்து வயப்படுத்துபவை!

நடிப்பார்க்கும் கலைவல்லார்க்கும் அவை வாழ்வுத்
 தொழிலாக அமைந்தவை!

ஆனால், வாழ்வார்க்கு வாழ்வும் நடப்பும் அல்லவோ
 வாழ்வாக இருப்பவை!

மின்வெட்டை எவ்வளவு நேரம் பார்க்க முடியும்?

மின்வெட்டுப் போலும் ஒளிவெட்டில் எவ்வளவு நேரம்
 உவப்புற முடியும்?

கலையும் வாழ்வும் தனித்தனித் தன்மைய என்பதை
 யறியாரின் இணைந்த வாழ்வு - குடும்ப வாழ்வு - எப்படி
 உள்ளது? எண்ணினால் இரண்டும் தனித்தனி உலகாதல்
 புலப்படும்.

வேண்டியது

அறிவு மிகமிக ஆரவாரம் மிகுகின்றது.

ஆனால், மிக வேண்டியது **அடக்கம்.**

பதவி மிகமிகப் பகட்டு மிகுகின்றது;

ஆனால், மிக வேண்டியது **பண்பாடு.**

செல்வம் மிகமிகச் செருக்கு மிகுகின்றது;

ஆனால், மிக வேண்டியவை **செம்மையும் பணிவும்**
சால்பும்.

பொறியியல் படிக்கிறான்;

பொறிகளை இயக்குகிறான்.

பொறிகளைக் கண்டும் பிடிக்கிறான்;

ஆனால், **தன் பொறிகளைக் கட்டிக் காக்கத் தெரியாமல் வாழ்வில் புலம்புகிறான்!**

வேண்டியவற்றை விடுத்து வேண்டாதவற்றைப் பற்றிக் கொண்ட பயன் இது.

உதவி

பிறருக்கு உதவியாக வாழ்வது என்பது என்ன?

மலையைப் புரட்டுதலா?

மலையைப் புரட்டுவார் புரட்டட்டும்.

வழியில் உள்ள குழிப்பள்ளத்திற்கு ஒரு கூடை மண்ணைப் போடுதலும் உதவிதானே!

எளிய எளிய வழிகளாலும் எவருக்கும் உதவியாக வாழலாமே!

தெருவில் நின்று பார்ப்பவர்க்கும் மணிதெரியும் அளவில் கடிகாரத்தை வாயிலுக்கு நேரே மாட்டி வைக்கலாமே! இது எத்தனை பேர்க்கு உதவியாகின்றது.

புதிது வாங்க வேண்டியது இல்லை! புதிய இடம் வேண்டியது இல்லை! இருக்கும் பொருள் - இருக்கும் இடம்!

நெஞ்சில் இடம் இருந்தால் நிலைவாயில் நேருக்குக் கடிகாரத்தை மாட்டிவிட்டுப் பிறர்க்கு உதவியாக்கிவிடலாம்! அவ்வளவே!

உதவி என்பது உள்ளச் சுரப்பு!

அள்ளித் தருவதா, ஆய்ந்து தருவதா, அருமை உரைப்பதா - அவரவர் நிலையைப் பொறுத்தது!

உளநிலை

பாளையைச் சீவி விட்டால் சுவை நீர்!

அச்சுவை நீரே **பதனீரும்** ஆகும்!

கள்ளும் ஆகும்!

பாளையில் இருக்கும் வரை 'பாழ்மை' இல்லை!

பாளையில் வந்ததும் 'பாழ்மை' ஏறுகிறது.

பாளையில் **தானேயா** பாழ்மை ஏறியது?

பாழ்மனம், பயன்மிகு பதனீரின் பதன் கெடுத்துப் பாழும் கள்ளை உண்டாக்குகிறது!

தெளிந்த உள்ளம் பதனீரைக் கண்டது.

கலங்கல் உள்ளம் கள்ளைக் கண்டது.

மாந்தன் உள்ளங் கெட்டால், ஓரறிவு உயிரும் கெடும் என்றால், ஆற்றிவுயிரும் கெடாது போகுமா என்ன?

எதுவும் மாந்தன் உளநிலையே 'உளநிலை' யாகின்ற தன்றோ!

பட்டம்

கழுதையின் கழுத்தில் 'குதிரை' என எழுதிய அட்டையை மாட்டினால், கழுதை, குதிரையாகியும் விடாது.

குதிரையின் கழுத்தில் 'கழுதை' என எழுதிய அட்டையை மாட்டினால், குதிரை, கழுதையாகியும் விடாது.

அது போல் ஒருவன் பட்டங்களாகிய அட்டைகள் மட்டும், அவன் அளவு கோல்கள் ஆகிவிட மாட்டா!

அவன் செயலாண்மையே அளவுகோல்!

பட்டமே பெறாரும், பட்டம் பெற்றாரும்

எட்டா உயரத்தில் பட்டம் பறப்பதுபோல்

பறந்து நிற்கும் காட்சி உலகு காணாததா?

வன்கொடை

குருதி வளமிக்கவர் குருதிக்கொடை தருவது **அவர்க்கும் நன்மை**; அதனைப் பெறுவார்க்கும் **நன்மை**. குமுகாயத்திற்கும் நன்மை.

தன் குருதி தனக்கே போதாமல் தள்ளாடும் ஒருவனை வலிந்து பற்றிக் குருதியை எடுப்பது - அவனே தன் நெருக்கடியால் தரினும் எடுப்பது-

நன்கொடை அன்று!

அது, வன்கொடை.

வறுமையால் வாடும் ஒரு குடும்பத்தில் மாப்பிள்ளைக் கொடை - மணக் கொடை -

என்னும் பெயர்களால் ஊரறிய நாணமின்றிக் கொடையெனப் பெறுவது, குருதியில்லானிடம் குருதி உறிஞ்சும் வன்கொடைக்கும் வன்கொடையே.

தன்னுழைப்பால் வாழ இயலாதான், வாடுவார் தருங்கொடையாலா வாழ்ந்து விடுவான்?

அமைப்பு

கட்டுக் கோப்புடைய ஒன்று - திட்டுமிட்டு அமைக்கப்பெற்ற ஒன்று - அமைப்பு.

அவ்வமைப்பு அமைப்பாக இருந்து பயனில்லை.

அஃது **இயக்கமாக** வேண்டும்.

இயக்கம் இயங்குதலை உடையது.

இயங்குதல் பிறருக்கு நலமாவதுடன் அதன் நலத்துக்கும் தூய்மைக்கும் இடமாகும்.

தேக்கமாக நின்று விட்டால் பயனில்லாததுடன் கேடுமாகும்.

நீர் இயக்கமாக இருக்கும்போது உண்டாகும் நன்மை என்ன? அது தேக்கமாய் - குட்டையாய் - போனால் உண்டாகும் முடைநாற்றம் என்ன?

நாட்டுக்கும் வீட்டுக்கும் ஏன் ஒருவன் கூட்டுக்கும் கூட இயக்கம் வேண்டும்.

தேக்கம் கூடாது.

தேங்கிப் போன வாழ்வு - ஏங்கிப் போன வாழ்வு!

தூங்கிப் போன வாழ்வு!

அருவி

குற்றால அருவி குழந்தையாய்த் தவழ்ந்தது

அவ்வளவு தூய்மை! இனிமை!

ஓடஓட ஓட்டிய அழுக்கில்ஒன்றிப் போனது!

இன்னும் இன்னும் ஓட ஓட அழுக்கு!

மூக்கைப் பிடித்து ஓட ஓட நாற்றமெடுக்கும் அழுக்குச் சாக்கடை!

அருவிக் குழந்தை வளர்ந்த மாந்தனால் 'சாக்கடை' ஆகிய கேடு இதுவே!

அருவி சொன்னது:

“அருவிக் குழந்தையாய்த் தூய்மையின் வடிவாய்க் காலமெல்லாம் நான் இருந்திருப்பேனே!

இந்த நாறிய நெஞ்சு மாந்தன் தன்னலக் குறியால் என்னை நாற வைத்தலை நாடறியாதோ?

நீயறியாயோ?

நீங்களோ அறிவறி மாந்தர்?

வலுத்தவர் முன்னே

பனைமரத்தின் மேலே சுற்றிச் சுற்றி

வட்டமிட்டது பருந்து;

எங்கோ போயிருந்த அணிலின் குஞ்சு,

இரைச்சு லிட்டது அஞ்சி;

பனையும் பருந்தும், புல்லில் நின்று

பனித்துளிமேலே பளிச் செனத் தெரிந்தன.

பனித்துளி குஞ்சைக் காக்குமா?

தாயணில் வந்து தாவி எழுந்தது.

பனையில் தாவலாம்; பனைமேல் இருந்து

எடுத்துப் பறந்த

பருந்துமேல் தாவ ஆகுமோ?

மோதிக் கொண்டதும் முட்டிக் கொண்டதும்

மட்டுமே மிச்சம்!

இளைத்தவர் தம்மை எவரே

ஏந்திக் காப்பார்?

வலுத்தவர் முன்னே வாய்த்த சாட்சியும்

வாயை மூடி வழியே போகுமோ?

பொறாமை

நல்ல பொழிவைக் கையொலி செய்து

வரவேற்கின்றோம்!

நல்ல நடிப்பைப் பாராட்டி

மகிழ்கின்றோம்!

நல்ல கலையழகைக் கண்ணிமையாமல்

கண்டு களிகூர்கின்றோம்.

நல்ல இசையைக் கேட்டுத்

தலையாட்டமும் தாளமும் போடுகின்றோம்.

இவையெல்லாம் வேண்டத் தக்கனவே.

ஆனால், நல்லவனாக ஒருவன் வாழ்வதை,

வரவேற்பதில்லை;

வாழ்த்துவதில்லை;

பின்பற்ற எண்ணுவதில்லை;

இவையெல்லாம் போகட்டும்!

எதிரிட்டு நில்லாமல்,

ஏசாமல்,

எரிச்சல் படாமல்

இருக்கவாவது கூடாதா?

புகழ் வழிப் பொறாமை - பொறாமையுள் எல்லாம்

தலையாய பொறாமை போலும்!

நல்லவனாக வாழ்வது அப்படியென்ன,

பொல்லாமை யாகி விடுகின்றது!

மூவர் முறை மன்றம்

செங்கல் சொன்னது:

“நிறத்தால் செம்மையன் யான்.”

செங்கோல் சொன்னது:

“நேர்மையால் செம்மையன் யான்”

செந்தாமரை சொன்னது:

நிறச் செம்மை போதுமோ?

நேர்மைச் செம்மை போதுமா?

பொலிவும் கலையும் பொதுமையும் புகுதல் வேண்டாவோ?

மூவரும் கூடி முறையீட்டு ஆவதென்?

மூவரும் கூடிய ‘**முறை மன்றம்**’ உண்டாயின்

யாவரும் போற்றும் முறைமை ஆமே!

தந்தால் தரக் கேட்கலாம்

நாற்காலிக் குரிய மதிப்பைத் தரவேண்டுமாம்!

தர வேண்டியதே!

சீருடைக் குரிய மதிப்பைத் தர வேண்டுமாம்!

தர வேண்டியதே!

தலைமைக் குரிய மதிப்பைத் தர வேண்டுமாம்!

தர வேண்டியதே!

அறிவுக் குரிய மதிப்பைத் தர வேண்டுமாம்!

தர வேண்டியதே!

அகவைக் குரிய மதிப்பைத் தர வேண்டுமாம்!

தர வேண்டியதே!

வேண்டும் வேண்டும் என்று இவ்வாறு கேட்டுப்

பெறும் உலகம்,

மாந்தப் பிறப்புக்குத் தர வேண்டும்

மதிப்பைத் தருகிறதா?

தந்தால் அல்லவோ தரக் கேட்கலாம்!

பேராண்மை

வெள்ளாட்டுக் கடா ஒன்று.

கண்டால், கருதிநோக்கத் தக்க எடுப்பான தோற்றம்.

தெருவில் வந்தது.

ஒரு நாய் குரைத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தது.

கடா, நடையை நிறுத்தி நின்றது.

நாய், நிறுத்தாமல் குரைத்தது.

நாய்க் கூட்டம் - ஒன்று இரண்டு என ஏழெட்டு வந்து விட்டன. எட்டத்தில் காட்டிய வீறாப்பு, கிட்டத்தில் இல்லை! எல்லா நாய்களும் எட்டத்தில் நின்றே வாய் கிழியக் குரைத்தன. கடா அசையவில்லை.

அசையா வீறு நாய்களை அணுக விடவில்லை.

குரைத்துக் குரைத்துப் பார்த்தன நாய்கள்.

ஓடி ஓடி வந்து சுற்றிச் சுற்றிக் குரைத்தன.

ஒன்று ஒன்றாய் ஓய்ந்து போயின, ஒதுங்கிப் போயின.

நாய்கள் எல்லாம் போனபின், எடுத்த தலையொடும் எழுச்சி நடையொடும் கடா நடந்தது!

முட்டவில்லை! மோதவில்லை - கடா!

அசையா வீறு காட்டியது!

அச்சமுட்டியது நாய்களுக்கு!

எதிரிட்டுத் தாக்காமலே எழுச்சியுள்ளத்தால் எதிரியை வெற்றி கொள்வது ஆண்மையில் ஆண்மையாம் **பேராண்மை அன்றோ!**

வெற்றியும் தோல்வியும்

மாந்தன், மண்ணைப் பேச வைக்கிறான்.

நீரைப் பேச வைக்கிறான்.

தோலையும் நரம்பையும் கம்பியையும் பேசவைக்கிறான்.

கல்லையும் புல்லையும் பேச வைக்கிறான்.

தான் நினைத்தபடி எல்லாம் பேச வைக்கிறான்.

ஆனால், “**தன்னை ஒத்த மாந்தனைத் தான் நினைத்த படி செய்விக்க அவனால் முடியவில்லை!**

மாந்தன் மண்முதலியவற்றைப் பேச வைக்கிறானா?

ஏன், பேச வைக்கவில்லையா?

குடம் (கடம்), மண்தானே!

சலதரங்கம், நீர்தானே!

மத்தளம் முதலியவை, நரம்புதானே!

கற்றாண்களும், குழல்களும், கல்லும் புல்லும் அல்லவோ! இசையில் ஒருவன் நினைத்தபடி என்ன, ஒன்பது பேர் நினைத்தபடி ஒன்பது கருவிகளும் ஒன்றாகப் பாடுகின்றனவே!

இசைக்கும் போது ஒன்பது பேரும் ஒன்றாக இசைக் கின்றனரே!

ஆனால், தனி ஆளாக எண்ணும்போது!

ஒன்பதும் ஒன்பதுவகை!

மண் முதலியவை இயக்குவோனுக்குத் தக இயங்குவன.

மாந்தன் தனித்தனி மனத்தால் இயங்குபவன்.

மண் முதலியவை இயக்குபவனுக்குரிய இயல்புகளைப் பற்றி எண்ண அறியா!

மாந்தனோ இயக்குபவன் எத்தகையன் என்பதையும் எண்ணிப் பார்ப்பான்.

இயக்குபவன், நெஞ்சில் நிறைவாகத் தெரியவில்லையா?

என்ன இயக்கினாலும் வெற்று இயக்கும் போலியியக்கு மாகவே போய்விடும்!

இயக்குவான் இயக்கத்துடன் நெஞ்சம் இயங்கும் நிலையையும் எண்ணுவது மாந்தன் நெஞ்சம்!

இரண்டன் இணைவே வெற்றி! இன்றேல் தோல்வி!

புதுநெறி

எந்த ஒரு புது நெறியாவது சொல்லப்பட்ட உடனே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது உண்டா?

எத்தனை எதிர்ப்புகள் - எத்தனை தடைகள்?

இவற்றை வெற்றி கொண்ட பயன் அன்றோ புதுநெறிப் பொலிவு!

ஒரு புதுநெறி எத்தனை பேர்களின் சொல்லும் செயலும் ஒன்றுபட்ட வாழ்வால் அரும்பியது!

எளிதாகவோ அது முளைத்துக் கிளைத்துத் தழைத்தது? பலர் வாழ்வையும் உழைப்பையும் உடைமையையும் தன்னதாக்கிக் கொண்டு வளர்ந்த வளர்ச்சி அல்லவோ புதுநெறி என்பவை.

ஒரு நகரத்துள் போய் வருகின்ற வழிகளை ஒருவன் திடுமென ஒருநாள் மாற்றியமைத்துவிட்டால், அவ்வழியில் வாடிக்கையாகப் போய் வந்தவர்களுக்கு எத்தகைய ஏமாற்றம்! எதிப்பு! திகைப்பு!

எவ்வளவுதான் நல்லதெனப் புதுநெறி தோன்றினாலும் பழகிப் போய்விட்ட பழையதை விடுவது எளிதாகிறதா?

முனைந்து நிற்பார்க்கே பழநெறி முட்டுக்கட்டையிடு மெனின் மாறுபட்டார் மனத்தில் எத்தனை எதிர்ப்புகளை - எரிச்சல்களை - உண்டாக்கும்?

அந்த எரிச்சலிலே முட்டும்போது கள்ளி கற்றாழை என்றால் என்ன? தேக்கு சந்தனம் என்றால் என்ன? எல்லாம் ஒப்பே!

அந்தப் பழிப்பிலே முனையும் போது காற்செருப்பு என்றால் என்ன, தலைத் தொப்பி என்றால் என்ன? வேற்றுமை பார்த்துக் கொண்டா செயல் நிகழ்கின்றது!

ஆக்க நெறி என்று பாராட்டப் படுவன வெல்லாம் எத்தனை அழிவு வெறிகளுக்கு ஆளாகியவை என்பதை எண்ணும் போதுதான் அதன் 'விலைமானம்' தெளிவாகும்.

கொண்டு வா தண்டியல்

இருவர் உடன் பிறந்தார்.

இருவர்க்குள்ளும் பகை;

இருவர்க்கும் மக்கள் இருந்தனர்;

இருவர் பகையும் மக்களுக்கும் தொற்றியது.

தீராப் பகை; போராய் மூண்டது!

பாட்டனார் கட்டிய மடம் - தோப்பு - நந்தவனம் - கிணறு... நிலம் இருந்தன.

பகையால், ஒருவரை ஒருவர் புகவிடாமல் தடுத்து நின்றனர்.

புதுவன் ஒருவன் புகுந்தான்.

இரு பக்கத்திலும் அவரவர்க்குச் 'சார்பன்' போலப் பேசினான்; இருவர்க்கும் தனித்தனி 'நம்பகன்' ஆனான்!

மடத்தில் இருந்தான்; தோப்பு நிலங்களைக் கண்காணித்தான்! படிப்படியாய் மடத்துப் பொறுப்பை முழுதாக ஏற்றான்.

வருவாய் பெருகியது; தண்டியல் 'சாமி'யாய் உலாப்போக வர இருந்தான்.

ஒருநாள் பழைய 'மடத்தவரை' அழைத்தான்.

"தண்டியலைத் தூக்குங்கள்" என்றான்.

"நாங்கள் கொடுத்த பதவி" என்றனர்.

"ஆம்! ஆம்! உண்மைதான்! நீங்கள் கொடுத்த பதவிதான்! ஆனால், நான் இப்பொழுது பதவியில் இருக்கிறேன்; என் கட்டளைப்படி நடப்பது உங்கள் கடமை" என்றான்.

அறிவைக் கடன் கொடுத்துவிட்டு 'ஐயோ' என்றால் ஆவது என்ன?

வான வேடிக்கை

அன்னைக்குத் தீரா நோய்;

தந்தைக்கு முதுமைத் துயர்;

மகளுக்குத் திருமணப் பருவம்;

மகனுக்குக் கல்லூரிக் கல்வி;

குடும்பச் செலவு;

எதிர்காலத் தேவை;

பழங்கடன் - இவ்வளவும் உண்டு.

அவன், மறைந்துபோன தன் பாட்டனார் புதை குழியில் கோயில் எழுப்புவதற்காக, இருந்த இரண்டு ஏக்கர் நிலத்தையும் விற்கத் துணிந்தால்?

அறிவுடையர் ஏற்பரா?

மூடர் வேண்டுமானால் பாட்டனார் புகழை நிலை நாட்டி விட்டாய் என்று பாராட்டலாம்.

அறிவுடையவர்களால், 'குடியைக் கெடுத்தாய்' என்று சொல்லாமல் இருக்க முடியுமா?

வாழ்வைக் கருதாமல் வாண வேடிக்கை விடுபவர் என்றுதான் இல்லை?

அன்பு

எதனுள் அடக்கம் எது?

ஆணுள் அடக்கம் பெண்ணா?

பெண்ணுள் அடக்கம் ஆணா?

ஆணும் பெண்ணும் பருப்பொருள் தோற்றம்!

ஆனால், நுண்பொருள் அன்பு.

அன்பிலே ஆணெனப் பெண்ணென வேறுபாடு அணுவும் இல்லை.

உருகி நிற்கும் ஒன்றே அன்பு.

எந்த வடிவை ஏற்றது எனினும் என்ன?

மெல்லிய பெண்மை அன்பின் உறையுள் என்பது பொதுமை!

ஆனால், அதற்கு மாறும் உண்மை கண்கூடு!

உருகி நிற்கும் அன்பிலா உடலம் பெருகி நிற்பதால் உலகினுக்கு ஆவதும் என்ன?

அன்பிலா உடலுக்கு அடக்கம் ஆறடி மண்ணே?

அன்பை அடக்க அகல் உலகம் தானும் போதுமோ?

ஓராறு அடிக்குளே ஓடுங்கும் வாழ்வில் உலகளாவிய அன்பைக் காண்பதே அறிவாம்.

எது வெல்லும்?

நோய் வெல்லுமா? மருந்து வெல்லுமா?

வலியது எதுவோ, அதுவே வெல்லும்.

மெலியது எதுவோ, அதுவே தோற்கும்.

பிணியின் போர்க்கெனப் பிறிதொரு விதியோ இல்லை;

வலியவை என்றுமே வலியவை இல்லை!

மெலியவை என்றுமே மெலியவை இல்லை!

மாறி விடுதலும் உலகியல் காட்சி!

மருந்தின் வெற்றிக்கு எல்லை உண்டாம்!

மருந்தை வென்று வீறு கொள்வதே என்றும் இயற்கை முறைமை!

அதனால்தானே, இறப்பைப் பலரும் 'இயற்கை எய்துதல்' என்றே கூறுவர்.

இறவா உடலராய் எவரே இருந்தார்?

புகழுடல் என்னின் பொருந்தும்;

பூத உடற்கது உண்டோ?

திரும்பிப் பார்

முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு துன்பத்தை ஏற்றுக் கொள்வதைவிட

முகத்தை மலராக வைத்துக் கொண்டு அத்துன்பத்தை வரவேற்கலாமே!

அவ்வாறு வரவேற்க நாம் முடிவு செய்துவிட்டால்
போதும்: துன்பம் வராதே!

முகத்தைச் சளித்துக் கொண்டால்
துன்பம் ஓடிப் போகுமா?

ஓடுவதைக் கண்டால் வெருட்டுவதற்குத் 'தொக்கு'!
**எதிரிட்டு நின்றால் வெருட்டுவதன்கால் தானே
பின்னித் தள்ளாடும்!**

ஓடும் நாயையும் வெருட்டும் நாயையும்
உலகம் கண்டறியாததா?

**அடர்த்து வருகிறதா துன்பம்!
அரிமா வெனத் திரும்பிப் பார்!**

அடங்கி வாலைச் சுருட்டிக்
கால்களுக்கு ஊடே வைத்துக் கொண்டு
ஓட்டமெடுக்கும் துன்புறுத்த வந்த துன்பம்.

உள்ளத்து உடைமை

தடைகள் மாந்தரைத் தாளாளர் ஆக்கும்.
குறுக்கீடுகள் மாந்தரைக் கோபுரத்தில் சேர்க்கும்.
எதிர்ப்புகள் எல்லாம் ஏற்றம் செய்வன.
தாக்குதலே ஊக்கி எழுப்பும் உறுதுணை.
அடித்த பந்தே எழும்பும்
அரைத்த சந்தனமே மணக்கும்.
கடித்துச் சுவைக்கவே கரும்பு இனிக்கும்.

காலம் வரவேண்டுமெனக் காலமெல்லாம்
காத்திருந்து என்ன பயன்?
கடுவிசையாய் அடிபட்ட பந்தென எழும்பு.
கடமையில் கண் வை.

காலம் உன் கைக்குள் வரும்.

வெற்றி உன் காலடியில் தங்கும்

நீ வீறுடன் ஓட ஓட வெற்றி உன்னொடும்

ஓடி ஓடித் தொடரும்.

அஞ்சி ஓடுபவனைத் தோல்வி குழிக்குள் தள்ளும்.

துணிந்து ஓடுபவன், குழிக்குள் விழுந்தாலும், வெற்றி தூக்கி
நிறுத்தும்.

**வெற்றியும் தோல்வியும் வெளியேயில்லை!
உன்னுள்ளே உள்ள உடைமைகள் அவை.**

விரியும் ஆசையால்

வண்டிக்காகக் காத்துக் கிடக்கிறோம்.

“வண்டி நிற்க வேண்டுமே; படிக்கட்டு வரை புளி மூட்டை
அடைக்கப்பட்டது போல் வண்டி நிரம்பி வழிகின்றதே!
நிற்குமா” என்ற ஐயம்.

வண்டி நின்றால் எப்படியும் ஏறிவிட வேண்டுமென, முட்டி
மோதி முன்பின், ஆண் பெண், முதுமை இளமை - எனப்
பாராமல் ஏறும் தவிப்பு!

ஏறி நின்றதும், எந்த இடம் வாய்ப்பு எனத் தேடல் அடுத்த
நிலை.

வாய்த்த இடம் கிடைத்ததும். எந்த இருக்கை காலியாகும்
எனக் குறிக்கொண்ட நோக்கம்.

இருக்கை இடம் கிடைத்ததும், உள்ளிருக்கை இல்லாமல்
ஓரத்து இருக்கை மேல் ஆர்வம்!

ஓரத்து இருக்கை வாய்த்ததும், குலுக்கல் இல்லாமல்
செல்லும் வகையில் முன்னே உள் இருக்கைத் தேட்டம்!

அத்தேட்டம் நிறைவேறிய அளவில் ஈரிருக்கையை
ஓரிருக்கையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் வேட்கை!

அதற்கும் வாய்த்தால், மூவிருக்கையை ஓரிருக்கையாக்கிக்
கொண்டு படுத்துக் கொள்ளும் காதல்!

ஆசைக்குத்தான் உலகே போதாதே?

எத்தனை எழுதினாலும் ஆசையை எழுதி விடவே
முடியாதே?

தன்னல ஆசையை அளவிட முடியாது; ஆம்! அத்தன்னல
ஆசையை அறவே விடுவதற்கு வழி, அதைப் பொது நலத்
தொண்டாக மாற்றுதல்! அப்படி மாற்றி விட்டால் அவர்
புகழை, அளவிட முடியாத பெரு நிலையாகும்!

சிறுமையைப் பெருமையாக மாற்றிக் கொள்வதற்கு இயற்கை தந்த இணையற்ற கொடை 'அவா' என்னும் ஆசை!

பாழும் முரணில் எண்ணாமல் வாழும் அரணில் எண்ணுதல் நலம் அல்லவோ!

இரண்டன் நிறைமை

ஒருவர் கடிகாரம் காட்டும் பொழுதை மற்றொருவர் கடிகாரமும் நொடிப்பொழுதளவு தானும் தவறாமல் காட்டுகிறதா?

ஒருவர் நாடித் துடிப்புக்கும் மற்றொருவர் நாடித் துடிப்புக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு?

ஒருவர் நாச்சுவை போல் மற்றொருவர் நாச்சுவை உண்டோ?

வண்ண விருப்பங்கள்தாம் எத்தனை எத்தனை வண்ணங்கள்?

எண்ணங்கள் மட்டும் ஒன்றுபோல இருக்க வேண்டும் என்று எவரும் எண்ணலாமா?

ஒரு தந்தை தாய் பெற்ற பிள்ளைகள் ஒத்த எண்ணங்களே உடையவரா?

உயிரொத்த காதலர் தாமும் ஒரே எண்ணமுடையவரா?

தாயும் சேயும் ஓரொத்த குருதியராக - குடலினராக - உடலினராக - இருந்தும் கொள்ளும் உணர்வில் எத்தனை வேற்றுமை?

ஒத்த உரிமை அன்பு - நண்புகளிலேயே உள்ளெண்ணங்களில் எத்தனை இடைவெளி?

“என் எண்ணமே சரி” என நீ எண்ணிக் கொள்ளலாம்!

“அதுவே சரி” என நானும் எண்ண வேண்டும் என என்னைக் கட்டாயப்படுத்த நீ யார்?

ஒவ்வொரு உயிர்க்கும் உரிமை உணர்வு பிறப்பொடு வந்தது.

அப்பிறப் புரிமையைக் கட்டாயத்தால் அழித்து விட முடியுமா?

நீருக்குக் கீழே இறங்குதலும், தீக்கு மேலே ஏறுதலும் இயல்பாதல் போல், தனித்தனி உணர்வுடையது உயிர்ப் பிறப்பு!

உணர்வில் ஒத்துப்போதல் என்பது கட்டாயத்தால் கண்டிப்பால் அடக்குமுறையால் ஏற்படுவது அன்று.

உணர்வும் உணர்வும், நீரும் நீரும் கலந்தால்போல் கலந்து ஒன்றாகிப் போவது இயல்பு.

எவர் தம்மை இழக்கிறார் என்பது இல்லாமல், இருவரும் தம்மை இழந்து இணையும் இணைவிலே அமைவது அது!

காலமெல்லாம் முயலும் முயற்சி பயனில்லாமல் ஒழிந்து போக ஒரோ ஒரு கண்ணசைவிலே உணர்வு ஒத்து இரண்டற்ற ஒன்றாகிப் போவது இல்லையா?

ஒத்துப்போதல் நீடிக்க வேண்டுமா? ஒருவருள் ஒருவராகி ஒருவருக்கும் ஒருவராகி, ஒன்றாகிப் போக வேண்டும்! கூடுவிட்டுக் கூடு பாயும் ஒன்றன் நிறைமையும் ஒன்றன் வெறுமையும் அன்று இது. இரண்டன் நிறைமையும் இது.

இருவகை ஒப்பு

“ஒன்று யாவார்க்கும் தலை ஒன்று:

இரண்டு யாவார்க்கும் கண் இரண்டு”

என்பது குழந்தைப் பாடலுள் ஒன்று.

தலை ஒன்றும், கண் இரண்டும், காது இரண்டும், கை இரண்டும், கால் இரண்டும், பிறவும் - இவ்வாறு எண்ணிக்கை ஒத்துப் போதலால் மாந்தர் ஒத்தவர் ஆகிவிடுவரா?

உலகத்து மாந்தப் பிறவியர் அனைவருக்கும் இவ் வறுப்புகள் ஒப்பாகத் தானே அமைந்துள்ளன! அவர்கள் அனைவரும் ஒப்பானவர் ஆகிவிடுகின்றனரா?

இவ்வொப்புமையே மாந்தர் ஒப்புமை என்றால், எவர் நல்லார்? எவர் அல்லார்? எவர் பெருமையர்? எவர் சிறுமையர்?

உலகில் நல்லார் என மதிக்கிறோமே; போற்றுகிறோமே!

உலகில் அல்லார் என வெறுக்கிறோமே; ஒதுக்குகிறோமே!

பெருமையர் இவர் எனப் பேசுகிறோமே!

சிறுமையர் இவர் என ஏசுகின்றோமே!

உறுப்பு ஒப்பு இருப்பினும் இவ்வேறுபாட்டை ஏன் கொள்கிறோம்?

அவரைப் போலவே இருக்கிறார் எனத்தோற்றம் காண்கிறோமே!

அவரென்றே கருதிவிட்டேன்; நீங்கள் வேறொருவரா? என நமக்கே நம்பமுடியா ஒப்புமைத் தோற்றங்கள் உண்டல்லவோ! 'ஒருவரைப் போலவே உலகில் எழுவர் உண்டு என்று பேசவும் படுகின்றதே!

இத்தகையருள்ளும் நல்லாரும் அல்லாரும், பெருமையரும் சிறுமையரும் கண்டுரைக்கும் அளவுகோல் என்ன?

அவ்வளவுகோல் 'பண்பே' என்கிறது வள்ளுவம்.

“உறுப்பொத்தல் மக்கள்ஓப் பன்றால் வெறுத்தக்க பண்பொத்தல் ஓப்பதாம் ஓப்பு”

என்பது அது. 'ஓப்பு' என்றும் 'ஓப்பதாம் ஓப்பு' என்றும், ஒப்பினை இரண்டாக்கிக் கொள்கிறது. தோற்றத்தால் ஓக்கும் உறுப்பு ஒப்பினும், பண்பியல் ஏற்றத்தால் அமையும் ஒப்பே, ஓப்பதாம் ஓப்பு என்று பகுத்துக் காட்டுகிறது.

ஒருவரைக் கண்ட அளவில் எழுந்து நின்று மதிக்கச் செய்வது எது?

ஒருவரைக் கண்ட அளவில் ஒதுங்கிச் செல்லச் செய்வது எது?

ஒருவரைத் தேடிப் போய் மதிக்கச் செய்வது எது?

“பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தந்தம் கருமமே கட்டளைக் கல்”

என்னும் பெருமைச் செயலும் சிறுமைச் செயலுமே அவற்றுக்கு அளவையாக அமைகின்றனவாம்.

உயிர்க்கடல்

‘ஓவ்வோர் உயிர்க்கடல் தனிஉரிமை உண்டு’ என்றால் அவ்வுரிமையை ஓவ்வோர் உயிரும் கொள்ள, ஓவ்வோர் உயிரும் உதவியாக இருத்தல் கடமை.

‘எனக்கு உரிமை வேண்டும்’ என்று நான் எண்ணும் போதே, பிறர்க்கும் அவ்வுரிமை உண்டு; அதனை அவர் பெற நான் உதவியாக இருத்தல் என் கடமை எனக் கொள்ள வேண்டும் என்பது உறுதியானது.

நான் துய்க்க விரும்பும் உரிமையைப், பிறரும் துய்க்க உரிமைப் பட்டவரே என்னும் உணர்வு உண்டானால் அவர் உரிமையை மதித்துப் போற்ற வேண்டும் அல்லவோ!

அதனை மதித்துப் போற்றாமை தானே எதிரீடுகளும் போர்களும் அழிவுகளும் ஆகின்றன.

‘உரிமைப் பிறவி’ என்றால் உரிமைப்பிறவி எனமற்றை உயிர்களையும் மதித்துப் போற்றுவதேயாம். அதனைக் கருதாத பிறவி எத்தகு பெருநிலை வாழ்வுடைய தாயினும் மதிப்புக்கு உரியது ஆகாது.

எனக்குத் தெருவில் நடக்க உரிமை உண்டு. அவ்வாறே பிறர்க்கும் தெருவில் நடக்க உரிமை உண்டு.

நான் எதிரில் வருவார் உரிமையை மதித்து ஒதுங்குதல் வேண்டும்; அவரும் எனக்கு ஒதுங்கி வழிதருதல் வேண்டும்.

இருவரும் தத்தம் உரிமையையே தடிப்புற எண்ணி, ஒதுங்கிக் கொள்ளாவிட்டால் முட்டுதல் ஆகும்: மோதுதலும் ஆகும்.

ஒருவரே ஒதுங்க வேண்டும் என்பது தடிப்புச் சான்று.

ஒருவரே ஒதுங்கிச் செல்லுதல் என்பது அடிமைச் சான்று.

ஒருவர்க்கு முன் ஒருவர் ஒதுங்கி விட்டுத் தருதல் உரிமைச் சான்று.

வழிநடைக்கு உரியது, வாழ்வு நடைக்கும்

தெருவழிக்கு உரியது, இல்வாழ்வுத் திருவழிக்கும் உரியதே.

இல்வாழ்வுத் திருவழிக்கு உரியது, பொதுவாழ்வுப் பெரு வழிக்கும் உரியதே.

என் கையில் உள்ள கம்பைச் சுழற்ற எனக்கு உரிமை உண்டு.

ஆனால், அக்கம்பு எவர் மூக்கின் நுனையை நெருங்கவும் எனக்கு உரிமை இல்லை!

உரிமை என்பது உள்ளப் பொருள்! உயிர்ப்பொருள்!

உயிர்ப்பொருளாம் உரிமையைப் பொதுப் பொருளாகப் போற்றல் உயிருடையார் அனைவரின் பொதுக்கடமையாம்.

நன்றியும் செய்ந்நன்றியும்

உலகம் ஒரு கடல்

நான் அக்கடலில் ஒரு துளி.

உலகம் ஒரு பெருமலை.

நான் அம்மலையின் ஒரு சிறு கல்.

உலகம் ஒரு பெருந் தோப்பு.

நான் அத்தோப்பின் ஓர் எளிய கனி.

நான் இல்லாமலும் கடல் இருந்தது இருக்கவும் செய்யும்.

நான் இல்லாமலும் தோப்பு இருந்தது; இருக்கவும் செய்யும்.

நான் இல்லாமலும் மலையும் இருந்தது; இருக்கவும் செய்யும்.

ஆனால், அக்கடலும், அம்மலையும், அத்தோப்பும் இல்லாமல் நான் இல்லை; இருக்கவும் இயலாது.

ஆதலால், உலகுக்காக நானே அன்றி, எனக்காக உலகு இல்லை. உலகுக்காக நான் என்னும் போது என்பிறப்பு பேறடைகின்றது.

எனக்காக உலகு என்னும் போது என் பிறப்பு, கேடடைகின்றது.

“உலகுக்காக என் பிறப்பு” என ஏன் நான் எண்ண வேண்டும்?

“நான் பெருமை பெற வேண்டும்” என்னும் நினைப்பால் வருவதா அது? இல்லை.

“என் தீராக்கடமை” என்னும் திருநெறியால் வருவது அது.

என்னை, என் முயற்சியா பிறக்கச் செய்தது?

என்னை, என் பொருள்களா வளரச் செய்தன?

என்னின் நலங்களுக்கெல்லாம், என்னறிவே அடிப்படையா?

என்னின் வாழ்வுச் சீர்களுக்கெல்லாம், என் உழைப்பே மூலமா?

இவ்வினாக்களுக்கெல்லாம் ‘இல்லை’, ‘இல்லை’ என்பதை அன்றி, ‘ஆம்’ என்று கூற ஒன்றேனும் உண்டா?

என் பெற்றோரை எண்ணும் யான், அவர் தொல்பழந் தாதா’வைத் ‘தாத்தி’யை விட்டு விடமுடியுமா?

அவர்கள் முதல் என் வரை, அவரவர் முயற்சியாலேயே வந்தனவா, ஊனும் உடையும் உறைவிடமும் பயன் பொருளும் பிறவும்? ஒவ்வொருவர் ஊனிலும் உடையிலும் உறைவிடத்திலும் பயன் பொருளிலும் பிறவற்றிலும் எத்தனை எத்தனை பேர்களின் உழைப்புத் தேங்கிக் கிடக்கிறது!

ஒரு துண்டுத்துணி! அத்துணியுள் ஒளிந்துள்ள உழைப்பாளர் எத்தனை பேர்?

உழுதவர், விதைத்தவர், நீர் இறைத்தவர், களை எடுத்தவர், சுளை எடுத்தவர், பஞ்சு பிரித்தவர், நூற்றவர், நெய்தவர், சலவை செய்தவர், சுமந்தவர், விற்றவர் - இப்படி எத்தனை பேர்களை அந்நூலிழைகள் தாங்கிக் கொண்டுள்ளன. அவர்களுக்கு நான் செய்யும் கைம்மாறு என்ன? விலைக் காசு அளவில் நின்று விட்டால் என் கடன் தீர்ந்ததாகுமா? எனக்கு உதவிய பெருமக்களுக்கு யான் எவ்வகையால் எல்லாம் மாற்றுக் கடமை புரிதல் வேண்டும்!

ஒரு வேளை உணவிலே, ஒரு வேளை மருந்திலே எத்தனை பேர்களுடைய மூளையும் உடலும் உழைப்பும் எண்ணமும் தொடர்பு கொண்டுள்ளன. அவற்றைத் துய்க்கும் நான் அவர்களுக்கு - உலகுக்கு - ச் செய்யும் மாற்றுதவி என்ன?

என்னால் மட்டும் என் வாழ்வு இயல்வது இல்லை.

என்னுள் மட்டும் என் வாழ்வும் ஒடுங்கி விடுவது இல்லை.

எனக்கு உதவுவார் பலர் இருப்பது போலவே, அப்பலர்க்கு உதவுபவனாக நான் கடனாற்றல் என் செய்ந்நன்றிக் கடப்பாடு.

அதனைச் செய்யத் தவறுதல் என் பிறப்பை அறிவறிந்த பிறப்பு ஆக்காது.

ஆதலால், அச்செயலுக்கு என்னை ஒப்படைக்கும் அளவுக்குத் தகவே என் பிறவிப்பேறும் அமைகின்றது.

உலகுக்கு என்னை ஒப்படைத்தலில் இருவகையுண்டு.

அவை எனக்கு நேரிடையாக உதவும் உதவியாளர்க்கு நான் செய்ய வேண்டும் கடமை; ஊண் உடை போன்றவை உதவுவார் அவர்.

எனக்கென்று நேரிடையாக அன்றி - இவர்க்கு அவர்க்கு என்னல் அன்றி - **உலகு தழுவிய அளவில் பயன்படும்** கொடையாளர்க்கு நான் செய்ய வேண்டும் கடமை; பொது நலக் கொடையரும், பொதுநலக் கண்டுபிடிப்பாளரும் அவர்.

இவற்றுள் முன்னது, **செய்ந்நன்றி அறிதல்.**

பின்னது **நன்றியறிதல்.**

முன்னது, **அடித்தளம்.**

பின்னது, **எழுநிலை மாடம்.**

முன்னைத் தளமே வலுவாக அமையாக்கால் பின்னை மாடம் எழும்பாது; சீர்சிறவாது:

ஆதலாலேயே, வள்ளுவம் முன்னிலையைத் தன்னிலையாகக் கொள்ள வேண்டுவதன் இன்றியமையாமையைத் தெரிவித்தது. அது,

“**எந்நன்றி** கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

என்பது. இதில் ‘நன்றி’ என்றும் ‘செய்ந்நன்றி’ என்றும் பகுத்துக் கூறும் பாங்கு அறிக; போற்றுக.

தண்ணீர்தானே

தவித்த வாய்க்குத் தண்ணீர் தரமாட்டான்... என்பது ஒரு பழமொழி.

தவித்த வாய்க்குத் தண்ணீர் தருதல் என்பது அறமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அதற்காகத் தண்ணீர்ப் பந்தல் நீர்ச்சாலை என அறவோர் உண்டாக்கினர். குளம் தோண்டியும் கிணறு வெட்டியும் நீர்ச்சாலை அமைத்த செய்திகள் கல்வெட்டில் உண்டு.

அப்பூதியடிகளார், தண்ணீர்ப்பந்தல் நாவுக்காசர் பெயரால் வைத்தமை, திருத் தொண்டர் புராணச் செய்தி. இந்நாளிலும் அத்தொண்டு ஆங்காங்கு நிகழல் கண்கூடு.

வான் மழையை அமிழ்து என்றது திருக்குறள். சோறும் அமிழ்தே! நீரும் அமிழ்தே!

உயிர் வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதவை யெல்லாம் அமிழ்தே! பாலமிழ்து, மருந்தமிழ்தம், அமிர்தப் பால் என்பன அறிக.

தண்ணீர் எளிய பொருளா?

வள்ளுவ **வான்சிறப்பைக்** கற்றார் ‘**தண்ணீர்தானே**’ என எளிதாகக் கொள்ளார்.

தாயைப் பிழைத்தாலும் தண்ணீரைப் பிழையாதே என்னும் பழமொழி எக்காலத்தினும் இக்காலத்திற்கு இன்றியமையாத தாயிற்று.

‘சுடு தண்ணீர்’ என்பது வெந்நீர்.

சில இடங்களில் சுடுதண்ணீர் என்பது காபி, நேநீரைக் குறிக்கும்.

‘**சுடுதண்ணீர்** குடித்து விட்டுப் போகலாம்’ என்பது விருந்தோம்பல்.

‘**தண்ணி** போட்டு விட்டு வருகிறான்’ என்னும் நடை குடியன் என்பதைக் குறிக்கும்.

தண்ணீர் என்பது கள்ளைக் குறிக்கும்; சாராயத்தையும் சுட்டும். குடி என்பதே மதுக்குடி ஆயிற்றே.

வெள்ளை என்பது பாலையும் குறிக்கும்; கள்ளையும் குறிக்கும்: சலவையையும் குறிக்கும்; பேதைமை, வெண்பா என்பவற்றைக் குறிப்பது நூல் வழக்கு.

தட்டுப்பாட்டுக் காலம்; ஆறு குளம் கிணறு இல்லா இடம்! சுடு வெயில்! கால்நடைச் செலவு! இந்நிலையில் ஒருவர் தவிக்குங்கால், கிடைக்கும் தண்ணீரின் மதிப்பு **தண்ணீரின் மதிப்பா?**

வாய் வறண்டு, கண் பூத்து, கால் தள்ளாடி, மூச்சு முட்டி - சீழே மயங்கி விழுவானுக்கு முகத்தில் தெளித்துப் பருகத் தரும் ஒரு குவளை நீர்க்குக் கோடியும் ஈடாகுமா?

அத்தண்ணீர், தண்ணீரா? உயிரே அல்லவோ!

உயிர்க்கு விலை என்ன? எம்மதிப்பில் அடங்கும் அது?

பெற்றோர் தந்த உயிர், போகும் நிலையில் போகாமல் காக்கும் நீர், **மீண்ட உயிர்க்குத் தாயும் தந்தையும் அல்லவோ?** 'தண்ணீர்தானே' என்று சொல்லி விட முடியுமா? தாயும் தந்தையும் அல்லவோ அது.

மறதி

கொலையின் கொடுமையைக் கண் முன் கண்டு கலங்கி நைகிறான்;

ஆனால், **மறதியாம் மருந்து** மனத்துளே இருத்தலால் மயங்கி மீளவும் அமைகிறான்!

தீரா நோயை நாளும் கண்டு திணறிப் போகிறான்;

ஆனால், **மறதியாம் மருந்து** மனத்துளே இருத்தலால் மயங்கி மீளவும் அமைகிறான்!

வறுமைத் தீயில் வாடி வெதும்பி வாழ்வை வெறுக்கிறான்;

ஆனால், **மறதியாம் மருந்து** மனத்துளே இருத்தலால் மயங்கி மீளவும் அமைகிறான்!

சாவினை அறிந்து சஞ்சலம் உற்றுச் சாய்ந்து வீழ்கிறான்;

ஆனால், **மறதியாம் மருந்து** மனத்துளே இருத்தலால் மயங்கி மீளவும் அமைகிறான்!

மறதி நல்லதா? நினைவு நல்லதா?

மறதியும் நன்றே! நினைவும் நன்றே!

மறப்பதை மறந்து நினைப்பதை நினைத்தல் கூடின் மாண்புறு நலமாம்!

'மறத்தல்' என்றும் 'மரத்தல்' ஆகுவதில்லை தானே!

உலகம் உய்ய வழி

சிட்டுப் பறந்தது வெளியே; அன்புப்

பெட்டை இருந்தது வீட்டில்;

தேர்ந்து தேர்ந்து தீனியைப் **பொறுக்கித்**

தேடி வந்தது சிட்டு;

வீட்டு வாயிலில் விரும்பி அழைக்க

வேண்டியிருந்தது பெட்டை;

முத்தம் கொடுத்து மூக்கைப் பிளந்து

தீனியைத் தந்தது சிட்டு;

நத்திக் கிடந்த நாயகன் அன்பில்

தன்னை மறந்தது பெட்டை;

தன்னை மறந்தால் என்ன விளையும்?

பொதுநலம் பிறக்கும்; புவியும் சிறக்கும்!

தன்னை மறந்த அன்பிலே வந்தது முட்டை!

முட்டையில் வந்தது குஞ்சு!

குஞ்சால் விரிந்தது குடும்பம்!

குடும்பம் விரியக் குலவியது உலகம்!

தன்னை மறந்ததால் வந்தது உலகம்!

தன்னையே நினைத்தால் அழிந்தே போகும்!

* * *

தன்னை நினைத்தலுக்கும்

தன்னையே நினைத்தலுக்கும்தான்

எவ்வளவு வேற்றுமை?

* * *

தன்னை மறத்தலுக்கும்

தன்னையே மறத்தலுக்கும்தான்

எவ்வளவு வேற்றுமை?

* * *

தன்னையே நினைப்பான் உலகையா நினைப்பான்?

நாமென உழைப்போம்

மேசையின்மேலே மெழுகு வர்த்தியை

ஏற்றி வைக்கவும் ஒளிச்சுடர் பொழிந்தது:

ஒளிச்சுடர் அறையை உயரிய நிலையில்

ஆட்சி கொண்டது: அப்பொழுது நினைத்தது மெழுகு:

“நானே உருகி நல்லொளி தந்தேன்”

திரியோ நினைத்தது: “நானே கருகிக் கவினொளி தந்தேன்”

தீயும் நினைத்தது: ‘நானில்லை என்றால் மெழுகும் திரியும் ஒளியைத் தருமோ?’

மூன்றும் முரணாய் நினைத்தன:

முட்டிக் கொண்டு வந்தது காற்று.

மோதித் தாக்கி மூன்றன் பெருமையும்

ஒன்றாய் ஒழியச் சுடரை அணைத்தது;

மூன்றும் ஒன்றாய்க் கேட்டன;

“நாங்கள் மூவரும் செருக்குடன் எண்ணிச்

சிறுதனம் ஆனது உண்மை; ஆனால்,

உன்னைப்போல அரக்கத்தனமாய்

அழித்திடவில்லை; அறிக. “காற்றுச் சொன்னது;

“தாக்குதல் நேர்ந்ததும் ஒன்றாய் நின்றீர்!

தக்க பொழுதில் அதையேன் மறந்தீர்!

ஒருவர் செயலால் உலகம் இல்லை!

ஒவ்வொரு பேரும் ஒற்றுமையாக

உழைத்த போதுதான் உலகம் உய்யும்; இதோ:

அணைத்த நானே ஆவியைத் தருவேன்;

நானில்லை என்றால், தீயும் பற்றுமோ?

தீயில்லை என்றால், திரியும் எரியுமோ?

மெழுகும் உருகுமோ? சுடரும் பொழியுமோ?

ஆதலால், ஒன்றாய்க் கூடி உழைப்போம்;

உலகம் வாழ வாழ்வோம்! மூன்றும் மொழிந்தன:

“நல்லதே நவின்றாய் காற்றே!

நானெனல் ஒழிப்போம்: நாமென உழைப்போம்

நல்லறிவுரைத்த உனக்கெம் நன்றி!”

கூடும் குடும்பமும்

குத்துக்கல் மேலே குருவிகள் இரண்டு

குந்தி இருந்தன;

குருவிகள் இரண்டும் கூடு கட்டக்

கூடிப் பேசின:

புளிய மரத்தில் புதிய கூட்டைப்

புனைய விழைந்தது ஆண்:

தென்னை மரத்தில் தேர்ந்து கூட்டைக்

கட்டத் திரிந்தது பெண்:

புளியின் வலிமையைப் புகன்றது ஆண்;

தென்னையின் சிறப்பைத் தெளிவித்தது பெண்;

ஆணும் பெண்ணும் இசைந்தால் அன்றோ குடும்பம்?

அசைந்து போனால் குடும்பம் ஆவதும் எப்படி?

ஆணின் உரையை அறவே மறுத்தது பெண்;

உண்மை உணர ஒருநாள் வருமென அமைந்தது ஆண்;

தென்னை மரத்தில் கூடு கட்டத்

தேடி இரண்டும் விரைந்தன;

கூடும் எழுந்தது; குடியும் புகுந்தன;

தென்றல் காற்றில் மெல்லென அசைந்தது கூடு:

தேனிசை பாடி ஊஞ்சல் ஆடின இரண்டும்;

“புளிய மரத்தில் தென்னை போலப்

பொலிவும் அசைவும் உண்டோ?” என்றது பெண்.

‘அப்படியா?’ என்று அமைந்தது ஆண்;

காலம் கடந்து கடிதில் பறந்தது.

புதிது புதிதாய்த் தென்னையில் குருத்துக் கிளர்ந்தன;

பழைய கீற்றுக்கள் பழுத்து முதிர்ந்தன;

முற்றிக் காய்ந்து வற்றிப் போயது அடியில் இருந்தகீற்று;

அந்தக் கீற்றும் ஆடிக் காற்றில்

அடியும் முடியும் ஆடி அலறி வீழ்ந்தது;

கூடு பிழைக்குமோ? குடும்பம் தழைக்குமோ?

நாணி ஒடுங்கி நலிவு கூர்ந்தது பெண்.

பிழையை மறந்து பெரிய அன்பைப்

பேணிப்பொழிந்தது ஆண்!

புதிய அறிவு! புதிய வாழ்வு!

புதிய பாட்டுப் பூரிப்போ டெழுந்தது!

“கூடு பிரிந்தால் என்ன! - எங்கள்

குடும்பம் பிரியவில்லை.

குடிசை அழிந்தால் என்ன? - எங்கள்

குடும்பம் அழியவில்லை!

ஓத்துப் போகத்தெரிந்தோம் - நாங்கள்

ஓழித்து போக வில்லை.

முத்துப்போலத் தெரிந்தோம் - அதனை

முழுதும் ஏற்றுக் கொண்டோம்!”

அணிலார் செய்கை

வீட்டு முகப்பில் ஓர் ஓட்டுத் தாழ்வாரம்;

தாழ்வாரக் கைவளைக் கம்பின் மேல்

ஊர்ந்து சென்றதோர் அணிற்சூட்டி;

நடக்க அறியா அணிற்சூட்டியின்

நடுங்கிய கால்கள் இடற

நழுவி வீழ்ந்து கீச்சிட்டது குட்டி;

சுவரில் மாட்டிய கண்ணாடிச் சட்டத் திடையே

மாட்டிக் கொண்டு கூச்சல் இட்டது;

குட்டியின் குரலை எட்டியிருந்து கேட்டன போலும்;

இடப்பால் இருந்து தாவி வந்தது **இனிய தாய்!**

வலப்பால் இருந்து முட்டிமோதி முனைப்பாய்

வந்தது **தந்தை!**

இரண்டும்கூடி ஏதோ பேசின;

கண்ணாடிச் சட்டக் கயிற்றுவழியே கடிதில் இறங்கின;

குட்டியை இரண்டும் கூடித் தூக்கிக்

கைவளை மேலே கருத்தாய்ச் சேர்த்தன;

குட்டி துயரம் குலைந்து போயது;

தந்தையும் தாயும் கொஞ்சிக் களித்தன;

இன்னதே அன்றோ குடும்பப் பண்பு!

குட்டி குரல் தரப் பெட்டையும் ஆணும்

பின்னிப் பிணைந்து பெருகிய அன்பால்

உதவுதல் தானே உயர்ந்த குடும்பப் பாங்கு!

துடிப்போர் தங்கள் துயர்க்குரல் கேட்டுத்

துடித்துவந்து உதவுதல் தானே,

உலகக் குடும்பம் உய்தற்காம் வழியே!

அணிலார் செய்கை அறிஞர் செய்கையாய்

அமைதல் ஆகாதோ?

ஆலமர ஆசான்

ஆடிக்காற்றோ இல்லை;

அசையும் தென்றல் காற்றே அஃது!

ஆயினும் என்ன?
 பற்றற நின்ற துறவியைப் போலப் பழுத்து முற்றிய
 ஆலின் இலைகள் பரவி வீழ்ந்தன.
 வீழும் இலைகளின் விம்மிதம் என்னே!
 விளம்புதல் கேட்க:
 “நீரிடைப்படினும் படுவோம்; அன்றி
 நிலத்திடைப் படினும் படுவோம்; அன்றித்
 தீயிடைப் படினும் படுவோம்;
 எமக்கென் நாயதாம் விருப்போ வெறுப்போ இல்லை;
 ஊழ்வழி ஆக”
 ஆம்! ஆம்! உடலச் சமையை எளிதில் உதறி
 உயிரார் ஓடும் நாளில்
 அதனை எவ்வழி விடுத்தால் என்ன?
 சாடினும் என்ன? இடினும் என்ன?
 விடினும் என்ன? விரைக்கினும் என்ன?
 உடலார்க் கெல்லாம் ஒன்றே!
 மெய்ப்பொருள் கருத்தை மிகத்தெளிவிக்கும்
 மேதகும் ஆசான் ஆலமரமே!
 இதனைக் கல்லார், கல்லால் குருமணிக்
 காட்சியை காட்டிக்
 கதைப்பதால் காணும் பயன்தான் என்னே!

விரைந்த சில முடிபுகள்

“என்ன அவர்? நாம் அனுப்பிய அஞ்சலுக்குப் பெற்றுக் கொண்டேன் என்று ஓர் எழுத்துத் தானும் எழுதினார் அல்லரே! அவர் தாமா ஏதாவது ஒன்று என்றால் ஓடிவந்து முன்நிற்பார்?” எனக் கூறுகிறோம்.

நம் அஞ்சல் அவர்க்குப் போயிற்று என்பதற்கு என் உறுதி?

அஞ்சலே போனாலும் அவர் பார்த்தார் என்பதற்கு என்ன உறுதி?

ஏனெனில், அஞ்சலை அவர் வாங்காமல் வேறொருவர் வாங்கி ஓரிடத்து வைத்துவிட்டு, அவர் வந்தபோது அதனை எடுத்துத் தாராமல் மறந்து விட்டால் - இது என்ன நிகழாததா?

அப்படியே அஞ்சலை வாங்கி அவர் பார்க்கும் இடத்தில் அதை வைத்துப் போக, வேறொருவர் அதனை மறைக்குமாறு வேறொரு பொருளை வைத்துவிட அவ்வஞ்சல் பாராமல் கிடந்துவிட வாய்ப்பு இல்லையா?

நாம் அஞ்சல் விடுக்க அவ்வஞ்சல் எய்து முன் அவர் வெளியூர் சென்று பல நாட்கள் தங்க நேர்ந்திருந்தால், அதற்கு அவர் என்ன செய்வது?

இன்னும் எதிர்பாரா விளைவுக்கோ, முளா முடிவுக்கோ ஆட்பட்டு விடுவதும் கூடாததா?

பன்னாட்கள் மறுமொழி இல்லையே இல்லையே என்று திட்டிக் கொண்டிருந்தவர், தற்செயலாகத் தாம் படிக்கும் நூலை எடுத்துப் பார்க்க அதில் அவ்வஞ்சல் அட்டை அனுப்பப்படாமலே இருக்கக் கண்டு ‘என்ன மடத்தனம் செய்து விட்டோம்’ என்று தமக்குத் தாமே கழிவிரக்கம் கொள்வதும் காணக் கூடாததா?

‘இந்த அஞ்சலை அனுப்பு’ என்று குழந்தையிடம் தர, பள்ளிக்குச் செல்லும் அக்குழந்தை அதைத் தன் சுவடிக்குள் வைத்துவிட்டு மறந்துபோய்ப் பின்னே ஒருநாள் கண்டு ‘ஐயோ! மறந்துவிட்டேன்; இதனை அஞ்சலில் போட்டால் அது பிந்திவந்தது என்று எழுதுவார்; அப்பா, ஏன் உடனே அஞ்சல் பெட்டியில் போடவில்லை என்று திட்டுவார்; அவற்றைத் தவிர்த்துவிடக் கிழித்து எறிவதே நல்லது என்று ஓர் எதிர் முடிபுக்குக் குழந்தை போய்விடுவது நடக்கக் கூடாததா?

கடிதமெல்லாம் எழுதி அஞ்சல் முகவரி எழுதாமல், குறியீட்டு எண் பயன்படுத்தாமல் எத்தனையோ அப்பெயருடைய ஊர்களுக்குச் சுற்றிப் பின்னர் எப்படியோ போய்ச் சேருவது இல்லையா?

நாம் நன்றாக எழுதி நாமே பெட்டியில் போட்டு விட்டோம் என்னும் அஞ்சலில் முகவரியை நினைவுகொண்டு எழுத ஊரும்பேரும் மாறி உரிய இடம் காண்டற்கு இயலாமல் ‘முடிவு அஞ்சல்’ நிலையத்திற்குச் சென்று (Dead letter office) ஆங்கிருந்து நம் முகவரிக்குக் கறுப்பு வண்ணம் தீட்டி அவ்வஞ்சல் வர, அதன் உறையில் ஒரு பெயரும் அப்பெயர்க்குத் தொடர்பிலா மற்றொருமுகவரியும் இருக்க என்ன நினைவில் எழுதினோம் என நம் தலையை நாமே பிய்த்துக் கொண்டிருக்க நேரிடுவதும் இல்லையா?

ஒருமுடிபு கொள்வதற்கு எத்தனை பாடுகள்? தடைகள்? ஆனால் என்ன? ஒவ்வொன்றற்கும் இச்சிக்கல்கள் உண்டாவது இல்லை என்பதே ஓர் ஆறுதல்; ஒரு நம்பிக்கை! இதன் தெளிவு என்ன? ஒரு முடிவுக்கு வருமுன் தெளிவாக எண்ணித் தேர்தல் வேண்டும் என்பதே. விரைந்த முடிவு, வீண்முடிவு என்பது பல்கால் தெளிவாதலுண்டு.

புண்படுத்தலா? பண்படுத்தலா?

வழியிலே போகும் போது, ஒரு கல் கிடக்கிறது.

அக்கல்லைப் பாராமல் நடக்கிறேன்.

கால் கல்லில் மோதுகிறது.

கல்லா மோதிற்று? இல்லை!

காலே மோதிற்று. எனினும் என் சொல்கின்றேன்?

“கல் தடுக்கிவிட்டது; கல் இடித்து விட்டது” என்று சொல்கிறேன்.

கல்லா தடுக்கியது? கல்லா இடித்தது?

நான் இடித்துக் கொண்டேன் என்றால் அது என் குறை கண்டது ஆகும்.

திருந்துவதற்கு வழியும் ஆகும்.

என்குறை காணாமல் கல்லின்மேல் இடித்த குறையைப் போடுகிறேன்.

புண்படுத்தியது என்று புலம்புகிறேன்.

நான் திருந்துவதற்கு வழியுண்டா?

‘குடு குடு’ குழந்தை முதல் ‘கிடு கிடு’ கிழவர் வரை இப்போக்கில் மாற்றமில்லை. கல் புண்படுத்தியது என்றால், “அதற்குப் புண்படுத்தவேண்டும்” என்னும் எண்ணம் உண்டா?

உயிரிலா அது உணர்விலா அது, என்னைப் புண்படுத்த எப்படி நினைக்கும்.

புண்படுத்த வேண்டும் என்றால் என்மேல் வெறுப்பு, பகை, சீற்றம், மாறுபாடு இருத்தல் வேண்டுமே!

கல்லுக்கு எப்படி இவையுண்டு?

செய்யாக் குற்றத்தைச் செய்ய அறியாததன்மேல், குற்றத்தைச் செய்து கொண்ட நானே சுமத்துகிறேன்!

கல்லுக்கு வாயில்லை! நாவில்லை! என் பழியைப் பற்றிய கவலை இல்லாமல் கிடக்கிறது.

அக்கல் புண்படுத்தியது என்பதற்கு மாறாக, **என்னைப் புண்படுத்தியது** என்று நான் எண்ணினால் எனக்கு எத்தனை நன்மை?

கல் ஒரு புண்படுத்தமா செய்கின்றது?

“பார்த்துப்போ” என்பது முதல் புண்படுத்தம்.

“ஒதுங்கிப் போ” என்பது இரண்டாம் புண்படுத்தம்.

“உன்னைப்போல் இன்னொருவனும் தட்டிப் புண்படாமல் எடுத்துப் போட்டுவிட்டுப்போ” என்பது மூன்றாம் புண்படுத்தம்.

“கற்றுவிட்டோம் எல்லாம் என்று எண்ணுகிறாயா? ‘கற்றது கைம்மண் அளவு கல்லாதது உலகளவு’. ஆதலால் கல்! கல்! என்றும் கற்றுக் கொண்டே இரு” என்பது **நான்காம்** புண்படுத்தம்.

“கல்லுதல் என்பது தோண்டுதல்; உன்னிடத்துள்ள ‘யான்’ ‘எனது’ என்னும் செருக்குக்கு அகந்தைக்கு அளவு உண்டா? அச்செருக்கைக் கல்லி (தோண்டி) எறி” என்பது **ஐந்தாம்** புண்படுத்தம்.

கல் என என்னை மிதித்தாயே! உன் காலில் மிதிப்பட்டயான் கலைவல்லான் ஒருவனின் கைச்சிற்றுளியும் சுத்தியலும் பட்ட அளவில் எவ்வளவு மதிப்புக்குரிய கலைச் செல்வமாக மாறிவிடுவேன் என்பது அறிவாயா? மதிப்பாளன் அல்லன் நீ அதனால், மதிப்பாளனாகத் தோன்றவில்லை நான்; மதிப்பாளனாக நீ இருந்தால் நானும் மதிப்புக்குரியவனாக இருந்திருப்பேன்! “நின் குறையா? என் குறையா?” என்று எண்ணிப்பார் என்று எடுத்துரைத்து ஏவுவது ஆறாம் புண்படுத்தம்.

இன்னும் கேள் கண்ணுக்கு விருந்தாம் கலையாக மட்டுமில்லாமல் கையெடுத்து வணங்கத்தக்க கடவுட்சிலையாகவும் நான் ஆகிவிட முடியும். அப்பொழுது பார், கோடி கோடிப்பேர் தேடித் தேடி வந்து வணங்கி நிற்பதை என்று

இடித்துரைத்து மதிப்புறு வாழ்வை மதிப்புறு வாழ்வாக்கத்
தூண்டுவது ஏழாம் பண்படுத்தம்.

**இப்படி எண்ணின் அக்கல், கற்பவர் விழுங்கும்
கற்பகக் கனியாக அல்லவோ விளங்குகிறது!**

கல்லின் இடிப்பு, புண்படுத்தலா பண்படுத்தலா?

**எண்ணும் எண்ணத்தில் இருக்கிறது ஏற்றமும்
இறக்கமும்! கல்லில் இல்லையே!**

வானவில்

செங்கதிராம் கலைவல்லான்
செய்தமையாத் தூரிகையால்
கங்குகரை யற்றவொளிக்
கலைவகளைக் களித்தள்ளி
வானத்துப் பெருந்திரையில்
வரைகின்றான்; முகிலென்னும்
கானத்து மாகைக்குக்
கவின்வளைவு செய்கின்றான்;
கண்ணிமைக்கும் பொழுதுக்குள்
கலகலத்து மறுநொடியில்
மண்ணிடையில் விழுந்தேங்கி
மறுகுசிறு மகவென்னத்
தான்தந்த ஒளிமகவைத்
தேன்தந்த சுவைப்பொருளை
வான்தந்த **மலர்த்தொடையை**
வதைப்பெய்தச் செய்கின்றான்;
ஞாலத்துப் பூப்பறித்து
நயத்தகு **மாலையெனக்**
காலத்தால் செய்தமைத்த
காரென்னும் பேரன்னை
தன்மகவின் வண்ணத்தில்
தனியின்பம் தழைத்திருக்க,
அன்னதைக் கொல்வதுவோ
அப்பனது செயலாண்மை?

எழுவண்ணப் **பூமாலை;**

எழுதொண்ணா **நிறமாலை;**

‘புழுதியிலே நடவாதீர்

பூமலாக்கும் நடுக்கமுறும்

கால்கடுக்கும்’ எனக்கருதிக்

கன்னியன மடவார்கள்,

மேல்நடக்கச் செய்தமைத்த

மேற்பாலம்; பூப்பாலம்!

வெயிலோடு மழைபெய்யும்

வேளையிலே வெளித்தோன்றி

ஓயிலாக வளைந்தாடும்

மயிலம்மை! மணிய மை!

காலையிலும் மாலையிலும்

தலைகாட்டிக் கரும்பகலும்

மாலிரவும் தலைகாட்ட

மாட்டாத **முக்காட்டாள்!**

கதிரென்னும் நட்டுவனார்

கைகாட்டிக் கண்காட்டிச்

‘சதிராட்டம் போடு’கெனச்

சாய்ந்தாடும் **பெருவிறலி!**

கார்முகில்தன் கதிரோனைக்

கண்பொத்தி விளையாடப்

பேரதிர்ச்சிப் பிழம்பாகிப்

பெருங்காதல் தோல்வியினால்

கண்கலங்கிக் கசிந்தமுது

கண்முன்னே நில்லாமல்

வண்ணமுகம் காட்டாமல்

வதைகின்ற **பெண்பாவை!**

மின்னற்கும் பேரிடிக்கும்

பின்பிறந்த **இளந்தங்கை!**

மன்னிவளர் மழையோடு

விளையாடும் **உடன்தோழி!**

மோனத்தைப் பொருளாக்கி

முழந்நாளில் நடந்தேறி

வானத்தில் கோடிட்டு
 வரைந்தொளியும் **இளம்பிள்ளை!**
 ஏறிட்டுப் பார்க்குமுனர்
 எழில்காட்டி வயப்படுத்திக்
 கூறிட்டுக் கொள்கின்ற
 கொடுங்கொள்ளைக் **கைகாரி!**
 யானோக்கி மெல்லநகத்
 தானோக்கி நிலனோக்கி
 மேனோக்கக் காணாத
மானோக்கி! மயல்நோக்கி!
 'இடமணித்தாம் இவண்வருக'
 என அழைத்துத் தொடருங்கால்
 தொடமுடியாத் தொடுவானத்
 தொலைக்கேகும் **பெருங்கள்ளி!**
 பிறைவட்டப் பெருநிலத்தில்
 அரைவட்டச் சாலடித்துத்
 துறைபட்ட கைத்திறனால்
 தொழஉழுத **பேருழவு!**
 காரிக்கு நேரொத்த
 ஓரிக்கு வாயாமல்
 மாரிக்கு வாய்த்தவொரு
 மாட்டாத மாமணிவில்!
 சேவடியைக் காட்டாமல்
 செவ்வேளின் முன்னடையப்
 பாவடியச் செல்கின்ற
காவடிப்பேர்க் காணிக்கை!
 தலையாலங் கானத்துச்
 செருவென்ற பாண்டியனார்
 மலையாகம் புரள்கின்ற
மணிமாலை; மாமாலை!
 ஒளிகோழி இட்டுள்ள
 உடையாத **அரைமுட்டை!**
 வளநூலால் நெய்யாத
 வண்ணப்பேர்த் **துப்பட்டி!**

முகிலென்னும் சேற்றுக்குள்
 முளைத்தெழுந்த **பூக்காடு!**
 அகச்சினத்தால் உடைத்தெறிந்த
 அணிவளையில் **அரைபாதி!**
 பூமகளார் கொண்டைக்குப்
 பூட்டிவிடு **சரமாலை!**
 மாமரத்துக் கிள்ளைக்கு
 மாட்டிவிடு **மணியாரம்!**
 காஞ்சியெனும் அணியாகிக்
 காஞ்சியெனும் திணைவிளக்க
 வாஞ்சையொடும் வருகின்ற
வண்ணத்துப் பெரும்பூச்சி!
 அன்னதனின் வனப்புரைக்க
 அமையுமொரு திறனில்லை.
 பின்னமது சொல்லேன் பிற.

(மதுரை, டோக் பெருமாட்டி கல்லூரி. முத்தமிழ் விழாப் பாட்டரங்கில் பாடிய 'வானவில்'லின் ஒரு பகுதி; நாள் : 19-2-1970.)

முல்லாவின் கதைகள் முப்பது

1. முதன் முதல் பார்த்த முகம்

ஓர் அரசர் வேட்டைக்குப் போனார்; அன்று வேட்டை எதுவும் கிடைக்கவில்லை; வெறுங்கையுடன் திரும்பினார். “இன்று யார் முகத்தில் விழித்தேனோ இப்படி ஏற்பட்டது” என்று எண்ணினார். காலையில் எழுந்தவுடன் அவர் முதன் முதலாகப் பார்த்த பிச்சைக்காரன் ஒருவன் நினைவுக்கு வந்தான்.

அரசர் அரண்மனைக்கு வந்ததும் அந்தப் பிச்சைக் காரனைத் தேடிப் பிடிக்கக் கட்டளையிட்டார். ஏவலர்கள் அவனைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தனர். “அடே! அருள் கெட்டவனே! உன் முகத்தில் இன்றைக்கு விழித்தேன்; எனக்கு வேட்டையே அகப்படவில்லை; அவ்வளவு கெடுமுஞ்சி உனக்கு” என்றார். “இத்தகையவன் இருந்தால் இவன் முகத்தில் விழிப்பவர் எல்லாம் விளங்கமாட்டார்கள். இவனை வெட்டிவிடுங்கள்” என்று ஏவலர்களுக்கு அரசர் கட்டளையிட்டார்.

அறிவமைந்தவன் அந்தப் பிச்சைக்காரன்; அவன் அரசனை நோக்கி, “அரசே, இன்று முதல் முதலாகக் காலையில் என் முகத்தில் நீங்கள் விழித்ததால், உங்களுக்கு வேட்டை அகப்படவில்லை; ஆனால் நான் இன்று காலையில் முதன் முதலாக உங்கள் முகத்தில் விழித்ததால் என் தலையே வெட்டப்பட இருக்கிறது. ஆதலால், நம் இருவரும் மிகமிகக் கெடுமுஞ்சி யாருக்கு என்று முடிவு செய்து தீர்ப்பு வழங்குங்கள்;” என்றான்.

அரசர் திகைப்படைந்தார். பிச்சைக்காரன் உரையில் உள்ள உண்மையையும் திறமையையும் உணர்ந்து அவனுக்கு விடுதலை தந்தார்.

இக்கதை, நம் நாட்டில் வழங்கும் கதை. இதேபோல் ‘முல்லா’ கதை ஒன்று வழங்குகின்றது.

ஓர் அரசர் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டார். அப்பொழுதில் எதிரே முல்லா வருவதைக் கண்டார்; கண்டதும் ‘முல்லாவைப் பார்த்தால் எதுவும் விளங்காது’ என எண்ணினார். தம் ஏவலர்களை அழைத்து, “முல்லாவைச் சாட்டையால் அடித்து

வெருட்டுங்கள்” என்றார். அரசர் ஏவல்படியே ஏவலர்கள் முல்லாவை அடித்து வெருட்டினர்.

வேட்டைக்குச் சென்ற அரசருக்கு என்றும் இல்லாத வெற்றி அன்று கிடைத்தது. அவர் வைத்த குறியெல்லாம் தவறாமல் பட்டன! வேட்டை குவிந்தது. அந்த வெற்றியிலே பெருமிதம் அடைந்த அரசர், வேட்டைக்குப் புறப்படுமுன் முல்லைவை வெருட்டியடித்ததை நினைத்து வருந்தினார்.

அரண்மனைக்கு வந்த அரசர், முல்லாவை வரவழைத்தார். “முல்லாவைக் கண்டால் எதுவும் விளங்காது எனக் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். ஆனால் உம் முகத்தில் விழித்து வேட்டைக்குப் போன நான் பெரும் வெற்றியோடு திரும்பியுள்ளேன்” என்றார்.

அரசர் மகிழ்ச்சியுடன் சொல்லியதைக் கேட்ட முல்லா, “அரசே, என்னைத் தாங்கள் கண்டு, வேட்டைக்குச் சென்றதால் பெருவெற்றி பெற்றீர்கள். ஆனால், நான் இன்று உங்களைக் கண்டதால் சாட்டையடி பெற்றேன். நம் முகங்களில் எவர் முகம் விளங்காத முகம் என்பதை நீங்களே கூறுங்கள்” என்றார்.

வெற்றிக் களிப்புடன் இருந்த வேந்தர் முல்லாவின் உரையைக் கேட்டு வெட்கப்பட்டார்.

முதன்முதலாகய் எவர் முகத்தில் விழிக்கிறோமோ அதற்குத் தக்கபடியே அன்றைய நடப்புகள் இருக்கும் என்னும் நம்பிக்கை, இங்கு மட்டுமில்லை, எங்கும்தான் இருக்கிறது! அவரவர் நடவடிக்கைக்கு, அடுத்தவர் முகம் என்ன செய்யும்.

2. வசதிக்குத் தக்கது வாய்மை

ஒரு திருடி; அடுத்த வீட்டுக் கோழியைத் திருடிவிட்டான். அடுத்த வீட்டுக்காரிக்கு ‘இவள்தான் திருடினாள்’ என்று தெளிவாகத் தெரிந்தது. அதனால், “நீ தான் எங்கள் கோழியைத் திருடினாய்” என்று குற்றம் சாட்டினாள்.

திருடியவள், குற்றச்சாட்டை ஏற்றுக் கொள்வாளா? “கடவுள் உண்மையாக நான் திருடவே இல்லை” என்று மறுத்தாள். “அப்படியானால், கோயிலில் வந்து கடவுள் முன்னிலையில் உண்மை கூறு” என்று ஆணையிட்டாள் கோழி திருடு தந்தவள். திருடியவள் “அதற்கென்ன; திருடியிருந்தால் தானே நான் அஞ்சவேன்; நான்தான் திருடவே இல்லையே; ஆயிரம் கோயிலில் உண்மை கூறுகிறேன்” என்றாள்.

“உன் பிள்ளைகள் தலையில் அடித்து உண்மையாகத் திருடவில்லை” என்று கூறு என்றாள். கோழியைப் பறிகொடுத்தவள். கோழி திருடியவள், பெற்ற வயிற்றைக் காட்டி “நான் திருடியிருந்தால் இந்த இரண்டையும் தின்று தண்ணீர் குடிக்கிறேன்” என்று கோயிலில் உண்மை கூறினாள்.

அவள் கூறிய உண்மையைக் கேட்டவர்கள் அவளுக்கு இரண்டு மக்கள் இருந்தால் அவர்களைச் சாகக் கொடுத்துத் தண்ணீர் இறைக்கிறேன் என்று சொன்னதாக நம்பினார்கள். எனவே அவள் கோழியைத் திருடவில்லை என்று முடிவு செய்தார்கள்.

கோழியைத் திருடியவளோ, தன் மடியில் எவருக்கும் தெரியாமல் இரண்டு தோசைகளைக் கட்டி வைத்திருந்தாள். அதை எடுத்து ஒரு குளக்கரையில் வைத்துத் தின்று தண்ணீர் குடித்து விட்டுப் போய்விட்டாள். நான் கோழியைத் திருடியிருந்தால் “இரண்டையும் தின்று தண்ணீர் குடிக்கிறேன்” என்று வயிற்றில் அடித்துத்தானே உண்மை சொன்னாள். அவள் சொன்ன உண்மையை நிறைவேற்றி விட்டாள் அல்லவா!

இப்படி உண்மையை மறைத்து நம்பச் செய்பவர்கள் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உண்டு என்பதை முல்லா கதையொன்றால் அறியலாம்:

முல்லா ஓர் ஊருக்குச் சென்றார். அவர் சென்ற வழியில் ஒரு மோதிரம் கிடந்தது. வழியில் கிடந்த மோதிரத்தைப் பார்த்த முல்லா எடுக்காமல் விடுவாரா?

முல்லாவின் நாட்டுச் சட்டம் ‘கண்டெடுத்த பொருளைத் தாமே வைத்துக்கொள்வது குற்றம்’ என்று இருந்தது. கண்டெடுத்த பொருளை ஊர்ச் சந்தையில் மூன்று முறை சொல்லி, அதனை எவரும் உரிமை கொண்டாடவில்லை என்றால்தான் எடுத்தவர் வைத்துக்கொள்ளலாம்!

முல்லா, சட்டப்படி நடக்க வேண்டும் எனத் திட்டப்படுத்திக் கொண்டார். ஆனால் விலையுயர்ந்த மோதிரத்தை இழக்கவும் அவர் விரும்பவில்லை. ஆதலால், அதனை எண்ணிக்கொண்டே சந்தைக்குச் சென்றார்.

எவரும் எழுந்திருக்குமுன் விடியற்காலையிலேயே முல்லா எழுந்தார். சந்தைக்கு ஓடினார். “நான் ஒரு மோதிரத்தைக் கண்டெடுத்தேன்” என்று இரண்டு முறை சொன்னான். மூன்றாம் முறை சொல்லும்போது சிலர் சந்தைக்கு வந்தனர்.

ஆனால், முல்லா சொன்னது அவர்களுக்குத் தெளிவாகக் கேட்கவில்லை. “முல்லா! நீர் ஏதோ சொன்னீரே! என்ன சொன்னீர்?” என்று அவர்கள் வினாவினர்.

“சட்டப்படி மூன்று முறைதான் சொல்லவேண்டும்; நான்காம் முறை சொல்வது சட்டப்படி குற்றம்; இந்த மோதிரம் என்னுடையது” என்று சொல்லிக்கொண்டே அதைத் தம் விரலில் போட்டுக்கொண்டார்.

விளக்கிச் சொல்வானேன்; கண்டெடுத்த மோதிரத்தை இழப்பானேன்?

3. இழந்தது எவ்வளவு?

ஒரு படகோட்டி படகைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான். படகில் இருந்த பெரியவர் ஒருவர், “படகோட்டி, மெய்ப்பொருள் பற்றி உனக்குத் தெரியுமா?” என்றார்.

“எனக்குத் தெரியாது” என்றான் படகோட்டி. “அப்படியானால், உன் வாழ்வில் கால்பாகத்தை இழந்து விட்டாய்” என்றார் பெரியவர்.

பின்னர், “உனக்கு வானியல் தெரியுமா?” என்று பெரியவர் படகோட்டியிடம் கேட்டார்.

“தெரியாது” என்றான் படகோட்டி.

“உன்வாழ்வில் பாதியைப் பாழாக்கி விட்டாய்” என்று வருத்தத்துடன் சொன்னார் பெரியவர்.

மீண்டும் பெரியவர் படகோட்டியை நோக்கி, “உனக்கு இலக்கணம் தெரியுமா?” என்று வினவினார்.

“இலக்கணமா? எனக்கு எழுதப்படிக்கவே தெரியாது” என்றான் படகோட்டி.

“ஐயோ! நீ உன் வாழ்வில் முக்கால்பாகத்தைக் கெடுத்து விட்டாயே! நீ இனி என்ன செய்யப் போகிறாய்! பாவம்!” என்றார் பெரியவர். படகோட்டி நிலைமைக்காகப் பெரியவர் பெரிதும் வருந்தினார்.

படகு சிறிது தொலைவு சென்றது. சுழல் காற்று, படகை அசைத்து ஆட்டியது; குப்புறத்தள்ளி ஆழ்த்தி விடுவதுபோல் அடித்தது. “இனிப் படகை மூழ்காமல் காக்க முடியாது” என்னும் நிலைமையைத் தெரிந்ததும் படகோட்டி, பெரியவரைப் பார்த்துக் கேட்டான். “எல்லாம் அறிந்த பெரியவரே, உங்களுக்கு நீந்தத் தெரியுமா?” என்றான்.

“நீந்தவா? எனக்குத் தெரியாதே!” என்றார் பெரியவர். “அப்படியானால் நீங்கள் உங்கள் வாழ்வை முழுமையாகவே பாழடித்து விட்டீர்கள்” என்று கவிழப் போகும் படகில் இருந்து நீரில் குதித்துக் கொண்டே படகோட்டி கூறினான்.

இவ்வாறு இங்கு ஒரு கதை வழங்குகின்றது. இப்படியே முல்லா கதை ஒன்று விளங்குகின்றது:

முல்லா ஓர் ஆற்றில் படகோட்டிக்கொண்டு சென்றார். அவர் படகுக்கு, மொழிப் பேராசிரியர் ஒருவர் வந்தார். அவர் படகில் ஏறியதும் முல்லாவினிடம் உரையாடினார். “முல்லா, உங்களுக்கு மொழியிலக்கணம் தெரியுமா?” என்றார்.

“மொழியிலக்கணம் நான் படித்ததில்லையே” என்றார் முல்லா.

“அப்படியானால் உம் வாழ்வில் பாதியைப் பாழாக்கி விட்டீர்” என்றார் பேராசிரியர்.

சிறிது தொலைவு படகு சென்றது. படகில் பொத்தல் ஒன்று விழுந்துவிட்டது. அப் பொத்தலில் தண்ணீர் விரைவாக ஏறியது. படகைக் கவிழ்த்துவிடும் அளவுக்கு நீர் பெருக்கெடுத்தது. முல்லா பேராசிரியரைப் பார்த்து, “உங்களுக்கு நீந்தத் தெரியுமா,” என வினவினார். “எனக்கு நீந்தத் தெரியாதே” என்றார் பேராசிரியர். “அவ்வாறானால் உங்கள் வாழ்க்கையை முழுமையாகப் பாழாக்கிவிட்டீர்கள்! படகு கவிழப் போகிறது” என்றார் முல்லா!

எந்தெந்த நாடானாலும் மக்கள் உள்ளத்தில் ஒரு பொதுத்தன்மை அமைந்தே கிடக்கிறது என்பது இக்கதைகளால் புலப்படும்.

4. ஒரே முறையில் செய்துவிடு

ஓர் அரசர் தம் அமைச்சருக்கு நிரம்பச் சம்பளம் கொடுத்தார். அமைச்சர் அந்தச் சம்பளத்தால் மிக வாய்ப்பாக வாழ்ந்தார். அவர் குடியிருப்பதற்கு நல்ல மாளிகை, அழகான தோட்டம் ஆகியவற்றை அமைத்துக் கொண்டார். வீட்டில் உள்ளவர்களின் உணவு, உடை ஆகியவை மிகச்சிறப்பாக இருந்தன. இவற்றைக் கண்டு காவலன் ஒருவன் மிகப் பொறாமைப்பட்டான்.

“நான் அரண்மனையில் எவ்வளவோ காலமாக வேலை பார்க்கிறேன். நாளெல்லாம் ஓயாமல் ஒழியாமல் ஓடியாடி

வேலை செய்கிறேன். இந்த அமைச்சர் ஏதோ சிறிது பொழுது அரண்மனைக்கு வருகிறார்; அரசரோடு பேசுகிறார்; விருப்பம் போல் போய்விடுகிறார்; தம் வீட்டிலேயே இருந்து கொள்கிறார். அரசர் இவருக்குக் கைந்நிறையச் சம்பளம் தருகிறார்; எனக்குக் கட்டுபடியாகாத தொகை தருகிறார்,” என்று நினைத்தான். தன் நினைப்பை அடக்கிக் கொள்ள முடியாமல் தன்னோடு வேலை செய்பவனிடம் சொன்னான். அவன் இன்னொருவனுக்குச் சொன்னான். இப்படியே இச்செய்தி அரசருக்கு எட்டிவிட்டது.

அரசன் காவலனை அழைத்தார். “இதோ, ஒரு வண்டி போகிறதே; என்ன என்று கேட்டுவா” என்றார்.

காவலன் தெருவில் போன வண்டியை நெருங்கி ‘என்ன வண்டி’ என்றான்.

‘அரிசி வண்டி’ என்றான் வண்டிக்காரன். ‘அப்படியா’ என ஓடிவந்தான் காவற்காரன். அரசரிடம் சொன்னான்.

அரசர், ‘வண்டி எங்கேயிருந்து போகிறது’ என்றார். ‘நான் கேட்கவில்லை; கேட்டுவிட்டு வருகிறேன்’ என்று மீண்டும் ஓடினான். வண்டி சிறிது தொலை போய்விட்டது.

வண்டிக்காரனிடம், ‘வண்டி எங்கே போகிறது?’ என்றான். போகும் இடத்தைச் சொன்னான் வண்டிக்காரன். அதனை மீண்டும் வந்து அரசரிடம் சொன்னான். இப்படியே ‘எங்கேயிருந்து வருகிறது?’ ‘அரிசி விலை என்ன?’ என்பன போன்ற வினாக்களுக்கெல்லாம் மீண்டும் மீண்டும் போய்ப் போய்க் கேட்டுவந்து சொன்னார் காவற்காரன்.

அவன் முன்னிலையில், அமைச்சரிடம், ‘அது என்ன வண்டி?’ என்று கேட்டுவரச் சொன்னார் அரசர். அவர் போய் வண்டியைப்பற்றிய முழு விளக்கத்தையும் தெரிந்துகொண்டு வந்து கூறினார். அப்பொழுது காவற்காரன், அமைச்சருக்கு அந்தச் சம்பளம் தரும் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு பொறாமையை விட்டான். இப்படியொரு கதை நாட்டுப் புறங்களில் வழங்குகின்றது. முல்லா கதையொன்றும் இதனை யொட்டிச் சொல்லப்பெறுகின்றது. இக்கதை செல்வனது முட்டாள் தனத்தை விளக்குகின்றது:

முல்லா செல்வன் ஒருவனிடம் பணிசெய்தார். ஒரு நாள் செல்வன் முல்லாவைப் பார்த்து, “நீர் ஏன் இன்று அடிக்கடி கடைவீதிக்குப் போனீர்” என்றான்.

ஒரு முறை கோதுமை வாங்குவதற்காகவும், மற்றொரு முறை முட்டை வாங்குவதற்காகவும், பிறதொரு முறை எண்ணெய் வாங்குவதற்காகவும் போனதாக முல்லா கூறினார்.

செல்வன், “என்ன இது? முட்டாள் தனமாக இருக்கிறதே! வாங்க வேண்டியவற்றை யெல்லாம் ஒரே மொத்தமாக வாங்கிக்கொண்டு வரவேண்டாமோ?” என்றான். “சரி; இனிமேல் அப்படியே செய்கிறேன்” என்றார் முல்லா.

ஒரு நாள் செல்வனுக்கு உடல்நலமில்லாது போய்விட்டது. மருத்துவரை அழைத்துக்கொண்டு வருமாறு செல்வன் முல்லாவினிடம் சொன்னான்.

மருத்துவரை அழைக்கப் போன முல்லா, அவருடன் மற்றிருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்.

செல்வன், “மருத்துவரைத்தானே அழைத்து வரச் சொன்னேன்? இவர்கள் இருவரும் யார்?” என்றார்.

“செல்வரே, உமக்கு மருத்துவம் பார்ப்பதற்காக மருத்துவரை அழைத்து வந்தேன்; ஒருவேளை மருத்துவரால் உம் உடல் நலம் பெற்றவில்லையானால் இறுதி முறி (உயில்) எழுத வேண்டுமே என்பதற்காக வழக்கறிஞரை அழைத்து வந்தேன்; அதற்குப்பின் நீர் பிழைக்காமல் இறந்து போனால், அடக்கம் செய்ய வேண்டுமே என்பதற்காக இவரை அழைத்து வந்தேன். ஒவ்வொரு வேலைக்கும் ஒவ்வொருமுறை அலைவானேன் என்று எண்ணி ஒரே நேரத்தில் மூவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன்” என்றார்.

முல்லாவினிடம் தான் முன்பு கூறிய முட்டாள்தனத்தை நினைத்துக் கொண்டான் செல்வன். முல்லாவின் மூளை எப்படி வேலை செய்கிறது என்பதை எண்ணிக் கருத்தாக நடந்து கொண்டான்.

5. கெட்டிக்காரர்

சிலர் கையெழுத்து முத்துக்கோத்தாற்போல இருக்கும். சிலர் கையெழுத்தோ, ‘கோழி கிறுக்கியதா? குஞ்சி கிளறியதா?’ என்று கேட்கும்படியாக இருக்கும்.

ஒரு வட்ட ஆட்சி அலுவலகத்தில் ஓர் எழுத்தர் இருந்தார். அவர் எழுதியதை எவரும் எளிதில் படிக்க முடியாது. அவர் கோப்பு எங்கே போனாலும் சரி, அவருக்கு அழைப்பு வந்து விடும். அவர் போய்த்தான் எழுதியதைப் படித்துக் காட்டிவிட்டு வருவார்.

திரு.வி.க. தம் கையெழுத்துத் திருத்தமாக அமையாதது பற்றி மிக வருந்தியுள்ளார். காந்தியடிகளும் தம் கையெழுத்தைப் பற்றி மிகவருந்தி எழுதியுள்ளார். ‘இளமையில் கல்’ என்பது கையெழுத்துக்கும் பொருந்தும். இளமையிலே கையெழுத்தைத் திருத்தமாக எழுதிப் பழகாவிட்டால், பின்னால் திருந்தாமலே போய்விடும். ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையுமா? தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும் அல்லவோ?

இரண்டு சிறுவர்கள் வாதிட்டார்கள். “எங்கள் அப்பா கெட்டிக்காரர்” என்றான் ஒருவன். “இல்லை, எங்கள் அப்பாதாம் கெட்டிக்காரர்” என்றான் இன்னொருவன்.

“எப்படி கெட்டிக்காரர்” என்று முதற்சிறுவனை இரண்டாம் சிறுவன் வினவினான். “எங்கள் அப்பா எழுத்தை எவரும் படிக்க முடியாது; ஆதலால் அவர் கெட்டிக்காரர் இல்லையா?” என்றான் முதற் சிறுவன்.

இரண்டாம் சிறுவன் கூறினார்; “உங்கள் அப்பா எழுதியதை எவரும் படிக்க முடியாததால் அவர் கெட்டிக்காரர் என்றாய். ஆனால் எங்கள் அப்பா எழுதியதை அவரே படிக்க முடியாது. ஆதலால், உங்கள் அப்பாவிலும் எங்கள் அப்பாதானே மிகக் கெட்டிக்காரர்” என்றான்.

இத்தகு சுவையான கதைகள் சில நம் நாட்டில் வழங்குகின்றன. முல்லா கையெழுத்தில் மிகக் ‘கெட்டிக்கார’ராக விளங்கியுள்ளார் என்பதை அவர் கதையொன்று காட்டுகின்றது.

கல்வியறிவில்லாத ஒருவன் முல்லாவினிடம் வந்தான். “முல்லா! எனக்கு எழுதப்படிக்கத் தெரியாது. என் உறவினர் அயலூரில் உள்ளனர். அவருக்கு ஒரு கடிதம் நீங்கள் எழுதித்தர வேண்டும்” என்றான்.

முல்லா அவனிடம், “எனக்குக் கால்வலியாக இருக்கிறது. இப்பொழுது கடிதம் எழுத முடியாது” என்றார்.

“கையால்தானே யாரும் கடிதம் எழுதுவார்கள். கால் வலிக்கும் கடிதத்திற்கும் என்ன தொடர்பு இருக்கிறது? முல்லா என்ன காலாலா கடிதம் எழுதப் போகிறார்” என நினைத்துக் “கால் வலித்தால் கடிதம் எழுதுவதற்குத் தடை என்ன?” என அவன் வினாவினான்.

முல்லா, நகைத்தார். “உனக்குச் செய்தி தெரியாதா? நான் கடிதம் எழுதினால், அதனைப் பெற்றவனால் படிக்க முடியாது. பிறகு நானே நேரில் சென்றுதான் படித்துக் காட்டவேண்டும்.

இப்பொழுது எனக்குக் காலில் வலி இருப்பதால் நடந்துபோய்ப் படித்துக் காட்ட முடியாது. ஆதலால்தான், கடிதம் எழுத முடியாது என்கிறேன்” என்று விளக்கினார்.

மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சுப் போடுதல் என்பது இப்படித்தானோ?

6. எதற்காக அழவேண்டும்?

நிலக்கிழான் ஒருவன் இருந்தான்; அவனிடம் வேலைக் காரன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஒரு நாள் நோயால் இறந்து போனான். நிலக்கிழான் தன் வேலைக்காரன் இறந்ததற்கு அவ்வளவாகக் கவலைப்படவில்லை. ஒன்றுமே நடக்காதது போல், உண்டான், உறங்கினான், தன் வேலைகளைச் செய்தான். “என்ன கல் மனம் இவனுக்கு? உழைத்த ஒருவன் இறந்து போனதற்காகக் கூட எள்ளத்தனை இரக்கமும் இல்லாத இவன் கொடியன்; மிகக் கொடியன்” என்று ஊரார் பேசினர். ஊர்ப் பேச்சு நிலக்கிழான் செவியிலும் விழுந்தது. ஆனாலும் அதனைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை.

சிறிது காலம் சென்றபின் அந்நிலக்கிழான் வைத்திருந்த மாடுகளில் ஒன்று செத்துப்போனது. நிலக்கிழான் தன் மாடு செத்ததற்காகப் படாப்பாடு பட்டான்; துடிதுடித்தான்; கண்ணீர் வடித்தான்; தலையிலும் மார்பிலும் அறைந்துகொண்டு அழுதான்; ஊரார்க்கு அந்நிலக்கிழான் செயல் வியப்பாக இருந்தது!

“வேலைக்காரன் இறந்ததற்காகச் சிறிதளவு கூடக் கவலைப்படாத இவன், மாடு செத்ததற்காக இப்படிக்கதறுகிறேன்! மனிதனைப் பார்க்கிலும் மாடு என்ன அப்படி உயர்ந்ததா?” என எண்ணினார்.

அவனிடம் போய் ஒருவர் கேட்டுவிட்டார். அவன் சொன்னான்: “வேலைக்காரன் செத்தான்; அவன் செத்த அப்பொழுதே ‘நான் வேலைக்கு வருகிறேன்; நான் வேலைக்கு வருகிறேன்’” என்று பலர் வந்து என் வீட்டு வாயிலில் காத்துக் கிடந்தனர். ஆனால், என் மாடு செத்தபோது எந்த மாடும் ‘நான் வேலைக்கு வருகிறேன்’ என்று வரவில்லையே! நானல்லவோ மாட்டைத் தேடிப்போய் பணம் போட்டு வாங்கிக்கொண்டு வரவேண்டியதாக இருக்கிறது? அதற்காக நான் கவலைப்படாமல் இருக்க முடியுமா?” என்றான்.

கேட்டவர்கள் திக்குமுக்காடிப் போயினர். நிலக்கிழான் மதிப்பீடு எப்படி இருக்கிறது! மாட்டுப் பிறவியைப் பார்க்கிலும், மனிதப் பிறவி எத்தகைய இழிவுக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது!

இப்படியொரு கதை புரட்சியாய் வெடிக்கிறது இந்த மண்ணில்! இதோ முல்லாவின் கதையொன்று இதற்குத் தோழமையாய் நடையிடுகிறது.

முல்லாவுக்குக் கோவேறு கழுதையொன்று இருந்தது. அது அவர்க்கு மிகவும் பயன்பட்டது. எங்குப் போகவேண்டுமானாலும், எவ்வளவு சுமை தூக்க வேண்டுமானாலும் அக் கழுதை உதவியாக இருந்தது. அக்கழுதை ஒரு நாள் திடுமென்று இறந்துவிட்டது. முல்லா, கழுதையின் இயல்பை நினைத்தார்; அதன் உதவியை நினைத்தார்; விலை மானத்தை நினைத்தார்; ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அவருக்குத் துயர் பெருகியது. பேரிடி ஒன்றன் மேல் ஒன்றாய் வீழ்ந்தது போல் துன்புற்றார்; துடித்தார்; கரைந்து கரைந்து அழுதார். முல்லா தம் கழுதைமேல் வைத்திருக்கும் பேரன்பை நினைத்துச் சிலர் பாராட்டினர்! சிலர், வியந்தனர். சிலர் இன்பக் கண்ணீர் வடித்தனர்.

முல்லாவைப் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்தவர்கள் பலர் ஊரில் இருந்தனர். அவர்கள், முல்லா தம் கழுதை செத்ததற்காகக் கதறி அழுவதைக் கண்டு வியப்படைந்தனர். “என்ன, முல்லாதாமா இப்படி அழுகிறார், அதுவும் கழுதை செத்ததற்காகவா?” என்றனர்.

ஒருவர் முல்லாவினிடம் போய், “முல்லா! நீங்கள் உங்கள் மனைவி இறந்தபோது கூட இவ்வளவு அழவில்லையே! அமைதியாக இருந்தீர்களே! இப்படிக்கூட பாடுபாட்டுக் கழுதை இறந்ததற்காக அழுகிறீர்களே! ஏன்?” என்று வினாவினார்.

அதற்கு முல்லா, “என் மனைவி இறந்தபோது என் நண்பர்களும் அன்பர்களும், உறவினர்களும் திரண்டு வந்தனர். ‘முல்லா கவலைப்படாதீர்; உமக்கு நல்ல மனைவி ஒருத்தியைத் தேடித் திருமணம் செய்து வைக்கிறோம்’ என்றனர். அப்படியே செய்தனர். இப்பொழுது யாராவது ஒருவர், ‘முல்லா. கவலைப்படாதீர்; உமக்கு நல்ல கழுதை ஒன்றை நாங்கள் வாங்கித் தருகிறோம்’ என்று சொல்கிறாரா? அப்படிச் சொல்லாத நிலையில் என்னால் அழாமல் இருக்க முடியுமா?” என்றார்.

‘உழைப்பின் உயர்வு’ முன்னைக் கதையிலே மணக்கிறது என்றால், ‘பெண்ணின் பெருமை’ பின்னைக் கதையிலே கமழ்கிறது! பெருமைப்பட வேண்டியவை இவை!

7. வெல்லுஞ் சொல்

தெனாலிராமன் மைத்துனன் ஒரு குற்றம் செய்து விட்டான். அரசர் அக்குற்றத்திற்கு அவனைக் கொன்று விடவேண்டும் எனத் தீர்மானித்திருந்தார். செய்தி தெனாலிராமனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் அரசரைப் பார்க்கச் சென்றான். அரசர் தெனாலிராமனைக் கண்டு, மிகச் சினங்கொண்டார்; சீறினார். “இன்று நீ என்ன சொன்னாலும் சரி; நான் அதனைக் கேட்கப் போவதில்லை; நீ சொல்வதற்கு எதிரிடையாகவே செய்வேன்” என்றார் அரசர்.

“அரசே, அப்படியே செய்யுங்கள்; குற்றம் செய்த என் மைத்துனனைச் சும்மா விடக்கூடாது; கட்டாயம் கொன்றே போடவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ளவே நான் வந்தேன்” என்றான் தெனாலிராமன்.

“தெனாலிராமா, உன் சொல்லை நான் கேட்கப் போவதில்லை. உன் சொற்படி உன் மைத்துனனைக் கொல்ல முடியாது; அவனை வெளியே தூரத்தி விடுகிறேன் பார்!” என்றார் அரசர்.

இராமன் எதிர்பார்த்த பயன் இதுதானே! மகிழாமல் இருப்பானா?

இன்னொரு முறை தெனாலிராமனே குற்றவாளியாகி விட்டான். அரசர் அவன்மேல் கடுஞ்சினங் கொண்டார். “இராமா, நீ செய்த குற்றத்திற்குத் தண்டனை சாவுதான்; அதில் இருந்து நீ எப்படியும் தப்பவே முடியாது. ஆனால் உனக்காக ஒரு வாய்ப்புத் தருகிறேன். சாகும் முறையை உன் விருப்பம்போல் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளலாம்” என்றார்.

“அரசே நான் கட்டாயம் சாகத்தான் வேண்டுமா?”

“ஆமாம்! அதைமாற்ற முடியாது; நீ செத்தேதான் ஆகவேண்டும்.”

“தாங்களே ஆணையிட்ட பிறகு, என்னால் என்ன செய்யமுடியும்? அரசே, நான் வயது முதிர்ந்து இயல்பாகச் சாக

வேண்டும்; அதற்கு ஆணையிடுங்கள். தங்கள் ஆணைப்படி கட்டாயம் சாகிறேன்” என்றான்.

அரசர் வேறு ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாதவராய்த் திகைத்துப் போனார். தெனாலிராமன் அறிவுத் திறமும் சொல்லாற்றலும் அரசரையும் அவையில் இருந்தவர்களையும் வியப்பில் ஆழ்த்தின. இத்தகைய சொல்லாற்றல் முல்லா வினிடமும் மல்கியிருந்தது. அதற்குச் சான்றாக விளங்குகிறது ஒரு கதை:

“முல்லா, நீர் அறிவாளி என்று பலரும் சொல்கிறார்கள்; நானும் நம்புகிறேன்; நீர் அறிவாளிதான் என்பதை இப்பொழுது இந்த அவையில் மெய்ப்பிக்க வேண்டும்” என்றார் அரசர்.

“அரசே, நான் அறிவாளி என்று சொல்லிக் கொண்டது இல்லை. மற்றவர்கள் சொல்வதற்காக, நான் என்னை அறிவாளி என்று ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமா?” என்றார் முல்லா.

“ஆம்; நீர் ஏதாவது மழுப்பித் தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது. செய்தியைக் கேளும். நீர் சொல்வது உண்மையாக இருக்குமானால் உம் தலை வெட்டப்படும். நீர் சொல்வது பொய்யாக இருந்தால் உம்மைத் தூக்கில் போட்டுவிடுவேன். நீர் ஏதாவது சொல்லியாக வேண்டும்” என்றார் அரசர்.

முல்லா எண்ணினார்; உண்மையைச் சொல்லித் தலை வெட்டப்படுவதா? பொய்யைச் சொல்லித் தூக்கில் தொங்குவதா? இரண்டும் சொல்லாமல் உயிர்தப்புவது எப்படி?

முல்லாவின் சிந்தனை தெளிவாயிற்று. “அரசே, நீர் என்னைத் தூக்கில் போடப் போகிறீர்” என்றார்.

அரசர் குழம்பினார்; அவையோர் திகைத்தனர். முல்லா தெளிவாக இருந்தார்.

முல்லாவின் உரைப்படி என்ன தண்டனை தருவது?

முல்லா சொன்னது உண்மையாக இருந்தால், தலையை வெட்ட வேண்டும். பொய்யாக இருந்தால், தூக்கில் போடவேண்டும்.

தலையை வெட்டினால் முல்லா சொன்னது பொய்யாகி விடும்; தூக்கில் போட்டால் மெய்யாகிவிடும்.

ஆதலால் முல்லா பொய் சொல்லியிருந்தால் தலையை வெட்டாமல் தூக்கில் போடவேண்டுமே; மெய் சொல்லியிருந்தால் தூக்கில் போடாமல் தலையை வெட்டவேண்டுமே!

என்ன செய்வது? ஒன்றும் புரியவில்லை!

முல்லா அறிவாளி என்பதை அரசர் ஏற்றார்! அவையோர் ஏற்காமல் இருப்பரா?

ஒரு சொல்லைச் சொல்லவேண்டுமானால் அதனை வெல்லுஞ் சொல் இல்லாமல் சொல்லுக என்றார் வள்ளுவர். அப்படிச் சொன்னார் முல்லா.

8. வெள்ளைக் காக்கை

முற்கால நாடகங்களில், அரசர் வருவார். அவர் மேடைக்கு வந்ததும் அமைச்சரை அழைப்பார். “அமைச்சரே! மாதம் மும்மாரி பொழிகின்றதா?” என்பார். “ஆமாம் அரசே, மாதந்தவறாமல் மும்மாரி பொழிகின்றது” என்பார் அமைச்சர். நாட்டில் மழை பொழிந்ததுகூடத் தெரியாமல் அமைச்சரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்ட அரசர்களின் ஆட்சி எப்படி இருந்திருக்கும்?

அரசர்கள் என்ன நினைக்கிறார்களோ, என்ன விரும்புகிறார்களோ அதற்குத் தக்கபடி பேசி அரசர் பாராட்டுதலையும் நல்லெண்ணத்தையும் பெறுவது பிழைக்கத் தெரிந்த அமைச்சர்களின் நடைமுறையாக இருந்தது. நாடு எக்கேடு கெட்டால் என்ன? மக்கள் எப்பாடுபட்டால் என்ன? அரசர் எப்படி ஆனால் என்ன? அவரவர் பாடு கொண்டாட்டமாக இருந்தால் போதும் என்று எண்ணிவிட்டவர்களிடம் வேறென்ன எதிர்பார்க்கமுடியும்?

“அமைச்சரே, அதோ பறக்கிறது, வெள்ளைக் காக்கை அல்லவா?” என்பார் அரசர்.

“ஆமாம் அரசே! வெள்ளைக் காக்கைதான்; பளபளவென்று பட்டொளி வீசுகிறது, பார்த்தீர்களா?” என்று மறுமொழி கூறுவார் அமைச்சர்.

அரசர், “அமைச்சரே கூர்மையாகப் பாரும்; அந்த காக்கை கறுப்பாக வல்லவோ தெரிகிறது,” என்றால், “ஆமாம் அரசே! கறுப்புத்தான்; கன்னங்கறேல் என்று தெரிகின்றதே” என்பார் அமைச்சர். இப்படி ‘ஆமாம்’ போடும் ‘பூம்பூம்’ மனிதர்களைப் பற்றிக் கதை கதையாக நம் நாட்டில் செய்திகள் வழங்குகின்றன. முல்லாவின் கதையொன்றும் இச் செய்தியைக் குறிக்கின்றது:

முல்லாவுக்கும் அரசருக்கும் மிகநெருக்கம் அடிக்கடி முல்லா அரசரைப் பார்ப்பார்; உரையாடுவார்; அரசரோடும் உண்பார். அப்படி உண்டுகொண்டிருந்த ஒரு வேளையில் அரசர் முல்லாவைப் பார்த்து, “இந்த அவரை மிகச்சுவையானது அல்லவா! நீர் என்ன நினைக்கிறீர்?” என்றார்.

“நான் என்ன நினைக்கிறேன்? அரசே, நீங்கள் நினைப்பது போலவே, அவரை மிகச்சுவையானது தான்; சுவையில் இதற்கு ஈடு இணை ஒன்று உண்டா?” என்றார் முல்லா.

தொடர்ந்து அவரைக்காயே அரண்மனையில் சமைக்கப் பெற்றது. அரசர் பாராட்டிய காய் அல்லவா அது! சமையல் காரன் இந்த உரையாடலைக் கேட்ட பின்பு அவரைக்குத் திடீரென்று மிகமிகச் செல்வாக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது! அவரை இல்லாத சாப்பாடு இல்லை என்ற அளவுக்கு ஆகிவிட்டது.

ஆவின்பால் ஆனால் என்ன? அருஞ் சுவைத் தேனே ஆனால் என்ன?

“பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்; பன்னீராண்டானால் தேனும் புளிக்கும்” என்பவை நம் நாட்டுப் பழமொழிகள்!

அவரையே தொடர்ந்து கறியாக ஆக்கப்பெற்றதைக் கண்டு அரசருக்கு அவரைமேல் வெறுப்பாயிற்று. “என்ன, இந்த அவரையை விட்டால் வேறு கறி இல்லையா? முல்லா! நீர் என்ன நினைக்கிறீர்?” என்று அரசர் இன்னொரு நாள் முல்லாவினிடம் கேட்டார்.

“ஆமாம் அரசே! அவரை மிகமிகச் சுவையற்றது! அதை யார்தாம் விரும்பியுண்ண முடியும்” என்றார் முல்லா.

“என்ன முல்லா? நீர்தாமே அவரை சுவையானது என்றீர்? இப்பொழுது சுவையே இல்லாதது என்கிறீர்” என்றார் அரசர்.

“ஆமாம் அரசே! அப்பொழுது அப்படிச் சொன்னேன்: இப்பொழுது இப்படிச் சொல்கிறேன்; நீங்கள் எப்படிச் சொல்கிறீர்களோ அப்படியே நானும் சொல்கிறேன். உங்களிடம் அல்லவோ நான் வேலை பார்க்கிறேன்? உங்கள் உதவியால் அல்லவோ வாழ்கிறேன்? உங்கள் விருப்பப்படி சொல்ல வேண்டும் அல்லவா! நான் என்ன அவரைக் காயினிடமா ஊழியம் செய்கிறேன்? அதனைப் பாராட்டிப் பேசிக் கொண்டிருக்க” என்றார் முல்லா. அரசர் திகைப்பும் வியப்பும் அடைந்தார்.

ஆமாம், ஆமாம் என்று சொல்லியே எளிமையாகப் பிழைக்க வழியிருப்பதைத் தெரிந்துவிட்டால் பச்சோந்தி போன்றவர்கள் அந்த வழியை விட்டு வைப்பார்களா?

“என்ன ஐயா, கறுப்புக் காக்கையைப் பார்த்து வெள்ளை என்கிறாயே; உனக்கென்று ஒன்றும் இல்லையா?” என்று கேட்பவர்களிடம் எவராவது ‘ஆமாம்’ என்று ஆடுவாரா?

ஆடுவார் இடத்துத்தானே ஆட்டம் நடக்கும்! படங் காட்டும் இடத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளாமல் யாரும் படங்காட்டுவது இல்லையே!

9. அறிபுடையவரை ஏமாற்ற முடியாது

ஒரு கிழவி வடை விற்றுக் கொண்டிருந்தாள். அங்கு ஒரு காக்கை வந்தது. அக்காக்கை கிழவி பராக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நேரம் பார்த்து ஒரு வடையைத் தூக்கிக் கொண்டு பறந்து போயிற்று.

வடையைத் தூக்கிக்கொண்டு பறந்துபோன காகம் ஒரு மரத்தின் கிளையில் அமர்ந்தது. மரத்தின் அருகே ஒரு நரி வந்தது. “காக்கை! காக்கை! நீ எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய்; ஒரு பாட்டுப் பாடு” என்றது. நரியின் புகழ்ச்சியால் மயங்கிய காகம் ‘கா! கா!’ எனக் கரைந்தது. வாயில் இருந்த வடை கீழே விழுந்துவிட்டது. நரி தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவிட்டது!

எவருக்கும் வஞ்சகம் செய்யாதே, வஞ்சகம் செய்தால் வஞ்சகனுக்கு வஞ்சகன் வருவான் என்பதை விளக்கும். இது ஈசாப்பு நீதிக் கதையாம்.

இக்கதையில் ஒரு புதிய மாற்றம் இப்பொழுது செய்யப் பட்டுள்ளது. நரி காக்கையைப் பார்த்து, “காக்கை! காக்கை! நீ எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய்! ஒரு பாட்டுப் பாடு என்றது; என்றதும், காகம் வடையை மெதுவாகத் தன் காலின் கீழ் வைத்துப் பற்றிக் கொண்டு ‘கா கா’ எனக் கரைந்தது. பின்னர் வடையை எடுத்துக் கொண்டது. காகத்தை ஏமாற்ற வந்த நரி ஏமாறிப்போயிற்று” என்பது அது.

இப் புதுக்கதை போலவே முல்லாவின் பழங்கதை ஒன்று வழங்குகின்றது :

ஒரு நாள் முல்லா தட புடலாக நடந்து கொண்டிருந்தார். அவர் காலில் புதிய செருப்பு பளபளத்தது. அவர் செருப்பையும், நடையையும் கண்ட சிறுவர்களுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

ஒரு குறும்புச் சிறுவன் “முல்லாவை ஏமாற்றி அவர் அணிந்துள்ள செருப்பைத் தட்டிக்கொண்டு போக வேண்டும்” என்றான், இன்னொருவன் “முல்லாவை மரத்தில் ஏறச் சொன்னால் செருப்பைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு ஏறுவார். அதை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவிடலாம்” என்றான். அதனை மற்றைச் சிறுவர்கள் ‘ஆமாம்’ என்று ஏற்றுக் கொண்டனர்.

முல்லா சிறுவர்களை நெருங்கிவந்தார். அவர் வந்ததும் சிறுவர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். “முல்லா! எங்களால் இந்த மரத்தில் ஏறமுடியவில்லை. நீர் மரம் ஏறுவதில் மிகத் திறமை வாய்ந்தவர் என்று பலரும் சொல்கிறார்கள். இந்த மரத்தில் ஏறு பார்க்கலாம்” என்றனர்.

சிறுவர்கள் ஏதோ சூழ்ச்சி செய்கிறார்கள் என்று முல்லா தெரிந்து கொண்டார். அவர்கள் தம் செருப்பையே கூர்ந்து பார்ப்பதையும் குறிப்பாக அறிந்தார். அதனால் “சிறுவர்களே, இந்த மரத்தில் தானே ஏறவேண்டும்; நான் ஏறுகிறேன்” என்றார்.

“முல்லா ஏமாந்து போனார்; அவரை எளிமையாக ஏமாற்றி விடலாம்” என்று சிறுவர்கள் மகிழ்ந்தனர். முல்லா செருப்புகளைக் கழற்றினார்; கைகளில் எடுத்தார்; தம் இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு மரத்தில் ஏறினார்.

சிறுவர்கள் முல்லாவின் செயலைக் கண்டு திகைத்தனர். “முல்லா! மரத்தின்மேல் நடைபாதை ஒன்றும் இல்லையே! செருப்பை எதற்காக எடுத்துக் கொண்டு போகவேண்டும்; சீழே போட்டுவிட்டுச் செல்லலாமே” என்றனர்.

“சீழே போட்டுவிட்டுச் செல்லலாம்; ஒரு வேளை மரத்தின் மேல் நடைபாதை இருந்தால் என்ன செய்வது? அதற்காகவே எடுத்துக் கொண்டு போகிறேன்” என்றார். சிறுவர்கள் ஏமாற்ற மடைந்தனர்.

சிறந்த அறிவாளிகளையும், குறிப்பால் அறியும் திறம் உடையவர்களையும் ஏமாற்றுவது எளிமை இல்லை என்பது முல்லாவின் கதையால் விளங்கும்.

10. இயற்கையின் அருமை

குதிரைக்குக் கொம்பு இல்லை; ஆனால் மானுக்கு அருமையான கொம்பு உண்டு! ஏன்; குதிரைக்கும் கொம்பு இருந்தால் என்ன?

இப்படி வினவினால், “குதிரையின் குணத்தைத் தெரிந்து தான் கொம்பைப் படைக்கவில்லை” என்று விடை கூறுகின்றனர்.

“ஆட்டுக்கு வால் குட்டை; மாட்டுக்கு வால் நெட்டை; ஏன் இப்படி இருக்கவேண்டும்” என்று கேட்டால், “ஆட்டுக்கும் மாட்டுக்கும் வாலை அளந்துதான் வைத்திருக்கிறான் ஆண்டவன்” என்று மறுமொழி தருகின்றனர்.

இயற்கையின் படைப்பு விந்தையானது. சில விந்தைகள் வெளிப்படையாகத் தெரியும். சில விந்தைகள் வெளிப்படத் தெரியமாட்டா! வெளிப்படத் தெரியாமையால் இயற்கையை அல்லது இறைவன் படைப்பைக் குற்றம் சொல்லலாகாது என்று கூறுவர். இக்கருத்து நம் நாட்டுக்கு மட்டுமே உடைமையானது? இல்லை! இக்கருத்து, பொதுக்கருத்து என்பதை முல்லாவின் கதையொன்று விளக்குகின்றது.

முல்லா, ஒரு மல்பெரி மரத்தின் நிழலில் படுத்திருந்தார்; படுத்துக்கொண்டே மேலே பார்த்தார். மல்பெரிப் பழங்கள் நிரம்ப இருந்தன. “மல்பெரி மரம், எவ்வளவு பெரியது? இதன் பழம் எவ்வளவு சிறியது? பெரிய மரத்திற்குத் தக்கபடி பெரிய பழமாக இறைவன் படைக்கவில்லையே” என்று எண்ணினார்.

பின்பு முல்லாவின் பார்வை மல்பெரி மரத்தை விட்டு அதன் பக்கத்தே பரவியது. அங்கே பூசணைக்கொடி இருந்தது. அதில் பெரிய பெரிய காய்கள் காய்த்திருந்தன. “இந்தச் சின்னக் கொடியில் இவ்வளவு பெரிய காயா? என்ன முரண்பாடு? பெரிய மரத்தில் சின்னஞ் சிறிய பழம்; சின்னஞ் சிறு கொடியில் பென்னம் பெரிய காய்” என்று இயற்கையின் படைப்பைப்பற்றி எள்ளி நகைத்தார்.

சிறிது பொழுது சென்றது; முல்லா கண்ணயர்ந்து உறங்கினார்; காற்று மெல்லலென வீசியது; மல்பெரி மரத்தில் இருந்து ஒரு பழம் முல்லாவின் கண்ணிமை மேலே விழுந்தது; திடுக்கிட்டு விழித்தார். அதிர்ந்து போனார். நல்லவேளை, நான் பிழைத்தேன். மல்பெரிப் பழம், பூசணைப் பழம்போல இருந்தால் - பெரிய மரத்திற்குத் தக்கபடி பெரிய பழமாக இருந்தால் என் கண் என்ன ஆகியிருக்கும்? தலையே நொறுங்கியிருக்குமே! நிலத்தில் படரும் கொடியில் பெரிய பழம்; நெடு மரத்தில் சிறிய பழம் என்பது வியப்பான படைப்பு மட்டுமல்ல, மிகப் பாதுகாப்பான படைப்புமாகும்! என்று எண்ணி வியப்புற்றார். முன்னே தாம் எண்ணிய அறியாமையை நினைத்து வருந்தினார்.

இயற்கை தன் ஆற்றலையும் விந்தைகளையும் எத்தனை எத்தனையோ வகைகளில் மறைத்து வைத்திருக்கின்றது. அவற்றை எவ்வளவு எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தாலும் அறிந்தவற்றைப்

பார்க்கிலும் அறியாதவையே மிகுதி என்பது விளக்கமாகும். அதனால் தான் திருவள்ளுவர்,

“அறிதோறும் அறியாமை கண்டற்று” என்றார்.

11. உம்மைப்போலவே நானும்

நெப்போலியன் போரில் வெற்றி குவித்துக் கொண்டிருந்த காலம். அவன் படைத்தலைவருள் ஒருவன் நெப்போலியனிடம் வந்தான். அவன் மகிழ்ச்சி சிறிதும் இல்லாதவனாகத் தன் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு மெல்ல நடந்து வந்தான். நெப்போலியன் முன் வந்து, தன் காலடியைப் பார்த்துக் கொண்டே, “தலைவரவர்களே, நாங்கள் நம் வெற்றிக்காக அரும்பாடுபடுகிறோம். பகல் இரவு, பனி வெயில், பசி நோய் - இவற்றையெல்லாம் பாராமல் நாட்டுக்காகப் போராடுகிறோம். எங்கள் உயிரையும் பொருட்டாக எண்ணாமல் துப்பாக்கி முனையில் நிற்கிறோம். இருந்தாலும் நம் படை வீரர்கள் எத்தனை பேர்கள்? படைகள் எங்கெங்குப் போர் முனைவில் நிற்கின்றன? நம் கருவிகள் மருந்துகள் எங்கெங்குக் குவிக்கப் பட்டிருக்கின்றன? இப்படிப்பட்ட செய்திகளை யெல்லாம் நாங்கள் அறியக் கூடவில்லை. நீங்கள் இவற்றை நாங்கள் அறியச் செய்யாதது, எங்கள் மேல் உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை என்பதையே காட்டுகின்றது,” என்று வருந்தினான்.

நெப்போலியன் படைத்தலைவனைப் பார்த்து, “நீர் கேட்கும் செய்திகள் மறைவாக வைக்கத் தக்கவை; படைச் செய்திகள் வெளிப்படையாகி விடுமானால் அது நாட்டுக்குப் பெருந்துன்பத்தை விளைவிக்கும். ஆதலால் இவை கட்டாயம் மறைத்துக் காக்க வேண்டியவை என்பது படைத்திறம் தெரிந்த உமக்கும் நன்றாகத் தெரியுமே!” என்றான்.

“ஆம்; நன்றாகத் தெரியும்; நம் படைபற்றிய செய்தியைக் கட்டாயம் மறைவாகக் காப்பேன்; என்ன காரணம் கொண்டும் எவருக்கும் வெளிப்படுத்த மாட்டேன்” என்று உறுதி கூறுகிறேன் என்றான் படைத்தலைவன்.

“படைத்தலைவரே, உம் உறுதிப்பாட்டுக்கு மிக நன்றி. அப்படித்தான் சில செய்திகளை மறைத்துக் காப்பாற்ற வேண்டும். அவ்வகையில் உம்மைப்போலவே நானும் இருக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். நீர் மறைவாகக் காக்க நினைப்பது போலவே நானும் நினைக்கிறேன்; போய் வருக” என்று அனுப்பினான்.

நெப்போலியன் வாழ்வில் நிகழ்ந்த இந்நிகழ்ச்சி போலவே முல்லாவின் கதை ஒன்றும் உள்ளது:

முல்லாவின் நண்பர் ஒருவர் ஒரு நாள் முல்லாவைப் பார்க்க வந்தார். அவர், “முல்லா, உங்களுக்கு நாட்டிலே நல்ல புகழ் இருக்கிறது; எங்கும் நல்ல வரவேற்பு இருக்கிறது; அரசரிடம் செல்வாக்கு இருக்கிறது; செல்வர்களும் மதிக்கிறார்கள்; அதிகாரிகள், அறிவாளிகள், பொதுமக்கள் ஆகிய எல்லா ரிடத்தும் உங்களுக்குப் பெருமை இருக்கிறது. இதன் காரணத்தைத் தாங்கள் சொன்னால் நானும் பயன் கொள்ளலாமே?” என்றார்.

“நண்பரே, நான் அச் செய்தியை உமக்குச் சொன்னால் நீர் அதை எவரிடமும் சொல்ல மாட்டீரே!”

“கட்டாயம் சொல்லவே மாட்டேன்.”

“சொல்லவே மாட்டீரா?”

“மிகமிக உறுதியாகச் சொல்கிறேன்; எவரிடமும் நான் சொல்ல மாட்டேன்.”

“அப்படியா? மிக நல்லது! அதே கருத்து எனக்கும் உண்டு; நானும் உம்மைப்போலவே சொல்லாமல் காப்பாற்றுகிறேன்” என்றார் முல்லா. நண்பர், முல்லாவினிடம் வெற்றிபெற மாட்டாமல் வந்த வழியே திரும்பினார்.

வாழ்வில் இருந்து கதைகள் பிறக்கின்றன; சில கதைகளோ வாழ்வாகவே இருக்கின்றன, இரண்டும் ஒன்றாகக் கைகோத்துச் செல்வது வியப்பாகவே அமைந்துவிடுகின்றது.

12. சூழ்ச்சிக்குச் சூழ்ச்சி

இரண்டு பேர் கூட்டாக உழவுத் தொழில் நடத்தினார்கள். அவர்களுள் சூழ்ச்சிக்காரன் ஒருவன்; வெள்ளை மனமுடையவன் இன்னொருவன். இரண்டு பேரும் வருமானத்தில் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்கு ஏற்றபடி திட்டம் ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

சூழ்ச்சிக்காரன், “இந்தமுறை செய்யும் பயிரில் மேல் வருமானத்தை நீ எடுத்துக்கொள்; நான் கீழ் வருமானத்தை எடுத்துக் கொள்கிறேன்; அடுத்த பயிரில் நீ கீழ்வருமானத்தை எடுத்துக்கொள். நான் மேல் வருமானத்தை எடுத்துக் கொள்கிறேன்” என்றான். மற்றவன் ஒப்புக் கொண்டான்.

இந்த முறை ‘நிலக்கடலை பயிரிடுவோம்’ என்றான் சூழ்ச்சிக்காரன். நிலக்கடலையில் மேல் வருமானம் என்ன கிடைக்கும்? காய்ந்துபோன கொடிதானே கிடைக்கும்! கடலை நிலத்தினுள்ளேதானே இருக்கும்! ஆதலால், சூழ்ச்சிக்காரனுக்குக் கீழ் வருமானமான கடலை நிரம்பக் கிடைத்தது. வெள்ளையானவனுக்குப் பட்டுப் போன கொடியே கிடைத்தது.

சரி, போகட்டும்! அடுத்த பயிரிலாவது நாம் நன்மை பெறலாம் எனக் கருதியிருந்தான் வெள்ளையானவன்.

சூழ்ச்சிக்காரன் இந்த முறை நாம் கரும்பு பயிரிடுவோம் என்றான். நன்றாக உழுது உரம் போட்டுக் கரும்பு பயிரிட்டனர். கரும்பு சிறப்பாக வளர்ந்தது. நல்ல விலைக்குப் போகும்படியாக இருந்தது. சூழ்ச்சிக்காரன், “போனமுறை உனக்கு மேல் வருவாய், எனக்குக் கீழ் வருவாய். நான் கரும்பை வெட்டிக் கொள்கிறேன். அதற்குப் பின் அதன் அடிக்கட்டையை நீ வெட்டிக் கொள்” என்றான். முதல் முதலில் கொடியாவது கிடைத்தது. இப்பொழுது கரும்பின் அடித்தாரை வைத்து என்ன செய்வது? வெட்டி எறிய வேண்டிய வேலைதான் பயன்!

ஏமாறுபவர்கள் இருக்குமளவும் ஏமாற்றுபவர்கள் இருக்கத்தான் செய்வார்கள் என்பதை விளக்கும் நம் நாட்டுக் கதை இது. முல்லாவின் கதை ஒன்றும் இவ்வாறே வழங்குகிறது! ஆனால் அது சூழ்ச்சியைச் சூழ்ச்சியால் வெற்றி கண்ட கதை.

முல்லாவுக்கு அரசர் நன்கொடையாகச் சில நிலங்களைத் தந்தார். முல்லாவுக்கு அரசர் நிலம் வழங்கியதை அறிந்த அதிகாரி ஒருவர் அந்த நிலங்களில் தமக்குப் பங்கு வேண்டும் என்று வேண்டினார். அரசர், இரண்டு பேரும் நிலத்தின் விளைவை எடுத்துக் கொள்ளுமாறு கட்டளையிட்டார்.

அதிகாரிக்கு அரசரிடம் நல்ல செல்வாக்கு இருந்தது. நிலத்தில் விளையும் பயிரின் மேல் வருமானம் அதிகாரிக்குத் தர வேண்டும் என்றும், நிலத்தின் அடி வருமானத்தை முல்லா எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் அரசரிடம் ஆணை பெற்றிருந்தார். அந்த ஆணையை முல்லா அறிந்து கொண்டார். அரசர் ஆணையை மீறி நடக்க முடியாதே!

முல்லா ‘டர்னிப்பு’ என்னும் கிழங்கினைப் பயிரிட்டார். அதிகாரி தம் பங்குக்கு உரிய வருமானத்தைப் பெறுதற்காக அரசர் ஆணையுடன் முல்லாவினிடம் வந்தார். டர்னிப்புப் பயிரைக் கண்டதும் அதிகாரி திகைத்துப் போனார். முல்லா

அலுவலரிடம், “அரசர் ஆணைப்படி நீர் மேல் வருமானத்தை எடுத்துக்கொள்ள எனக்கு எந்தத் தடையும் இல்லை. எடுத்துக் கொள்ளும்” என்றார். அதிகாரிக்குப் பயனில்லாத வெறுந் தழையால் ஆவதென்ன? ‘அடுத்த முறை பார்த்துக் கொள்ளலாம்’ எனப் போய்விட்டார்.

மறுமுறை அதிகாரி தம் பங்கைப் பெறுதற்காக வந்தார். இம்முறை கட்டாயம் அதிகாரி நிலத்தின் கீழ் வருமானம் தம்மைச் சேர வேண்டும் என்றே அரசரிடம் ஆணை பெற்றுக் கொண்டு வருவார் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அதனால் கோதுமை பயிரிட்டிருந்தார். அதிகாரி முல்லா நினைத்தவாறே கீழ் வருமானத்தைப் பெற ஆணை பெற்றுக் கொண்டார்.

கோதுமையில் வருமானம் தட்டையின் மேலே தானே உண்டு! நிலத்திற்குள் எந்த வருமானமும் இல்லையே! அதிகாரி இரண்டாம் முறையும் ஏமாறினார். ‘முல்லாவை வெல்வது முடியாது’ என அதிகாரி தெளிவடைந்தார். அதனால், அதற்குப் பின் நிலத்தில் பங்கு கேட்பதை விட்டுவிட்டார்.

நன்கொடையாகப் பெற்ற ஒருவன் நிலத்தில் அதிகாரி வருமானம் கேட்க வேண்டியது இல்லை, அவர் சூழ்ச்சியால் அரசரிடம் ஆணை பெற்றார். சூழ்ச்சியைச் சூழ்ச்சியால் வென்றார் முல்லா. ‘முள்ளை முள்ளால் எடுக்க வேண்டும்’ என்பது நம் பழமொழி.

13. எதிரொலி

நீதிமன்றத்தில் வழக்கு நடந்துகொண்டிருந்தது. நீதிபதி ஓயாமல் “கழுதை கத்துகிறது; கழுதை கத்துகிறது” என்றார். கழுதை கத்துகிறது என்று சொல்வது அவர் அறியாமலே அவர் வாயில் அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்தது. அதனைக் கேட்டுக் குற்றக் கூண்டில் நின்ற சாட்சி வெறுப்படைந்தான்.

வழக்கு நடந்துகொண்டிருக்கும்போதே, வெளியே ஒரு கழுதை கத்தியது. அதனைக் கேட்ட நீதிபதி, “அது என்ன குரல்?” என்றார். இயல்பாக வெறுப்படைந்திருந்த சாட்சி, “நீதிபதியவர்களின் எதிரொலிதான்” என்றான்.

இக் கதை ஒரு பழைய கதை. சாட்சி உரையைக் கழுதை கத்துவதாகக் கூறியதை, நீதிபதி உரைக்குத் திருப்பி விட்டு விட்டான் சாட்சி. மலைக்குமுன் நின்று என்ன சொல்கிறோமோ

அதைத் திரும்பி எதிரொலியாகத் தருமல்லவா அது, அதனைப் போலவே சிலரைப் பழிப்பதற்காகக் கூறிய உரையைக் கூறியவர்க்கே பழிப்பு ஏற்படுமாறு திருப்பிவிடும் திறமையாளர்கள் உலகில் பலர்.

அறிஞர் பெர்னாட்சாவுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் ‘முட்டாள்’ என்று மட்டுமே எழுதியிருந்தது. அதனைக் கண்ட நண்பர் ஒருவர் “அறிஞர் அவர்களே, உங்களை உலகம் ‘மேதை’ எனப் பாராட்டுகிறது. இவனோ ‘முட்டாள்’ என்று உங்களை எழுதியுள்ளான்” என்றார். அதனைக் கேட்ட சா, “அன்பரே எனக்குப் பலர் கடிதம் எழுதிக் கையெழுத்துப்போட மறந்து விட்டிருக்கின்றனர். இவனோ கையெழுத்தை மட்டும் போட்டு விட்டுக் கடிதம் எழுத மறந்து போயிருக்கிறான்” என்றார். அறிஞரின் முளைக் கூர்மை அருமையாக ‘வரிசையை’ மாற்றிவிட்ட தல்லவா!

இப்படி முல்லா கதை யொன்று வழங்குகின்றது :

ஓர் அறிஞர் முல்லாவை அவர் வீட்டில் வந்து காண்பதற்காக ஒரு நேரத்தைக் குறிப்பிட்டிருந்தார். குறிப்பிட்ட பொழுதில் முல்லாவின் வீட்டிற்கு அவர் வந்தார். ஆனால் அந்தப் பொழுதில் முல்லா வீட்டில் இல்லாமல் வெளியே போய்விட்டார்.

வீடு தேடி வந்து முல்லாவைக் காணாத அறிஞர்க்கு எரிச்சலாக இருந்தது. “வரச் சொல்லி நேரங்குறித்து வைத்து விட்டு வெளியே போய்விட்டார் எப்படி? வெட்டியாக அலைய வைத்துவிட்டாரே முல்லா!” எனப் பல எண்ணினார். அங்குக் கிடந்த மாக்கட்டி ஒன்றை எடுத்து ‘முட்டாள் கழுதை’ என்று முல்லாவின் வீட்டுக் கதவிலே எழுதிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

முல்லா, வீட்டுக்குத் திரும்பினார். அவரை அவர் வீட்டுக் கதவு பெருமையாக வரவேற்றது ‘முட்டாள் கழுதை!’ முல்லா நகைத்துக்கொண்டார். ‘முட்டாள் கழுதையா! சரி சரி; தேடி வந்த அறிஞர்தாம் இப்படி எழுதியிருக்கிறார்’ என்று தெரிந்தார். நேரே அவரைத் தேடிப்போனார்.

முல்லா வரும் விரைவைக் கண்ட அறிஞர், “இப்பொழுது முல்லா நன்றாகத் திட்டப் போகிறார்; வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டியதுதான்; ‘முட்டாள் கழுதை’ என்று கதவிலேயே எழுதித் திட்டிவிட்டு வந்தால் எவராவது விட்டுவைப்பாரா?” என்று அஞ்சிக் கொண்டிருந்தார்.

ஆனால், முல்லாவின் முகத்தில் சினக் குறிப்புச் சிறிதும் வெளிப்படவில்லை. “அறிஞர் பெருமானே, தங்களை வரச் சொல்லிவிட்டு நான் வீட்டில் இல்லாமல் வெளியே போய் விட்டது தவறுதான்; மாபெரும் தவறுதான்; தாங்கள் அருள்சூர்ந்து பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தாங்கள் எளியேன் வீட்டுக்கு வந்து திரும்பியதற்குச் சான்றாக என் வீட்டுக் கதவில் உங்கள் கையெழுத்தைப் போட்டுவிட்டு வந்திருக்கிறீர்கள். அதனைப் பார்த்துத்தான் நீங்கள் என் வீட்டுக்கு வந்தீர்கள் என்பதைத் தெரிந்து ஓடோடி வந்தேன்” என்றார் முல்லா.

அப்பொழுதுதான் அறிஞருக்கு முல்லா எரிச்சல் படாத காரணம் புலப்பட்டது! ‘வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையகத்தில் உண்டு’ என்னும் பழமொழியை முல்லா மெய்யாக்கி விட்டார் அல்லவா! அறிஞர் முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்துத்தானே மயக்கத்தைப் போக்க நேர்ந்திருக்கும்!

14. நான் ஊருக்குப் புதியன்

வேடிக்கையாகப் பலர் பல கூட்டங்களில் சொல்கிறார்கள். ஒருவன் ஓர் ஊர்க்குப் போனால், அவனுக்கு எதிரே வந்த ஒருவன், “ஐயா ஞாயிறு பெரியதா? திங்கள் பெரியதா?” என்று அவனிடம் வினாவினான். அவனோ, “ஐயா நான் ஊருக்குப் புதியவன்; உள்ளூர்க்காரரிடம் கேளுங்கள்” என்றான் :

இதைப்போன்றே முல்லா கதையொன்று உள்ளது.

முல்லா ஓர் ஊருக்குப் போனார். அவரிடம் ஒருவன் “ஐயா, இன்று என்ன கிழமை?” என்று கேட்டான். முல்லாவோ, “ஐயா நான் அயலூர்க்காரன்; எனக்கு இந்த ஊர்க்கிழமை என்ன தெரியும்? உள்ளூர்க்காரரைப் பார்த்துக் கேளுங்கள்” என்றார்!

ஞாயிறு, திங்கள், கிழமை ஆகியவை அயலூர்க்காரர்க்குத் தெரியாதாம். உள்ளூர்க்காரருக்குத்தான் தெரியுமாம்! எப்படி வேடிக்கை!

15. விண்மீன்கள் எத்தனை?

“அறிஞரே, இந்த உலகைச் சுற்றிவர எத்தனை நாளாகும்?” என்று அரசர் கேட்டார்.

அறிஞர்க்குப் புலப்படவில்லை. “நாளைக்குச் சொல்கிறேன்” என்று அரசரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டார்.

அறிஞர் கவலையுடன் ஒரு காட்டின் வழியே நடந்து கொண்டிருந்தார். ‘அரசர் வினாவுக்கு நாளைக்கு எப்படிப் பதில் சொல்லித் தம் பெயரைக் காப்பாற்றுவது’ என்னும் கவலை அவரை வாட்டியது.

அறிஞர் கவலையுடன் போவதை, ஆடு மேய்ப்பவன் ஒருவன் கண்டான். “அறிஞரே, ஏன் இவ்வளவு கவலைப்படுகிறீர்கள்? மனத்தில் உள்ள கவலையை மற்றவர்களிடம் சொன்னால் ஆறுமே!” என்றான்.

“ஆடு மேய்க்கும் இவன் என்ன அவ்வளவு அறிவாளியா? அரசர் வினாவுக்கு என்னாலேயே மறுமொழி சொல்ல முடியவில்லையே! இவனா சொல்லிவிடுவான்!” என நினைத்தார். அதற்குள், ஆடு மேய்ப்பவன், “இவனோடு என்ன பேச்சு எனத் திகைக்கிறீரா? ‘எல்லாம் தெரிந்தவரும் இல்லை; எதுவும் தெரியாதவரும் இல்லை! என்பது உமக்குத் தெரியாதா?’” என்றான்.

ஆடு மேய்ப்பவன் அறிவாளி என்பதை உணர்ந்து, நிகழ்ந்ததைச் சொன்னார். அவன், “இது என்ன அப்படியொன்றும் கடினமான கேள்வி இல்லையே! கதிரோன் புறப்படும்போது அரசர் தயாராக இருந்து ஒரு குதிரையில் புறப்பட வேண்டும். கதிரோன் போகும் போக்கில் அதே விரைவில் போக வேண்டும். மறுநாள் விடியும் போது உலகைச் சுற்றிவிடலாம்; இவ்வளவு தானே!” என்றான்.

“அரசர் அந்த விரைவில் போகமுடியாது என்றால் என்ன சொல்வது?” என்றார் அறிஞர்.

“கதிரோன் போகும் விரைவில் பாதி போக முடியும் என்றால் இரண்டுநாள் ஆகும்; விரைவில் கால் பங்கே போக முடியும் என்றால் நான்குநாள்; இப்படிக்கணக்குப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டியது தானே!” என்றான் ஆயன். அறிஞர், ஆயனின் அறிவைக் கண்டு வியந்தார். அரசரிடம் சென்று இந்த

விடையைக் கூறிப் பாராட்டும் பரிசும் பெற்றார். இப்படியொருகதை நம் நாட்டில் வழங்குகிறது.

தெனாலிராமன் கதைகளிலும், இப்படிக்கதைகள் உண்டு. அவன் பெயர் இல்லாமல் பொதுவாகவும் இப்படிக்கதைகள் சில விளங்குகின்றன.

“இந்த ஊரில் எத்தனை காக்கைகள் இருக்கின்றன?” என்றார் அதிகாரி.

ஊர்க்காரன் சொன்னான்: “இந்த ஊரில் 7642 காக்கைகள் இருக்கின்றன. சரிதானா என்பது ஐயமாக இருந்தால் எண்ணிப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“காக்கைகள் இந்த எண்ணிக்கைக்குக்கூட இருந்தால்?” என்றார் அதிகாரி.

“கூட இருந்தால் அயலூர்க் காக்கைகள் இந்த ஊருக்கு விருந்துக்கு வந்திருக்கும்.”

“ஊர்க்காக்கைகள் அயலூர்க்கு விருந்துக்குப் போயிருக்கும்”

அதிகாரி அடங்கிப் போனார். இப்படியொரு கதை.

“வானத்தில் எத்தனை விண்மீன்கள் இருக்கின்றன?” என்று அரசர் கேட்டார். “இந்த ஆட்டில் எத்தனை மயிர்கள் இருக்கின்றனவோ அத்தனை விண்மீன்கள் இருக்கின்றன. ஐயமாக இருந்தால் மயிர்களை எண்ணிப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றான் குடியானவன் ஒருவன்.

“விண்மீன்கள் ஆட்டு மயிர்களிலும் மிகுதியாக இருந்தால்?” என்றார் அரசர்.

“அரசே! ஆட்டின் மயிர்கள் உதிர்ந்துபோய் இருக்கும்!” “விண்மீன்கள் குறைவாக இருந்தால்?”

“ஆட்டு மயிர்கள் புதிதாக முளைத்திருக்கும்”

இப்படியொரு கதை வழங்குகிறது.

மதிப்பெண் பட்டியலை ஆசிரியர், தலைமையாசிரியரிடம் கொடுத்தார். அப்பட்டியலில் ‘சராசரி’ போடாமல் இருந்தது. தலைமையாசிரியர், ‘சராசரி’ போடவில்லையே; போட்டுத் தாரும் என்றார். ஆசிரியர் பட்டியலை வாங்கினார். கைக்கு வந்த எண்ணைப் போட்டார். தலைமையாசிரியர் “என்ன ஐயா, மதிப்பெண்ணைக் கூட்டவில்லை; வகுக்கவில்லை, சராசரி போட்டுவிட்டீரே!” என்றார். “சராசரி போடவேண்டியது என்

கடமை; அது சரியாக இருக்கிறதா என்பதைப் பார்த்துக் கொள்வது தங்கள் கடமை” என்று சொல்லிக் கொண்டு போய்விட்டார் ஆசிரியர்.

இப்படி ஒரு கதை. முல்லாவின் கதைகளிலும் இப்படிக்கதை யுண்டு.

முல்லாவின் அறிவு பற்றிய புகழ் எங்கும் பரவியிருப்பதைக் கண்டு பொறாமை கொண்டார் ஓர் அறிஞர். அவர் முல்லாவை மடக்கிவிட வேண்டும் என நினைத்தார். அதனால் முல்லா இருக்கும் ஊருக்கு வந்தார். முல்லாவினிடம் தாம் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும் என்றும், பதில் சொல்லவில்லையானால் அவர் தோற்றுப் போனதாக முடிவு என்றும், அதன் பிறகு எங்கும் அவர் தம்மை அறிவாளி என்று சொல்லிக் கொள்ளக்கூடாது. எவரும் அவரை அறிவாளி என்று சொல்லவும் கூடாது என்றும் ஒப்பந்தம் பேசிக் கொண்டனர்.

அறிஞர் முதல் கேள்வியை முல்லாவினிடம் கேட்டார். “முல்லா, உலகின் மையமான இடம் எது?”

முல்லா அறிஞர் கையைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு தம் கழுதை கட்டியிருந்த இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, ‘இந்த இடம்தான்’ என்றார். “உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்றால் அளந்து பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

“வானத்தில் எத்தனை விண்மீன்கள் இருக்கின்றன?” என்று மீண்டும் வினாவினர் அறிஞர்.

முல்லா சிறிதும் திகைக்காமல், “இந்தக் கழுதையின் உடலில் எத்தனை மயிர்கள் இருக்கின்றனவோ அத்தனை விண்மீன்கள் இருக்கின்றன. நம்பிக்கை இல்லையானால் எண்ணிப் பாருங்கள்” என்றார்.

மூன்றாம் கேள்வியொன்றை அறிஞர் முல்லாவினிடம் கேட்டார். “வாழ்வியல் நெறிகளாக - சமயங்களாகச் சான்றோர்கள் எத்தனை காட்டியுள்ளனர்?” என்றார்.

“இதுதானே! மிகத் தெளிவானதாயிற்றே. உங்கள் தாடியில் எத்தனை மயிர்கள் உண்டோ அத்தனை நெறிகள். உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையென்றால் ஒவ்வொரு மயிராகப் பிடுங்கி எண்ணிக் காட்டட்டுமா?” என்றார் முல்லா.

“வேண்டா! வேண்டா! எனக்கு நம்பிக்கைதான். நீர் அறிஞர் என்பதையும் நம்புகிறேன்” என்று சொல்லி, ‘விட்டால்

போதும்’ எனத் தப்பித்துப் போனார்! முல்லா நகைத்தார். ஊர்க்காரர்கள் முல்லாவின் பெருமையை முன்னிலும் நன்றாக அறிந்து கொண்டனர்.

16. வேண்டாத விருந்து

விருந்தாளி ஒருவர் வந்தார். வேண்டா விருப்புடன் வரவேற்றார் வீட்டுக்காரர். சாப்பிட வைக்க வேண்டும் என்பது அவர் எண்ணமில்லை. அதனால் “நீங்கள் எங்கள் வீட்டில் சாப்பிடுவீர்களா?” என்றார்.

விருந்துக்கு வந்தவர் வீட்டுக்காரர் விருந்து வைக்காமல் ஓட்டி விடுவார் போலிருக்கிறதே என்று எண்ணி, “நீங்கள் சாப்பிடாமல் போகவிட மாட்டீர்கள் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்” என்றார்.

வீட்டுக்காரர் இவர் தெளிந்த ஆளாக இருக்கிறார்; விடக்கூடாது என்று நினைத்து, “அப்படியே சாப்பிட்டாலும் குழந்தைகள் கையில் இரண்டு ரூபா தராமலா போய்விடுவீர்கள்?” என்று சாப்பாட்டுக் காசை வாங்கும் திட்டத்தில் கூறினார்.

விருந்தாளியோ இதற்கெல்லாம் அகப்பட்டுக் கொள்பவராக இல்லை. அப்படியே குழந்தைகள் கையில் நான் இரண்டு ரூபா தந்தாலும் நீங்கள் என்னை வழியனுப்பும்போது வழிச் செலவுக்கு நான்கு ரூபாயாவது தராமலா விடுவீர்கள்” என்றார்.

ஒருவருக்கு ஒருவர் தேர்ந்த கட்டைகள் இவர்கள்.

இன்னொரு வீட்டுக்கு ஒரு விருந்தாளி வந்தான். சாப்பிடுவதற்கு உரிய சரியான வேளையில் வந்து விட்டான். அவனைத் திண்ணையிலே உட்கார வைத்துவிட்டு, வீட்டுக்குள் போனான் வீட்டுக்காரன்.

மனைவியை அழைத்து விருந்தாளி வந்துள்ள செய்தியைச் சொன்னான். அவளும் அவனும் கூடிப்பேசி ஒரு சிறு நாடகம் நடத்தினர்.

கணவன் மனைவியை அடித்தான்; அடி அடி என்று அடிப்பது வெளியே கேட்டது. ஆனால் அவனோ முறத்தை எடுத்துக் கொண்டு முதுகில் அடிப்பதுபோல் அடித்தான். அவளோ உண்மையாகவே அடிபட்டது போல ‘ஓ’ என்று அழுது ஒப்பாரியே வைத்துவிட்டான். இந்த நாடகம் நடந்து

கொண்டிருக்கும்போதே திண்ணையில் இருந்த விருந்தாளி இருக்கிறானா எனப் பார்த்தான் வீட்டுக்காரன்.

விருந்தாளியைத் திண்ணையில் காணவில்லை. நம் சண்டையைப் பார்த்து ‘நல்ல வேளையில்லை’ என்று போய் விட்டான். ‘நமக்கு நல்ல வேளை’ என்று சொல்லி உண்ணத் தொடங்கினார்.

அப்பொழுது தாங்கள் நடித்த நாடகத்தைப் பற்றிப் பேசினார். ‘நான் நோகாமல் அடித்தேனே’ என்றான் அவன். ‘நான் ஓயாமல் அழுதேனே’ என்றான் அவள். அப்பொழுது விருந்தாளி, ‘நான் போகாமல் இருந்தேனே’ என்று வந்து சாப்பாட்டில் உட்கார்ந்தான்.

இப்படிக்கதைகள் பலப்பல வழங்குகின்றன நம் நாட்டில். முல்லா கதையொன்றும் இப்படியிருக்கின்றது;

முல்லா ஒருமுறை தாம் விருந்தோம்பும் சிறப்பைத் தாமே பாராட்டிக் கொண்டார். தம் மனைவி விருந்தாளிக்கும் சிறப்பையும் விரித்துரைத்தார். இதனைக் கேட்ட சிலர் ஒருநாள் முல்லாவின் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டனர்.

ஒரே நேரத்தில் நான்கு பேர்கள் இப்படி வந்து வாட்டுவார்கள் என்று முல்லா கருதவில்லை. அவர்களைப் பார்த்து “ஒரே நேரத்தில் நான்கு பேருக்கு விருந்து வைக்க முடியுமா? நீங்கள் இங்கே இருங்கள். நான் போய் வீட்டில் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று அவர்களை ஓரிடத்தில் நிறுத்தி விட்டுப் போனார்.

போனவர் போனவர்தாம். திரும்பவே இல்லை. விருந்துக்கு வந்தவர்கள் முல்லாவைத் தேடிச் சென்றனர் ‘முல்லா! முல்ல!’ என்றனர். அவர் ஆளையே காணோம். அவர் மனைவி வந்தார். ‘அவர் அப்பொழுதே வெளியே போய்விட்டாரே’ என்றார்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள். நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டோ தானே இருக்கிறோம். அவர் முன் வாயில்வழி போகவே இல்லையே” என்றார்கள். அவர்கள் அவர் சொல்லை நம்பிப் போவதாகத் தெரியவில்லை. முல்லா உள்ளேயிருந்து கொண்டே “முன்வாசல் வழி போகா விட்டால் என்ன? கொல்லை வழி போயிருக்கலாமே” என்றார்.

பெருமைக்காகப் பேசிவிட்டுத் தப்பிக்கிறார் முல்லா என்பதை அறிந்து கொண்டு அவர்கள் திரும்பினர்.

17. அரசர் சொன்ன தென்ன?

சிறுவன் ஒருவன் ஓடோடி வந்தான். “அரசர் என்னோடு பேசினார்; அரசர் என்னோடு பேசினார்” என்று வழியில் கண்டவர்களிடமெல்லாம் கத்திக் கத்திக் கூறினான். “அரசர்க்கு இந்தச் சிறுவன் மேல் அவ்வளவு அன்பா! இந்தச் சிறுவன் பேறு பெற்றவன்தான்” எனப் பலரும் பேசிக் கொண்டனர். ஊர்ப் பெரியவர்களிடம் கூடத் தலையாட்டி விட்டுப் போகும் அரசர் சிறுவனிடம் பேசினார் என்றால் ஊரார்க்கு வியப்பாக இராதா?

அரசர் என்னோடு பேசினார் என்ற சிறுவனிடம் ஒருவன், ‘அரசர் என்ன பேசினார்?’ எனக் கேட்டான்.

அரசர் குதிரைமேல் வந்தார்; குதிரை வரும் வழியில் நான் குறுக்கே நின்று விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். குதிரையைப் பார்த்தும்கூட விலகிப் போகாமல் விளையாடினேன். அரசர் தம் சாட்டையை எடுத்து வீசி, “அடே அப்பால் போ என்றார்”, என்றான்.

‘அரசர் பேசியது இதுதானா!’ என்று வியப்படைந்தான் கேட்டவன். இதுபோல் முல்லா கதையொன்றும் அரசர் பேசிய பெருமை பேசுகின்றது.

முல்லா அரசரைக் காண்பதற்காக அரண்மனைக்குச் சென்றார். அரசரைக் கண்டு பேசி விட்டுத் திரும்பினார்.

முல்லா ஊருக்கு வந்ததும் ஊர்ப் பெரியவர்களும் இளைஞர்களும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். “முல்லா, அரண்மனைக்குப் போனீரா, அரசரைப் பார்த்தீரா? அரசரிடம் பேசினீரா?” எனப் பலவாறாகப் பலரும் வினவினர்.

முல்லா பெருமையாகப் பேசினார்; “நான் தடையில்லாமல் அரண்மனைக்குள் போனேன்; நேரே அரசரைக் கண்டேன்; பல ஊர்களில் இருந்தும் பலப்பல பெரியவர்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் கூறியவற்றையெல்லாம் அரசர் தலையசைத்துக் கேட்டார். கையமர்த்தி நிறுத்தினார். வாய் திறந்து ஒரு சொல்லும் சொல்லவில்லை. நான் பேசினேன். அரசர் அப்பொழுது மட்டும் வாய் திறந்து பேசினார்” என்று கூறினார். அதற்குமேல் முல்லா கூறவில்லை! நிறுத்திக் கொண்டு கூடியிருந்தவர்களை ஏறிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டார்.

கூட்டத்தில் இருந்தவர்களுள் ஒருவர், “அரசர் உம்மிடம் அப்படி என்ன கூறினார்?” என்றார்.

மீண்டும் ஒரு முறை அனைவரையும் பார்த்தார் முல்லா. ஏதோ அருமையான செய்தியைத்தான் அரசர் கூறியிருக்க வேண்டும் என எண்ணிய கூட்டத்தினர் காதைத் தீட்டிக் கொண்டு கேட்டனர்.

“முட்டாளே! வாயை மூடு” என்றார் அரசர். இது தான் அரசர் என்னிடம் பேசியது என்றார் முல்லா. அனைவரும் சிரித்தனர். அரசர் பேசியது அருமையான பெருமையான பேச்சல்லவா!

18. சந்திரன் அரி

பொய்கூறாமை புகழ்மிக்க பண்பாடு. ‘வாய்மையே வெல்லும்’ என்பது நம் நாட்டுக் குறிக்கோள் மொழி.

அரிச்சந்திரன் என்னும் வேந்தன் ‘உண்மைக்கு ஒருவன்’ என வாழ்ந்தான். உண்மையைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே நாட்டை இழந்தான்; நகரை இழந்தான்; மனைவியைப் பிரிந்தான்; மகனை இழந்தான். ஆனால், கடைசிவரை வாய்மையை மட்டும் இழக்கவில்லை.

வாய்மை போற்றிய அரிச்சந்திரன் நாடகத்தை மிக இளமையிலே காந்தியடிகள் பார்த்தார். “அரிச்சந்திரனைப் போலவே நான் வாய்மை காப்பேன்” என உறுதி கொண்டார். அப்படியே வாழ்ந்தார். தம் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் ‘சத்திய சோதனை’ என்னும் பெயராலேயே எழுதினார்.

அரிச்சந்திரன் பிறந்த நாட்டிலே அவனுக்கு நேர்மாறாக ஒருவன் இருந்தான். பெயரையும் நேர் மாறாகவே வைத்துக் கொண்டான். அவன் பெயர் ‘சந்திரன் அரி’ என்பது! அவன் ஒரே ஒரு கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தான். எக்காரணம் கொண்டும் எதற்காகவும் எந்நிலைமையிலும் ஓர் உண்மையும் சொல்வதில்லை என்பது அது. அவனைப் பற்றிய கதை வில்லடிப்பாட்டாக வெளிப்பட்டது.

முல்லாவின் கதையிலும் வாய்மைக்கதை ஒன்றுண்டு.

முல்லாவைப் பார்க்க, பெரியவர் ஒருவர் வந்தார். “முல்லா, உண்மை என்றால் என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள நான் மிக விரும்புகிறேன். உண்மை என்பதற்கு விளக்கம் பலரும் பலவகையாகக் கூறுகின்றனர். ஒருவருக்கு ஒருவர் முற்றிலும் முரணாகக் கூடச் சொல்கின்றனர். உண்மை என்பதற்கு நீர் என்ன விளக்கம் சொல்கிறீர்?” என்றார்.

“உண்மையா? அது எளிமையானதாயிற்றே. அதை விளக்கிச் சொல்வதில் எந்தக் கடினமும் இல்லையே! நான் இதுவரைக்கும் ஒருமுறை கூடச் சொல்லாதது எதுவோ, இன்னும் என் வாழ்நாளில் ஒரு முறைகூடச் சொல்ல விரும்பாதது எதுவோ அதுவே உண்மை என்பதாகும் உண்மைக்கு இதனைப் பார்க்கிலும் உண்மையான விளக்கம் வேண்டுமா?” என்றார் முல்லா.

பெரியவர் முல்லாவின் உரையைக் கேட்டு விளக்கம் பெற்றாரோ! தம் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு பிய்த்தாரோ? உண்மை என்பது சொல்லுதற்கு எளியது! கடைப்பிடிப்பதற்கு அரியது. தன்னலம் கடந்த பொதுநலவுள்ளத்தில் தோன்றுவதே உண்மையல்லவா! அதனால் எளியதாகுமா?

19. அப்புக்கு இரு

காட்டுக்கு வேலைக்குச் சென்ற ஒருவர் கஞ்சிக் கலயத்தை ஒரு மரக்கிளையில் கட்டி வைத்துவிட்டுத் தம் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடன் அவர் மகனும் காட்டுக்கு வந்திருந்தான். வெயில்வேளை ஆயிற்று. சிறுவனுக்குப் பசி ஏற்பட்டது. அவனுக்குக் கஞ்சிக் கலயம் காட்சியளித்தது.

ஒரு சிறு கல்லை எடுத்தான். குறிபார்த்துக் கலயத்தின் மேல் அடித்தான். அந்தக் கல் சரியாகக் கலயத்தைப் பொத்து விட்டது. கலயத்தில் இருந்து கஞ்சி தொளைவழியாக ‘சர்’ என்று ஒழுகியது. ஒழுகி வழிந்த கஞ்சியை, நிமிர்ந்து நின்று வாயைத் திறந்து குடித்தான் சிறுவன். அவன் எவ்வளவு குடிக்க முடியும்? வயிறு நிரம்பியதும் கஞ்சிக் கலயத்தை நோக்கி, “அப்புக்கு இரு, அப்புக்கு இரு” என்று கூறினான்.

தன் பங்கைக் குடித்தாயிற்று. தன் அப்பாவின் பசிக்குக் கஞ்சி இல்லாமல் போய்விடக் கூடாதே, என்ற கவலை உண்டாயிற்று. சிறுவன் சொன்னதற்காகக் கஞ்சி ஒழுகுவது நின்றுவிடுமா? ‘நிற்காது’ என்று அந்த இளைய உள்ளத்திற்குத் தோன்றாமல்தானே செல்கிறான் நடக்காததெல்லாம் நடக்கும்; பேசாததெல்லாம் பேசும்; எல்லாம் குழந்தை உலகத்திலே! இத்தகையதொரு கதை முல்லாவின் வாழ்விலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

கோடைவெயில், கொடுமையாய் வாட்டியது; சுடு நெருப்புப் போலக் கொதித்தது. நீர் வேட்கை மிகுந்தது.

செல்லும் வழியில் ஓரிடத்தில் தண்ணீர்க் குழாய் இருந்தது. தண்ணீர்க்குழாயில் ஓர் அடைப்பு இருந்தது. அடைப்பை வலிந்து இழுத்துத் திறந்தார் முல்லா. 'சரேல்' என்று நீர் பாய்ந்து வெளிப்பட்டது. முல்லாவின் முகம் தலையெல்லாம் நனைந்தன. சட்டை துணியெல்லாம் தண்ணீராயிற்று. எப்படியோ தண்ணீரைக் குடித்து வேட்கையைத் தணித்துக் கொண்டார். வேட்கை தணிந்ததும் தண்ணீர்தானே நின்று விடுமா?

“தண்ணீரே உனக்குச் சிறிதேனும் அடக்கம் இல்லையே! எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் அறிவுதானும் இல்லையே! உன் வெறித்தனத்தைப் பார்த்துத்தானே மூச்சுப் போகவிடாமல் குழாய்க்குள் அழுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். 'இரு இரு' உன்னை அடக்குகிறேன்” என்று அடைப்பை வைத்து இறுக்கி மூடினார். தண்ணீர் நின்றது.

வளர்ந்தவர்களும் குழந்தைத் தனமாக இருப்பதுண்டு என்பதை விளக்குகிறது முல்லாவின் இக்கதை.

20. அவரவர் அறிவு

விசயநகர வேந்தர் கிருட்டிணதேவராயர் அவைக்கு ஒரு நாள் ஓர் அறிஞர் வந்தார். அவர், 'எம் குறிப்பை அறிந்து மறுமொழி குறிப்பாலேயே கூறவேண்டும்; அத்தகு திறமையாளர் இந்த அவையில் இருக்கின்றனரா?' என்றார்.

வேந்தர் தெனாலிராமலை நோக்கினார். இராமன் அவையின் முன் வந்தான்.

வெளியூர் அறிஞர் தம் வலக்கையைத் தூக்கி ஒரு விரலை நீட்டினார். தெனாலிராமன் இரண்டு விரலை நீட்டினான். அவர் மூன்று விரலை நீட்டினார். இராமன் நான்கு விரலை நீட்டினான். அவர் ஐந்து விரல்களையும் நீட்டினார். இராமன் விரல்களையெல்லாம் மடக்கிக் கை முட்டியை முன்னே நீட்டிக் காட்டினான். வந்தவர் “நான் தோற்றேன் தோற்றேன்” என்று கூறினார்.

அரசர், “நீர் என்ன கூறினீர் அவர் என்ன கூறினார்” என வினாவினார்.

“அரசே! நான் இறைவன் ஒருவன் என்றேன். அவர் ஏன், அம்மையப்பன் என இறைவர் இருவர் அல்லரோ” என்றார்.

“நான் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்களைச் செய்யும் முக் கடவுளர் உண்டே” என்றேன்.

“அவர், ஏன்? நான்கு வேதங்கள் இல்லையோ” என்றார்.

“நான் ஐம்பெரும் பூதங்கள் உண்டே” என்றேன்.

“பூதங்கள் என்ன செய்யும்? அவற்றை ஒரேயடியாகத் தொலைக்க முருகன் கைவேலுண்டே” என்றார் என்று கூறினார்.

அவர் போனபின் தெனாலிராமனைப் பார்த்து “அவருக்கு நீ என்ன சொன்னாய்?” என்றார் அரசர்.

அவர் செருக்குக் கொண்டவர். ஆணவம் தலைக்கு ஏறி அரசர் அவை என்பதையும் கூட எண்ணாமல், 'ஓர் அறை அறைவேன்' என்றான். நான் விடுவேனா? வெளியூர்க்காரன் சலசலப்புக்கு உள்ளூர்க்காரனாகிய நான் அஞ்சவேனா? 'உன்னை இரண்டு அறை அறைவேன்' என்றேன். அவன் திமிரோடு, 'மூன்று அறை அறைவேன்' என்றான். 'தடியா, உன்னை நான் நான்கு அறை அறையாமல் விடப் போவதில்லை' என்றேன். அவனோ அஞ்சவில்லை; 'உன்னை ஐந்து போடு போடுகிறேன் பார்' என்றான். நான் பொறுத்துக்கொள்வேனா? 'நீ ஐந்துபோடு போட நான் பார்த்துக் கொண்டா இருப்பேன்? என் கைமுட்டியால் உன் மூக்கை உடைப்பேன்' என்றேன். தோற்றுப்போனேன் என்று போய்விட்டான் என்றான்.

இப்படியே இன்னும் சில கதைகளும் செய்திகளும் நம் நாட்டில் வழங்குகின்றன. முல்லாவின் கதையொன்றும் இம் முறையில் விளங்குகின்றது.

அறிஞர் ஒருவர் முல்லாவை ஒரு முறை கண்டார். முல்லா பெற்றிருக்கும் மெய்ப் பொருள் திறத்தை அறிந்து கொள்ள விரும்பினார். அதனால் தம் ஒரு விரலை வாளை நோக்கி நீட்டினார். அவர் என்ன சொல்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட முல்லா, தம் பையில் இருந்து ஒரு கயிற்றை எடுத்துக்காட்டி வாளை நோக்கினார். முல்லா சொல்லுவது என்ன என்பது அறிஞர்க்குப் புரிந்து விட்டது. அதனால் முல்லாவைப் பாராட்டிச் சென்றார்.

ஒருவர் ஒற்றை விரலைக் காட்டியதையும் அதற்குப் பதிலாக முல்லா கயிற்றைக் காட்டி வானத்தைப் பார்த்ததையும் அதனை அவர் பாராட்டிவிட்டுப் போனதையும் - ஒருவன் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான்.

'உன்னை ஒரு கை பார்க்கிறேன்' என்று கூறியதாகவும், அதற்குப் பதிலாக, 'நீ பார்த்தால் நான் விடுவேனா? உன்னைக்

கயிற்றில் தொங்கவிட்டு விடுவேன்' என்று பதில் சொன்னதாகவும் எண்ணினான். அதனால் தான் விரலைக் காட்டியவர் தோற்றுப் போனார் என்று முடிவு செய்தான்.

முல்லாவினிடம் அவர் என்ன சொன்னார், நீங்கள் என்ன பதில் சொன்னீர்கள், என்று கேட்டான்.

“உலகை மெய்யான ஆற்றல் ஒன்றே நடத்தி வருகின்றது; அவ்வாற்றல் இறைவன் என்பதே” என்பதை ஒரு விரலால் குறித்தார் அறிஞர்.

“அந்த இறைவனை அடைவதற்குப் பொய்யான வழிகளை மாந்தர் பலரும் பின்பற்றுகின்றனர். அப்படிப் பின்பற்றுவது இந்தக் கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு அதன் வழியாக வானத்தை அடைந்து விடுவேன் என்பது போலாகும்” என்று நான் விளக்கினேன். மிகச் சரி என்று ஏற்றுக் கொண்டார் அறிஞர் என்றார் முல்லா.

ஒரே குறிப்பு அறிவாளிக்குத் தரும் பொருள் வேறு; முட்டாளுக்குத் தரும் பொருள் வேறு என்பது இவற்றால் விளங்கும்.

21. கூலி வாங்காமலேயே வேலை செய்தவர்

ஊரெல்லாம் ‘கள்வர் பயம்;’ ‘களவு’ என்ற பேச்சாகவே இருந்தது. தெனாலிராமனுக்கும் கள்வரைப் பற்றிய பேச்சு எட்டியது. ஒரு நாள் இரவில் தெனாலிராமன் வீட்டுக்கும் கள்வர்கள் வந்துவிட்டனர். அவர்கள் கொல்லைப் புறத்தில் பதுங்கியிருப்பதைத் தெனாலிராமன் தெரிந்து கொண்டான்.

இராமன், உறங்கிக் கொண்டிருந்த மனைவியை எழுப்பினான். “அடியே, ஊரெல்லாம் கள்வர் பயத்தால் பொட்டுப் பொட்டென்று விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! நீ இப்படிச் குறட்டை போட்டு உறங்குகிறாயே! எழுந்திரு; நம் வெள்ளிப் பாத்திரம் பணப்பெட்டி எல்லாவற்றையும் நம் கிணற்றுள் கொண்டுபோய்ப் போட்டுவிடலாம். கள்வர் பயம் நீங்கியபின்னால் எடுத்துக் கொள்ளலாம்” என்றான். அவன் மனைவி அவன் திறமையை அறிவாள் அல்லவா! ஏதேனும் காரணம் இருக்கும் என்று அவன் சொன்னபடியே கேட்டுக்கொண்டான்.

இராமனும் அவன் மனைவியும் தூக்க முடியாமல் தூக்கிக் கொண்டுபோய் ஒரு பெட்டியைக் கிணற்றுள் போட்டனர்.

கொல்லைப்புறத்தில் மறைந்திருந்த திருடர்கள் இராமன் வீட்டில் பேசியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். கிணற்றில் பெட்டியைப் போட்டதையும் பார்த்தனர். அதனால் மெல்ல நகர்ந்து கிணற்றுக்குச் சென்றனர்.

கிணற்றில் துலா (நீர் இறைக்கும் ஏற்றம்) மாட்டப் பெற்றிருந்தது. துலாவை இறைத்து நீரை வற்றவைத்துவிட்டால் பெட்டியை எளிதாக எடுத்துக் கொள்ளலாமே எனத் திட்டமிட்டனர். விரைந்து விரைந்து துலாவால் நீரை இறைத்தனர்.

கிணறு ஆழமானது; நீர்ப்பெருக்குடையது; கள்வர்கள் விடியும் அளவும் நீரை இறைத்துக் கொண்டே இருந்தனர். அப்படி இறைத்தும் நீர் வற்றிய பாடில்லை; அந்நிலையில் இராமன் கள்வர்க்குத் தெரியாமல் தோட்டத்துள் புகுந்து அத்தண்ணீரைத் தோட்டத்திற்குப் பாய்ச்சினான். நெடுநேரம் இறைத்ததனால் தோட்டம் முழுவதும் பாய்ந்து விட்டது; பொழுதும் விடியும் அளவு ஆய்விட்டது; “இறைத்தது போதும்” என்றான் இராமன்; திருடர்கள் திகைத்துப் போய் ஓட்டமெடுத்தனர். இராமன் தோட்டம் முழுவதும் நீர்பாய்ச்சிய மகிழ்ச்சியில் வீடு சென்றான்.

தெனாலிராமன் கதைகளுள் ஒன்று. இது திருட வந்தவர் களின் உழைப்பையே நயமாகத் திருடிக் கொண்ட இராமன் திறம் இது. முல்லாவின் திறமும் இத்தகையதாக விளங்குகின்றது.

முல்லாவின் மனைவியார் வெளியூர்க்குப் போயிருந்தார். சில நாட்களாக வீட்டின் கதவு பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் பொருள்கள் திருடுபோய்க்கொண்டே இருந்தன. முல்லா, ஒரு நாள் வீட்டில் பக்கத்தில் மறைந்திருந்தார். அரைகுறையாக இருப்பவற்றை யெல்லாம் திருடிக்கொண்டு போவதற்காகப் பழைய திருடன் வந்தான். அகப்பட்ட பொருள் களையெல்லாம் எடுத்து மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

முல்லா திருடனைத் தொடர்ந்தார். நெருங்கவும் செய்யாமல், அகலவும் செய்யாமல் தொடர்ந்தார். திருடன் தன் வீட்டுக்குள் நுழைவது வரை தொடர்ந்தார். வீட்டுக்குள்போன திருடன் பொருள்களை வீட்டில் பரப்பி வைத்துவிட்டு ஓய்வெடுத்தான். முல்லாவும் அவ்வீட்டுக்குள் மெல்ல நுழைந்தார். ஆங்கிருந்த விரிப்பை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு படுத்துவிட்டார்.

திருடன் தன் வீட்டில் புதிய ஆள் ஒருவர் படுத்திருப்பதைக் கண்டு வியப்படைந்தான். தன் வீடுபோல் உரிமையாகப்

படுத்திருக்க இவனுக்கு என்ன துணிவு இருக்கவேண்டும்? என நினைத்தான்.

“ஐயா நீர் யார்?” என்றான்.

“என் பெயர் முல்லா! நான் இந்த வீட்டில் இப்பொழுது குடியேறியிருக்கிறேன்.”

“இந்த வீடு என்வீடு! இதில் நீர் எப்படிக் குடியேறினீர்?”

“என் வீட்டுப்பொருள்கள் எல்லாம் இங்கே இருக்கின்றன. அவ்வளவையும் நீ கொண்டு வந்து குவித்துவிட்டாய்; நான் மட்டும் அங்கே இருந்து ஆவது என்ன? என்று இங்கேயே குடியேறிவிட்டேன். இதற்கு வாடகை எவ்வளவு தரவேண்டும்; பொருள்களை யெல்லாம் நீ கொண்டு வந்து சேர்த்ததற்குக் கூலி எவ்வளவு தர வேண்டும்” என்றார்.

திருடன் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டான். கொண்டு வந்த பொருள்களை யெல்லாம் கட்டுக்கட்டாகக் கட்டி மீண்டும் அவர் வீட்டில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தான். முல்லா நன்றி சொல்லிவிட்டுத் தம் வீட்டுக்கு நடந்தார். வரும்போது மறைந்து மறைந்து வந்ததுபோல் இல்லாமல், நேராகவே சாலையில் நடந்து சென்றார்.

திருடர்களே தேர்ந்தவர்கள்! அவர்களிலும் தேர்ந்திருந்த தால்தானே திருடர்களையும் ஏமாற்ற முடியும். திருடுவதற்கு மட்டுமில்லை; திருடப் போகாமல் காப்பதற்கும் தேர்ச்சி வேண்டியதிருக்கிறதே!

22. பரிசும் பாராட்டும்

போர்க்களத்திலிருந்து திரும்பி வந்த வீரர்களில் ஒவ்வொரு வீரனைப் பார்த்தும், “நீ பகை வீரர்களை என்ன செய்தாய்?” என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்தார் இளவரசியார்.

“என் கைவிரல்களை மடக்கியே பகைவன் கன்னத்தில் குத்திக் கொன்றேன். கருவி எதுவும் இல்லாத நிலையில் என் கையையே கருவியாக்கிச் செய்த செயல் இது” என்றான் ஒருவன். இளவரசியார் அவன் கையைப் பற்றி முத்தம் தந்து பாராட்டினார்.

வீரன் சொல்லையும் இளவரசியார் செயலையும் கண்ட இன்னொருவன், முன் வந்தான். “இளவரசியாரே, நானும் என் பகைவனைக் கருவி எதுவும் இல்லாத நிலைமையில் பல்லால் கடித்தே கொன்றேன்” என்றான். அவன் தன் வாயில் இளவரசியார் முத்தமிடுவார் என எண்ணிச் சொல்கிறான் என்பதை

அறிந்து கொண்டார் இளவரசியார். அதனால், ‘அப்படியாவா’ என்று அருகே அழைத்தார். மிக மகிழ்வுடன் அவன் அரசியார் முன் வந்து நின்றான். ‘பளார்’ என்று ஓர் அறை அறைந்து “இதுதான் உனக்குப் பரிசு ஓடு” என்றார் இளவரசியார். இது பிரான்சு நாட்டில் நிகழ்ந்தது.

அரசர் வீரர்களைத் தனித்தனியே அழைத்து அவரவர் வீரத்திற்குத் தக்க பரிசும் பாராட்டும் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார். ஒரே ஒரு வீரன் மட்டும் மிகக் கவலையுடன் ஒதுங்கி நின்றான். அரசர் அவனை அழைத்து “ஏன் இப்படிக் கவலையுடன் நிற்கிறாய்?” என்று வினவினார்.

“எவரெவருக்கோ பரிசுகள் வழங்குகிறீர்கள்? என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை நீங்கள்” என்றான்.

“நீ என்ன திறங்காட்டினாய்” என்றார் அரசர்.

“நானா? பாசறையில் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது பகைவீரன் ஒருவன் பாசறையை நோக்கி நிலத்தில் கால்கள் படபட என அடிக்க நகர்ந்து கொண்டிருந்தான். அவனை விட்டிருந்தால் பாசறைக்கு அழிவு ஏற்பட்டிருக்கும். வீரர்கள் எல்லாம் அழிந்திருப்பார்கள். ஆதலால் அவன் படபடக்கும் கால்களை வெட்டி எறிந்தேன். இது திறம் இல்லையா?” என்றான்.

“நல்லது; நீ தலையை வெட்டாமல் காலை வெட்டுவானேன்” என்றார் அரசர்.

“அதுவா? எனக்கு முன்னாக எவனோ ஒருவன் அவன் தலையை வெட்டிக்கொண்டு போய்விட்டானே, நான் என்ன செய்ய முடியும்” என்றான்.

அரசர் நகைத்தார். நீ அரசவை நகைச் சுவையாளனாக இருக்கத்தக்கவனே அன்றிப் படையாளனாக இருக்கத் தக்கவனல்லன்” என்று சொல்லி அரண்மனைக்கு அழைத்துக் கொண்டார். இப்படி முல்லா கதையொன்றும் வழங்குகின்றது.

தெருவில் இருந்த வீரன் ஒருவன் தன் ஆற்றலை விரிவாகக் கூறிக் கொண்டிருந்தான். கூட்டத்தில் இருந்த பலரும் அவன் சொல்வதை ஆர்வத்துடன் ஆடாமல் அசையாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அவன் சொன்னான்; “நான் போரில் நின்றேன்; என்னைச் சூழ்ந்து நின்றவன் ஒருவனா? இரண்டு பேரா? மூன்று பேர்; முரட்டு ஆள்கள்; ஒரே வேளையில் என்னை மோதியழிக்கத் துணிந்து நின்றனர். நான் அஞ்சவேனா? உடனே என் வாளை

உருவினேன். ஒன்று, இரண்டு என்று எண்ணும் நேரத்திற்குள் மூன்று தலைகளும் நிலத்தில் விழுந்து உருண்டன” என்றான்.

கூட்டம் கையொலி செய்து களிப்படைந்தது. வீரன் பெருமிதத்தால் தலைநிமிர்ந்து நின்றான். முல்லா, “நான் செய்த வீர மேம்பாட்டை நீங்கள் யாரும் அறியமாட்டீர்களே! இவ் வீரனைப் போல நான் சொல்லி தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்வதில்லை. ஆனால் ஒன்று சொல்கிறேன். என்னை மோதியழிக்க முரடன் ஒருவன் வந்தான். மோதிக் கொள்ளுமுன்னரே அவன் பின்னங்காலில் வாளைக் கொண்டு ஒரு போடு போட்டுத் துண்டாக்கினேன். அவ்வளவுதான்! அவன் ஒழிந்தான்” என்றார்.

“முல்லா! நீர் வீரர்தாம். முரடனின் தலையை வெட்டாமல் காலையேன் வெட்டினீர்” என்றான் கூட்டத்தில் இருந்த ஒருவன். “தலையிருந்தால் அதனை வெட்டாமல் காலை வெட்டுவதற்கு எனக்கு என்ன கிறுக்கா பிடித்திருக்கிறது? தலையை எனக்கு முன்பே எவனோ வெட்டிக் கொண்டு போய்விட்டானே!” என்றார். கூட்டம் ‘கொல்’ என்று நகைத்தது.

23. நம்பச் செய்து கெடுத்தல்

ஓர் ஊரில் ஒரு துறவியிருந்தார். அவரிடம் ஓர் இளைஞன் மாணவனாக வந்தான். துறவியினிடம் கற்கவேண்டுவன வெல்லாம் கற்றுக் கொண்டு துறவியாகப் போவதாகக் கூறி அவரோடு தங்கினான்.

துறவி ஓர் ஊருக்குச் சென்றார். ஒரு வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்து அந்த வீட்டுக்காரருடன் உரையாடிவிட்டுத் திரும்பினார்.

திரும்பிவரும்போது சிறிது தொலைவு சென்றதும் மாணவன் தன் தலையைத் தடவி ஒரு துரும்பை எடுத்தான். “ஐயோ, நான் என்ன பாவம் செய்து விட்டேன்; தங்குவதற்கு நிழலும், பருகுவதற்குப் பாலும் தந்த வீட்டுக்குக் கேடு செய்துவிட்டேன். உண்ட வீட்டிலே கெண்டிதூக்கியது போலவும், அன்னமிட்ட வீட்டிலே கன்னமிட்டது போலவும் ஆயிற்றே” என்று துரும்பைக் குருவுக்குக் காட்டி வருந்தினான். ‘அந்த வீட்டாருடைய துரும்பு என் தலையில் தங்கிவிட்டது. நாம் தங்கியிருந்த வீட்டாருக்கு உரிமைப்பட்ட கூரைத் துரும்பை அங்கே போய்ப் போடா விட்டால் பொல்லாப் பழியும் பாவமும் ஆகும்’ என்று ஓடினான். அதனைக் கண்ட துறவி தம் மாணவன் எவ்வளவு நல்லவன்; பிறர்பொருளை விரும்பாதவன் என்று வியந்து பூரிப்படைந்தார்.

குரு தன் மேல் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும் என்பதற்காக மாணவன் தானே துரும்பை எடுத்துத் தன் தலையில் வைத்துக் கொண்டதை அறியாமல், குரு நல்லெண்ணம் கொண்டு விட்டார். அதனையறிந்து தனக்குள் எண்ணி மகிழ்ந்தான் மாணவன்.

ஒருநாள் குரு, குளத்தில் குளிக்கச் சென்றார். அதுவரை மாணவனாகிய இளந்தூறவியிடம் தம் கைத்தடியை மட்டும் குரு தருவது வழக்கம் இல்லை. கையைவிட்டு அவர் அதை யாரிடமும் தருவதும் இல்லை. “நல்ல மாணவன் இவன்” என்ற நம்பிக்கையால் அடுத்தநாள் தடியை அவனிடம் தந்துவிட்டு, குரு குளத்திற்குள் நீராடச் சென்றார்.

குரு குளத்திற்குள் சென்று நீரில் எப்பொழுது முழுகிக் குளிப்பார் என்பதைக் கண்ணிமையாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாணவன், இதுதான் தக்க பொழுதென்று எண்ணி அங்கிருந்து அவருக்குத் தெரியாமல் ஓட்டம் பிடித்தான்.

குருவின் தடி என்ன வெறுந்தடியா? வெறுந்தடியென்றால் அதனைத் தட்டிக் கொண்டு போவதற்காக அவருக்கு மாணவனாக நடக்க, வந்து சேர்ந்திருப்பானா? அத்தடியை உள்ளே துளையிட்டுப் பொற்காசுகளால் நிரப்பிவைத்திருந்தார் துறவி. நெடுங்காலம் தொகுத்து வைத்த பொருள் முழுவதும் அத்தடியினுள் இருந்தது. குளத்துள் காணாது தேடினார். நொடிப் பொழுதில் பொன் பறிபோனதை எண்ணிப் புலம்பினார்.

முல்லாவின் காலத்தில் ஊருக்கு ஒரு நீதிபதியை நியமிக்கும் முறை இருந்தது. முல்லாவுக்குத் தாமே தம் ஊரில் நீதிபதியாக வரவேண்டும் என்ற பேராவல் இருந்தது. அவ்வூரில் இவரே நீதிபதியாகத் தக்கவர் என்று ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக அரசர் சிலரை அனுப்பினார்.

அரசரால் அனுப்பப்பட்டவர்கள் வரும்போது முல்லா தம் தலையில் ஒரு வலையைப் போட்டுக் கொண்டு தெருவில் நடந்துவந்தார். “முல்லா நீர் வலையோடு திரிகிறீர் ஏன்?” என்று அவர்கள் கேட்டனர்.

“நான் ஒரு காலத்தில் மீன்பிடிப்பவனாக இருந்தேன். பின்னர் முல்லாவாகிவிட்டேன். நான் முல்லாவாக ஆனாலும் வேறு எத்தகைய பதவியைப் பெற்றாலும் என் பழைமையை மறந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக மீன்வலையைத் தலையில் போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன். பொழுதுக்கு ஒரு முறையாக நடப்பவர் என்ன மனிதர்?” என்றார் முல்லா.

“ஆ! ஆ! ஊருக்கு ஏற்ற நல்ல நீதிபதி இந்த முல்லாவே” என்று எல்லாரும் ஒருமுகமாக எண்ணி முல்லைவை நீதிபதியாக்கினர்.

சில நாள்சள் சென்றன. முல்லா மீன்வலையைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டார். ஊர்க்காரர்கள், “முல்லா, அரசர் அனுப்பிய பெரியவர்கள் வந்தபோது மீன் வலையோடு வந்தீர். அவர்கள் உம்மை ஊரின் நீதிபதியாக்கி வைத்தனர். ஆனால் இப்பொழுது மீன்வலையை எடுத்தெறிந்து விட்டீரே ஏன்?” என்றனர்.

“ஆம்! நான் பிடிக்க வேண்டிய மீனைப் பிடித்து விட்டேன். இனி வலை வேண்டியதில்லை என்பதால் அதனை எடுத்தெறிந்து விட்டேன்” என்றார். முல்லாவின் திறமையான வேலையைக் கண்டு ஊரார் மூக்கில் விரல் வைத்து நோக்கினர்.

முல்லா தாம் விரும்பிய மீனைத்தான் (பதவியைப்) பிடித்துவிட்டாரல்லவா!

24. அது என் விருப்பம்

ஓர் ஊரில் கண்ணன் மணியன் என்னும் இருவர் சேர்ந்து ஒரு பசுமாடு பிடித்தார்கள். இருவரில் ஒருவனாகிய கண்ணன் மற்றொருவனை ஏமாற்ற நினைத்தான். கண்ணன் மணியனைப் பார்த்து “உனக்கு மாட்டின் முன்பகுதி உரிமையானது. முன்பகுதியை நீ நன்றாக கவனித்துப் போற்றி வளர்க்க வேண்டும். பின் பகுதியை நான் நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்றான்.

பசுவின் முன்பகுதியில் வாய் இருக்கிறது. அதனால் தீனியையும், தண்ணீரையும் வைத்து வளர்க்க வேண்டியவன் மணியன்; பால் கறந்து பிழைத்துக்கொள்ள வேண்டியவன் கண்ணன் என்றாகியது.

மணியன் தன் கூட்டாளியின் சூழ்ச்சியை எண்ணி வெம்பினான்; வெதும்பினான்; “சரி, பார்க்கலாம். எப்படிப் பால் கறந்து காசு தேடுகிறான் என்பதை அறிந்துவிடலாம்” என நினைத்தான்.

பால் கறக்கும் வேளை வந்தது. மணியன் நன்றாகத் தீனிபோட்டு நீர் விட்டு வயிற்றை நிரப்பியிருந்தான். மடுவில் பால் கட்டிப் போயிருந்தது. கன்றைவிட்டுப் பால் கறந்ததும் பாலைக் கறப்பதற்குக் கலத்தோடு போய்ப் பசுவின் கால்களுக்கு இடையே அமர்ந்தான் கண்ணன். முன்பகுதிக்கு உரிமையானதாகிய மணியன் மாட்டின் முன்னே நின்று மாட்டைத் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். பாலைக் கறப்பதற்குக் கண்ணன் காம்பில் கைவைத்தானே இல்லையோ அப்பொழுது மணியன்,

பசுமாட்டின் முகத்தில் ‘படார்’ என ஓர் அறை அறைந்தான். அறைந்தவுடனே மாடு வெருண்டு ‘படார்’ என்று கறப்பவனை உதைத்து, உருட்டியது. கறப்பதற்காகக் கையில் வைத்திருந்த செம்பு எங்கேயோ போய் வீழ்ந்து உருண்டது.

பால் கறக்கப்போய்ப், பல் உடைபட்ட கறவைக்கார கண்ணன், உடலில் பட்ட புழுதியையும் கொட்டிய குருதியையும் துடைத்துக் கொண்டு சினத்துடன் வந்தான். “கறக்கும் போது இப்படியா மாட்டை அடிப்பார்கள்?” என்றான்.

“மாட்டின் முன்பகுதி என்னுடையது. அதில் நான் எதுவும் செய்வேன். அதனைக் கேட்பதற்கு நீ யார்?” என்றான் மணியன்.

‘சூழ்ச்சிக்குச் சூழ்ச்சி; வம்புக்கு வம்பு’ என்று தெளிந்தவர்கள் கூறும் கதை இது.

முல்லாவின் கதையொன்றும் இத்தகையதே.

முல்லாவும் இன்னொருவரும் ஒரு வீட்டில் குடியிருந்தனர். முல்லா வீட்டின் அடித்தளத்தில் குடியிருந்தார். மேல் தளத்தில் (மாடியில்) இன்னொருவன் குடியிருந்தார்.

மாடியில் குடியிருந்தவர் தம் வீட்டுப்பகுதியில் ஒருநாள் மாவு இடித்தனர். “வீடே இடியும்படி மாவிடிக்க வேண்டுமா? கீழே இருப்பவர்களுக்கு இவ்விடி துயர் தருமே எனச் சிறிதும் எண்ணவில்லையே” என்றார் முல்லா.

அப்பொழுது, முல்லா அமைதியாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர்க்கு மாவு இடிக்கும் ஒலி, ‘இடியொலி’ போலவே இருந்தது. பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தார்; நிறுத்துவதாகத் தெரியவில்லை; நேரே மாடிக்குப் போனார்; “ஏன்; சற்றே மெல்லென இடிக்கக்கூடாதா? கீழே எவ்வளவு அதிர்கின்றது. வீடே ஆடுகின்றது. கீழே குடியிருப்பவர்களுக்குத் தொல்லை என்பது உங்களுக்குத் தோன்றவில்லையா?” என்றார் முல்லா.

மாடியில் இருந்தவர், “முல்லா, இது எங்கள் உரிமையானது, இவ்வீட்டில் நாங்கள் எங்கள் வசதிபோல் இடித்துக் கொள்ள உரிமையுண்டு; உமக்கு என்ன வந்தது? போய் உம் வேலையைப் பாரும். எங்கள் உரிமையில் தலையிடாதீர்” என்றார்.

முல்லா ‘சரி! சரி!’ என்று கீழே போனார். ஒரு பெரிய கடப் பறையை எடுத்துக் கீழ் வீட்டுச் சுவரை இடித்தார். இடிக்கும் ஒலி மேல் வீட்டுக்காரருக்குக் கேட்டது; கட்டடமே ஆடியது. மேல்

வீட்டுக்காரர் முல்லாவினிடம் ஓடிவந்தார். “நீர் என்ன செய்கிறீர்? வீடே ஆடும்படி இடிப்பானேன்?” என்றார்.

“அது என் விருப்பம்; அதனால் உமக்கு வந்ததென்ன? என் வீட்டில் நான் இடிக்க உரிமை இல்லையா? நீர் போய் உம் வேலையைப் பாரும்” என்றார் முல்லா. மாடிக்காரர் தம் தவற்றை உணர்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டார். முல்லா அவருக்கு அறிவுறுத்தத் தானே இடித்தார்; பிறகும் இடித்தால் அவருக்கு என்ன நன்மை? அவர் வீடும் அழியத்தானே செய்யும்? அதனால் அடிப்பதை நிறுத்திவிட்டார்.

25. சட்டினி என்ன விலை?

சிறுண்டிச் சாலைக்குள் சிற்றூரான் ஒருவன் போனான். அவனுக்குப் பசியாக இருந்தது. ஆனால் கையில் பணமில்லை. கடைக்காரனிடம் ‘இட்டிலி என்ன விலை?’ என்று கேட்டான். ‘இட்டிலி 15 காசு’ என்றான் கடைக்காரன். ‘சட்டினி விலை என்ன?’ என்றான் வந்தவன். ‘சும்மா’ என்றான் கடைக்காரன்.

“எனக்கு இட்டிலி வேண்டாம்; சட்டினி கொடு” என்றான் வந்தவன். இட்டிலி வாங்கினால் தானே சட்டினி தருவான் கடைக்காரன்? இச் சிற்றூரான் கதைபோல முல்லா கதை ஒன்றும் சொல்லப் பெறுகிறது:

முல்லாவுக்கு இசைகற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்பட்டது. இசையாசிரியர் ஒருவரைத் தேடிச் சென்று இசை கற்றுக் கொள்வதற்குக் கட்டணம் எவ்வளவு என்று கேட்டார். இசையாசிரியர், முதல் மாதத்திற்கு ஐந்து பொன்; பின்னால் ஒவ்வொரு மாதத்திற்கும் ஒரோர் பொன் என்றார்.

முல்லா எண்ணிப்பார்த்தார். இசையாசிரியரிடம், ‘எனக்கு இரண்டாம் மாதம் முதல் கற்றுத் தரும் இசையைக் கற்றுத் தாருங்கள். முதல் மாத இசை வேண்டாம்’ என்றார். இப்படிப்பட்ட முல்லலை இசையை எப்படிக் கற்றிருப்பார்?

26. ஏணியை ஏலத்தில் விற்கப் போகிறேன்

பனைமரத்தின் மேல் ஒருவன் ஏறினான். பதநீரைப் பருகவும், நுங்குக் காயைப் பறிக்கவும் கருதியிருந்தான் அவன்.

மரத்தின் மேல் திருட்டுத்தனமாக ஒருவன் ஏறுவதைத் தோட்டக்காரன் கண்டு விட்டான். “ஏன் மரத்தில் மேல் ஏறுகிறாய்?” என்றான்.

“பனைமரத்தில் என் கன்றுக்குப் புல் பறிக்க ஏறினேன்” என்றான் மரத்தில் ஏறியவன். “ஓ ஓ! பனைமரத்தில் தான் நிரம்பப் புல் இருக்குமோ, நீ பறித்த புல் எங்கே?” என்றான் தோட்டக்காரன்.

“பனைமரத்தில் புல் இல்லாததால்தானே திரும்புகிறேன்” என்றான் மரமேறியவன்.

இப்படியே முல்லாவும் ஒரு முறை நடந்து கொண்டார்:

ஒரு தோப்பில் புகுந்து பழங்களைத் திருட விரும்பினார் முல்லா. தோப்பைச் சுற்றிலும் நெடுஞ்சுவர் இருந்தது. அதனைத் தாண்டுவதற்காக ஏர் ஏணியை எடுத்துக்கொண்டு போனார். ஏணியைச் சாய்த்துச் சுவர்மேல் ஏறினார். இனிச் சுவரில் இருந்து இறங்க வேண்டுமே! அதற்காக ஏணியை எடுத்துச் சுவர்மேல் தூக்கிக் கீழே தோட்டத்துள் இறக்குவதற்குப் போனார். இந்நிலையில் தோட்டக்காரன் பார்த்துவிட்டான்.

“ஏணியைத் தூக்கிக்கொண்டு சுவரின்மேல் ஏன் நிற்கிறீர்?” என்றான் தோட்டக்காரன்.

“ஏணியை ஏலம் போட்டு விற்கப்போகிறேன்.”

“ஏணியைத் தோப்பிலா விற்பார்கள்?”

“ஏன், விலைக்குப் போகுமானால் எங்கும் விற்கலாம்; சந்தையில்லாதான் விற்கவேண்டும் என்று சட்டம் இருக்கிறதா?” என்றார் முல்லா.

தோட்டக்காரனுக்கு மறுமொழி சொல்ல ஒன்றும் தெரிய வில்லை! “ஏணியை இங்கே எவர் வாங்கப் போகிறார்!” என்றான்.

“எவரும் வாங்காததால்தான் எடுத்துக் கொண்டு போகப் போகிறேன்” என்று சுவரை விட்டு இறங்கி நடந்தார் முல்லா.

‘வாய்த்தால் நமக்கு; வாய்க்காவிட்டால் பிள்ளையார்க்கு’ என்பது நம் பழமொழி. இதுபோலவே “பழம் கிடைத்தால் சரி; இல்லையானால் போகிறது” என்று முடிவு கட்டிக்கொண்டார் முல்லா.

27. உனக்கு நேர்ந்தால் தெரியும்

அருச்சுனன் தேரில் வந்து கொண்டிருந்தான். கண்ணன் தேரோட்டினான். கண்ணன் கட்டளைப்படி இந்திரன் ஒரு முதியவனாக வந்தான். தேர் வரும் வழியில் தீ வளர்த்து, அத்தீயைச் சுற்றி வலம் வந்துகொண்டு இருந்தான் இந்திரன். அவன் கையில் ஒரு சிறுவன் பிணம் இருந்தது.

“அருச்சுனா, இந்த முதியவனைப் பார். அவன்தன் குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு தீயை ஏன் சுற்றி வருகிறான்; கேட்டு வா” என்றான் கண்ணன். அருச்சுனன் அம் முதியவன் அருகே சென்றான்.

முதியவன், தன் மகன் இறந்துவிட்டதாகவும் அதனால், தான் உயிர்வாழ விரும்பாமல் அச்சிறுவனுடன் தானும் தீயில் விழுந்து சாகப்போவதாகவும் சொன்னான். உடனே அருச்சுனன், “மகன் இறந்ததற்காகத் தந்தை சாவதா? ஒருவருக்காக ஒருவர் சாவது என்றால் உலகில் யாராவது இருப்பார்களா? எப்படிப்பட்ட அன்புடைய பிள்ளையாக இருந்தாலும் அதற்காகச் சாகப்போகும் தந்தையுண்டா?” என்று தடுத்தான்.

“நீ என்னைத் தடுக்கிறாய்; இப்படி உலகில் யாராவது செய்வார்களா, என்கிறாய். உனக்கு இப்படி நேர்ந்தால் தான் தெரியும். ஊருக்கு யாரும் சொல்லிவிடுவார்கள். அவரவருக்கு வரும்போதுதான் தெரியும்; அவர்கள் நிலைமை வேறாக இருக்கும்!” என்றான் முதியவன்.

“நீ என்ன சொல்கிறாய்? உன்னைப்போல் நான் ஒரு பொழுதும் இருக்கப் போவதில்லை. எனக்கு இத்தகைய நிலைமை ஏற்பட்டாலும் அப்பொழுதும் இந்த உறுதியோடு தான் இருப்பேனே ஒழிய, உன்னைப்போல் கோழையாகச் சாக மாட்டேன்” என்றான். பின்னர் முதியவனைத் தீயில் விழாமல் காப்பாற்றிவிட்டுச் சென்றான்.

அருச்சுனன் ஊரையடைந்தபின், அன்றைய போரில் அவன் மகன் அபிமன்யு இறந்தான் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டான்; மிகமிக வருந்தினான். மகனைப் பறிகொடுத்த பின்னர் தான் உயிர் வாழப் போவதில்லை எனத் துடித்தான். அந்நிலையில், முன்னே கண்ட முதியவன் வந்து தன்னிடம் தந்த வாக்குறுதியை நினைவூட்டினான். அதனால் அருச்சுனன் சாவதைத் தவிர்த்தான்.

இச்செய்தி பாரதத்தில் காணப்படுகிறது. முன்னே ஒரு செய்தியைச் சொல்லி உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு பின்னர் அவ்வுறுதியாலேயே தாம் நினைத்ததை நிறைவேற்றிக் கொள்வது ஒரு வழிமுறையாகும்; அம்முறையை விளக்கும் முல்லா கதையொன்றும் உண்டு;

முல்லா தம் வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீட்டில் நுழைந்தார். அவ்வீட்டுக்காரரிடம், “உங்கள் பசு, கட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டு வந்தது, எங்கள் காளைமேல் பாய்ந்து காயப்படுத்தி

விட்டது; காளையின் நிலைமை மிக இக்கட்டாக இருக்கிறது” என்றார்.

அண்டை வீட்டுக்காரர் முல்லாவின் காளை வலுவானது; விலைமிக்கது. அது நம் பசுவால் காயப்பட்டிருந்தால் அதற்குக் கண்டபடி இழப்புத் தொகை கேட்பார். அதற்குத்தான் வந்திருக்கிறார். கட்டாயம் பிடி கொடுக்கக் கூடாது என்று தீர்மானித்தார்.

“ஐயா, மாடுகள் என்ன நம்மைப்போல் பகுத்தறிவுடையவையா? இது செய்யலாம்; இது செய்யக்கூடாது என்று தெரிந்தவையா? இல்லையே? ஏதோ விலங்குக்கு இயல்பான உணர்ச்சியால், முட்டி விட்டது. இதனையெல்லாம் நாம் பொருட்டாக எண்ணலாமா? நண்பரே, இதனைப் பெரிது படுத்தி வருந்த வேண்டாம். நடந்தது நடந்துவிட்டது; போகட்டும்” என்றார் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்.

“நல்லது; நீங்கள் சொல்வதும், என் கருத்தேதான். அறிவில்லாத விலங்குகளின் செயலால் நாம் பொருட்டாக எண்ண வேண்டியதில்லைதான். ஆனால் ஒன்று; நான் உங்களிடம் சொல்லியதில் ஒரே ஒரு திருத்தம். எங்கள் காளை உங்கள் பசவை முட்டிக் காயப் படுத்திவிட்டது; அவ்வளவு தான்” என்றார்.

அண்டை வீட்டுக்காரர் என்ன சொல்வார்? சற்று முன்னர்த் தானே “இதனையெல்லாம் நாம் பொருட்டாக எண்ணலாமா?” என்றார். இனி மாற்றிச் சொல்ல முடியுமா? முல்லாவின் தந்திரம் வெற்றிகொண்டது. வீறுநடையில் அவர் சென்றார்.

28. ‘எல்லாம் சரிதான்’

ஒருவன்மேல், ‘தாறுமாறாகப் பேசினான்’ என வழக்கு நடந்தது. அவனுக்கு? அவன் வழக்கறிஞர், “நீதிமன்றத்தில் யார் உன்னிடம் என்ன கேட்டாலும் சரி; ‘பே-பே’ என்று சொல்லிவிடு. வாய் திறந்து ஒரு சொல்லும் சொல்லாதே. எல்லாவற்றுக்கும் ‘பே-பே’ என ஊமை போல் பேசினால் உன் மேலுள்ள வழக்குத் தள்ளுபடியாகிவிடும்” என்றார். அப்படியே நடந்துகொள்வதாகக் குற்றவாளி கூறினான்.

நீதிமன்றத்தில் குற்றக் கூண்டில் குற்றவாளி நின்றான். வழக்கறிஞர், நீதிபதி முதலிய யார் யார் என்ன கேட்டாலும் அவன் ‘பே-பே’ என்றே சொன்னான்.

“சரியான ஊமையான இவன் உம்மை எப்படித் திட்டி யிருப்பான்; நீர் பொய்வழக்குத் தொடுத்து அவனுக்குத் தொல்லை கொடுத்துவிட்டீர். இவ்வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்கிறேன்” என்றார் நீதிபதி.

குற்றவாளி சார்பில் சென்ற வழக்கறிஞர் தம் ஏற்பாடு வெற்றியாக நடந்து முடிந்ததற்கு மகிழ்ந்தார். வீட்டிற்குச் சென்றதும் தம் கட்சியில் இருந்த குற்றவாளியைப் பார்த்து, தமக்குத் தரவேண்டிய கட்டணத்தைக் கேட்டார். குற்றவாளியோ, ‘பே-பே’ என்று பழைய பாடத்தையே சொன்னான்.

“நீ என்ன நான் கற்றுத்தந்ததை என்னிடமே சொல்கிறாயா? ஒழுங்காகப் பணத்தைக் கொடு” என்றார். மீண்டும் அவன் ‘பே-பே’ என்றான். படித்த பாடத்தை விடலாமா?

முல்லாவும் இப்படியே ஒருமுறை நடந்து கொண்டார்.

முல்லா புதிதாக நீதிபதியாகியிருந்தார். அவர் தம்மிடம் முதன்முதலாக வந்த வழக்கை விசாரித்தார். பதவிக்கு வந்தவுடனே பொல்லாப்பை வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டுமா? அதனால், வழக்கை எடுத்துக் கூறிய வழக்காளனிடம் ‘நீ சொல்வது சரி’ என்றார்.

அதனை மறுத்துப் பேசினான் எதிரி. அதை அமைதியாகக் கேட்ட முல்லா, ‘நீ சொல்வதும் சரி’ என்றார்.

“இது என்ன வேடிக்கை! வழக்கைத் தொடுத்தவன் சொல்வதும் சரி; அதனை மறுத்துக் கூறுபவன் சொல்வதும் சரி என்று எவராவது தீர்ப்பு வழங்குவார்களா? எங்காவது இப்படி நடக்குமா?” என்று நீதிமன்றப் பணியாளர் ஒருவன் கூறினான். அவன் கூறியதைக் கேட்ட முல்லா, ‘நீ சொல்வதும் சரி’ என்றார்.

சரிசரி என்று வாழ்வில் பேசுவது நல்லதுதான்! ஆனால், அறமன்றத்திலும் ‘சரிசரி’ என்பது சரியாகுமா? சரி என்றுதான் முல்லா சொல்லியிருக்கிறார்.

29. தண்ணீர்! தண்ணீர்!

அரசர் ஒருவர் வேட்டைக்குச் சென்றார். அவரைத் தேடி, புலவர் ஒருவர், காட்டுக்கே சென்றார். அரசர் வேட்டையில் கருத்தாக இருப்பதைக் கண்ட புலவர், அவர் கருத்தைத் தம் பக்கம் இழுக்கப் புலி! புலி! என்று கத்தினார். அரசர் சுற்று முற்றும் பார்த்தார். புலியைக் காணவில்லை. புலவரைத் தாம் கண்டார்.

“என்னை அச்சுறுத்திய உம்மை என்ன செய்கிறேன் பாரும்!” என்று மிரட்டினார் அரசர். அது கண்ட புலவர் “அரசே! என்னைப் புலி விரட்டுகிறது. அதைத் தாங்கள்தாம் அழிக்க முடியும்” என்றார்.

“அப்படியா? எங்கே அந்தப் புலி?” என்று கேட்டார் அரசர். அதற்குப் புலவர், “அரசே! என்ன நான் செய்வேன் என்னை ‘அல்லும் பகலும், ‘வறுமைப்புலி’, ‘பசிப்புலி’, நோய்ப்புலி’ என்னும் புலிகள் அச்சுறுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றன” என்றார்.

அரசர் சினந்து, “ஆ என்னிடம் பொய் சொல்லியது மின்றிப் புரட்டும் செய்கிறீர்?” என்று கூறிப் புலவரைச் சிறையிலிட ஆணையிட்டார். உடனிருந்த காவலாளன் உடனே புலவரைப் பிடித்துச் சென்றான்.

சிறையிலடைபட்ட புலவர், ‘வறுமைப்புலி’ என்று சொன்னது வம்பாய்ப் போய்விட்டதே என்று எண்ணி வருந்தினார்.

மறுநாளே, அரசர் மனமிளகி, புலவரை விடுதலை செய்து, அவருடைய பழைய ஆடைகளை நீக்கிப் புதிய பட்டாடையும் மேலாடையும் வழங்கிக் கைநிறையப் பணமும் கொடுத்துப் “புலவரே! உம்மை இதுவரை அல்லல் படுத்திய புலி செத்தது. இனி நீர் அமைதியாக வாழலாம்” என்று வாழ்த்தி அனுப்பினார். இது தமிழ்நாட்டு கதை. இது போல் முல்லாவின் கதை ஒன்றும் வழங்குகிறது:

முல்லா ஓரூர்க்குப் போனார். ஒரு விடுதியில் தங்கினார். அவரைப்பற்றி முன்னரே அறிந்திருந்தான் அவ்விடுதியின் உரிமையாளன். அதனால் முல்லாவுக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் விரும்பி விரும்பிச் செய்தான். இரவுப் பொழுது வந்தது. ‘உங்களுக்கு இரவில் ஏதேனும் வேண்டுமானால் கூப்பிடுங்கள்’ என்றான்.

முல்லாவுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும்போல் இருந்தது. விடுதியாளைக் கூப்பிட்டார். அவன் வரவில்லை. மீண்டும் கூப்பிட்டார். யாரும் என்ன வென்று கேட்கவில்லை. அதனால் ‘தீ தீ தீ’ என்று கத்தினார். விடுதியாளர்கள் பதறியடித்துக்கொண்டு ஓடிவந்தனர்.

புகை எங்கும் தெரியவில்லை! தீயும் தெரியவில்லை. ‘தீ எங்கே எரிகிறது?’ என்று முல்லாவினிடம் கேட்டனர். தம்

வயிற்றைக் காட்டி “இங்கே எரிகிறது; தண்ணீர் வேண்டும்” என்றார்.

இவர் கிறுக்கராக இருக்கிறாரே என்று வேலைக்காரர்கள் பேசிக் கொண்டனர். கிறுக்கோ, கிறுக்கு இல்லையோ; முல்லா தம் தேவையைத் திறமையாகப் பெற்றுக்கொண்ட அமைதியில் உறங்கப்போனார். ‘தண்ணீர்! தண்ணீர்!’ என்றால் விடுதிக்காரர் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டார். ‘தீ - தீ’ என்றதால் தானே விழுந்தடித்து வந்தார்? தீ வேலை நல்ல வேலைதான்.

30. நான் துணிந்து சென்றேன்

ஒரு பிச்சைக்காரன் “அம்மா சோறு; அம்மா சோறு” என்று கேட்டான். வீட்டுக்காரர் என்னவென்று கேட்கவில்லை. பிச்சைக்காரனும் விடாப்பிட்யாகக் கத்திக் கொண்டிருந்தான். பின்பு, வீட்டுக்காரர் வெளியே வந்து தலைகாட்டினார்.

“பிச்சைபோடுகிறீர்களா? இல்லையா?” என்று பிச்சைக்காரன் உரக்கக் கத்தினான். வீட்டுக்காரர்க்குச் சினம் வந்தது கொடுத்துவைத்தவன் மாதிரியல்லவா அதிகாரத்துடன் கேட்கிறான் என எண்ணிப், “பிச்சை போடாவிட்டால் என்ன செய்வாய்?” என்றார்.

“என்ன செய்வேனா? அடுத்த வீட்டுக்குப் போய் விடுவேன்” என்றான் பிச்சைக்காரன்.

முல்லா வாழ்விலும் இப்படியொரு முறை நடைபெற்றது.

“அரசர் முன்னே குதிரையொன்று நின்றது. அதனை ஏறிச் செலுத்தப் பலர் முயன்றனர். ஒவ்வொருவரையும் அது குப்புற தள்ளி விட்டது. ஏறி அமர முயன்றவர்கள் ஏறுவதற்கு முன்னரே வீழ்ந்து விட்டனர். அதனைக் கண்ட மற்றவர்கள் உதறலெடுத்து நெருங்காமல் நின்றுவிட்டனர்; நான் துணிந்து சென்றேன்” என்றார் முல்லா. “பின்பு என்ன ஆயிற்று” என்றார் முல்லாவின் உரையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஒருவர், “நானும் குதிரைமேல் ஏற முடியவில்லை; கீழே தள்ளிவிட்டது” என்றார். அனைவரும் சிரித்தனர்.

குறிப்புகள்

குறிப்புகள்